DUE DATE SLIP

GOVT. COLLEGE, LIBRARY

KOTA (Raj.)

Students can retain library books only for two weeks at the most.

BORROWER'S No.	DUE DTATE	SIGNATURE

TWO THOUSAND YEARS OF TAMIL LITERATURE

AN ANTHOLOGY

With Studies and Translations

BY

J. M. SOMASUNDARAM PILLAI, B.A., B.L.,

With a Foreword by

Prof. T. P. MEENAKSHISUNDARAM PILLAI, M.A., B.L., M.O.L.,

Head of the Department of Tamil (Arts.)

Annamalai University.

Sales Agency:

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS PUBLISHING SOCIETY (TINNEVELLY) LTD.,

MADRAS-1.

1959

By the Same Author

The Great Temple at Tanjore, 2nd Edition
Palni, The Sacred Hill of Muruga
Tiruchendur—
The Sea-Shore Temple of Subrahmanyam
A Plan for Tiruchendur,
The University's Environs and Chidambaram, 3rd Edition
The Five Tamil Idylls or Pattup-pattu,
Cholar-Koyil-Panigal, 4th Edition
Tanjai Tiruk-koyilgal
Tillaich-Chitrambalavan Koil
Sri Ranganathaswami Talavaralaru.

PUBLISHER :
J. M. SOMASUNDARAM PILLAI, B.A., B.L.,
ANNAMALAINAGAR.
Author's Copy Right Reserved.

Price Rs. 8—25 nP.

Rajan & Co., (Printers) Madras-1

PREFACE

—:o:—

The literature of any country is the mirror of the life and culture of the people and their aspirations. The Tamils had a hoary past with a vastness of territory and an abundance of literature, which by the several cataclysms of Nature and of ravages of Time have been lost with but a few remnants that have been saved. The oldest of them—the Sangam Classics—is accepted on all hands to be of about three millenniums old. Such of these and the others that have been produced by subsequent poets and those that followed to the present times form the basis of our literary stock.

Thanks to the indefatigable scholarship of MM. V. Swaminatha Aiyer, Thamotharam Pillai and others, the *cadjans* of those classics have been closely examined and printed; and the Studies and Translations of a few of them by the Rev. H. R. Hoisington, the Rev. Dr. G. U. Pope, V. Kanagasabhai Pillai, P. Sundaram Pillai, J. M. Nallaswami Pillai and others have appeared in periodicals: viz. *Journal of the American Oriental Society, The Asiatic Quarterly Review, The Siddhanta Deepika, The Indian Antiquary, The Madras Review, The Christian College Magazine; The Tamilian Antiquary* and others. The latter have again become inaccessible, since published in the nineties of the last century, and later. An effort has however been taken to present in the volume before us, the gleanings of a few; and this is to be followed by the major work TWO THOUSAND YEARS OF TAMIL LITERATURE, shorty to be released.

In presenting this Volume to the lovers of Tamil Literature, I have but to tender my obeisance to the departed souls of great men, who have by their studies and pioneering research left their lasting mark in the minds of generations to come. To the publishers of these periodicals, from whose pages the matter before us have been culled, my sincere thanks are due.

To Dr. Rajah Sir M. A. Muthiah Chettiar of Chettinad, Kt., B. A., D.Litt; M. L. A., the Founder-Pro-Chancellor of the Annamalai University, who has graciously accepted my dedication of the work, to Prof. T. P Meenakshisundaram Pillai M.A., B.L., M. O. L. who has so kindly given the Foreword, and the authorities of the Annamalai University who have encouraged me in this work, my gratitude is due. My warm thanks are also due to Sri. V. T. Rajan, Proprietor of M/s Rajan & Co., (Printers), who has by his courtesy has made this publication possible in an excellent manner.

Annamalai Nagar
Oct. 19th, 1959

J. M. SOMASUNDARAM

FOREWORD

by

PROF. T. P. MEENAKSHISUNDARAM PILLAI, M.A., B.L., M.O.L.

The Tamils are rightly proud of their language and great scholars of the West have sung its glory. But the pity of it is that the world is more or less oblivious of the hidden treasures in Tamil-literature which are meant for the one world of to-day. All through its literature runs this central idea of the whole world being one single family. There were missionaries and others coming from the west to the Tamil land and they translated a few works into English and other western languages. There were also civilians like Ellis translating and comnenting on great classics in Tamil. They were labouring under [great disadvantage because all the classics could not have been available for their study. Today we have tolerably good Editions of almost all the classics and yet these are not placed at the service of the world at large. The Tamil Scholars seem to live in a world of isolation. The intellectual world will be changed to a great extent if it were to become familiar with the Tamilian approach and the Tamilian material.

The translation of all the Tamil works is an urgent necessity. In the absence of any new attempt at this great task it will be a great service to Humanity to bring together and edit all the translations so ably done by ardent students of Tamil in the 19th century and early 20th century, which are found buried in old magazines and inaccessible libraries. Some such thing is being attempted by a few; but this will take a good deal of time.

Nor will this give a complete and connected picture of the Tamilian thought and literature through the last 20th century. There is not available for the foreigner any good history of Tamil literature and my friend Tiru J. M. Somasundaram Pillai has undertaken to write one. But a mere narration of the facts about the literature can

never be a substitute for the living Tamil poetry coursing with energy all through these ages. He has therefore giving us the first volume of this History, an Anthology of Tamil verses selected from the age of Ancient Sangam to the Modern age of Bharathi. These will be sealed books to those who do not know Tamil. To such of these he is also giving a translation of all these verses-translation of his own, translation of his friends, and translations and studies by great Oriental scholars of this country and the West. The latter have become inaccessible, and our thanks are therefore due to Mr. Pillai for giving them in this Edition.

He had been connected with the Hindu Religious Endowments and now he is in charge of Publications in the Annamalai University. From his student days he has been on a line with scholars teaching Tamil poems and explaining Tamil Art and culture. It is indeed a surprise that he found time to do all that he has done and continues to do, in the midst of ceaseless toils. We hope his History will be soon in the hands of readers. May we also pray to the Almighty to bless him with long life to publish all the translations of the Tamil works still hiding in dark corners of the world.

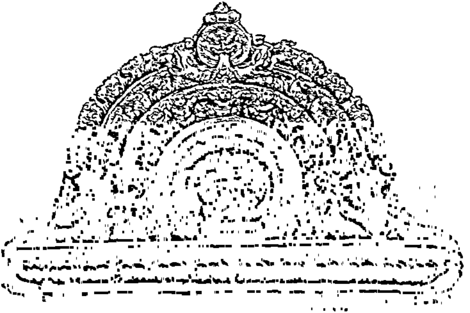

*

TABLE OF CONTENTS

			Pages.
	Preface		
	Foreword		
I.	Selections from Puranānūru Lyrics	...	1—52
II.	Five Tamil Idylls of Pattup-pāttu	...	53—156
III.	Cameos from Tamil Literature:		
	(a) Kalittogai	...	157—199
	(b) Ayn-kuru-Nooru	...	200—204
	(c) Silappadikāram	...	205—211
	(d) Manimekhalai	...	212—214
IV.	Ethical Selections:		
	(a) Tirukkural	..	215—287
	(b) Nāladiyār	...	258—259
	(c) Āttich-Choodi	...	260—261
	(d) Konrāi-vendan	...	262
	(e) Nal-vazhi	...	263

* *Courtesy* 'ANANDA VIKATAN' —A chola *Torana* in Chidambaram Tiruk-koyil.

(*f*) Moothurai ... 265—268
(*g*) Aranerichchāram ... 269—270
(*h*) Vetrivelkai ... 271—273
(*i*) Nanneri ... 274
(*j*) Nitinerivilakkam ... 275—276
(*k*) The Agaval of Kabilar ... 277—285

V. Gleanings—Religious and Philosophical:
(*a*) St. Kāraikkāl Ammaiyār ... 286—295
(*b*) St. Tirumoolar ... 296—312
(*c*) St. Thirunāvukkarasar—Appar ... 313—315
(*d*) St. Tirugnāna-Sambandar ... 316—319
(*e*) St. Sundaramūrthi ... 320
(*f*) St. Mānikkavāchakar ... 321—332
(*g*) St. Nammālvār ... 333—336
(*h*) St. Pattinatthār ... 339—347
(*i*) St. Arunagiriār ... 348—355
(*j*) St. Kumaraguruparar ... 356—359
(*k*) St. Thāyumānavar ... 360—366
(*l*) Swami Rāmalingam of Vadalūr ... 367—374
(*m*) A Philosophic Folk Song ... 375—378

LIST OF PLATES:

Jnana Saraswati —*Frontispiece*
St. Kāraikkāl Ammaiyār
St. Tirumular
St. Appar
St. Jnanasambandar and Sattanāthar Shrine
St. Sundarar and Paravaiyār
St. Manickavāchakar
Swami Rāmalingam of Vadalur

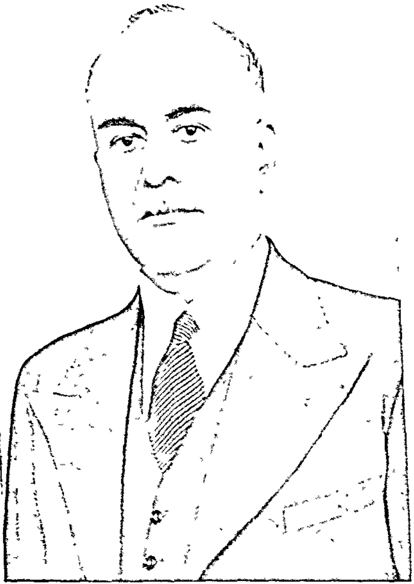

DR. RAJAH SIR M. A. MUTHIAH CHETTIAR OF CHETTINAD,
KT., B.A., D.LITT., M.L.A.,
FOUNDER — PRO-CHANCELLOR, ANNAMALAI UNIVERSITY.

GNANA SARASWATHI

Frontspiece

Gangaikonda
Choleswaram

*SELECTIONS

FROM

THE 400 LYRICS:

"PURA-NANURU"

~~PART II.~~

*Courtesy: "The Asiatic Quarterly Review" "The Light of Truth or Siddhanta Deepika"; "The Tamilian Antiquary"—I-vi.

THE 400 LYRICS : PURA-NANURU

TRANSLATION AND NOTES

BY

THE REV. Dr. G. U. POPE, M.A., D.D.

This *Agaval* is by a minstrel, known to us as Kanyan or 'Singer' of the flowery hill, who was a court poet and friend of Ko-Perum C'olan of Uraiyur—a little, it may be, before the date of the *Kural*[1].

See also *Pura Nanuru 67, 191, 212*.

ஞானிகள்[2]

[192]

யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்;
தீதும் நன்றும் பிறர் தர வாரா;
நோதலும் தணிதலும் அவற்றோரன்ன;
சாதலும் புதுவது அன்றே; வாழ்தல்
இனிது என மகிழ்ந்தன்றும் இலமே; முனிவின்,
இன்னாது என்றலும் இலமே; 'மின்னொடு
வானம் தண் துளி தலைஇ, ஆனாது
கல் பொருது இரங்கும் மல்லல் பேர் யாற்று
நீர் வழிப்படூஉம் புணை போல், ஆர் உயிர்
முறை வழிப்படூஉம்' என்பது திறவோர்
காட்சியின் தெளிந்தனம்; ஆகலின் மாட்சியின்
பெரியோரை வியத்தலும் இலமே;
சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே!

—கணியன் பூங்குன்றன் பாட்டு.

The Sages

To us all towns are one, all men our kin.
Life's good comes not from others' gift, nor ill
Man's pains and pains' relief are from within.
Death's no new thing; nor do our bosoms thrill
When joyous life seems like a luscious draught.
When grieved, we patient suffer: for, we deem
This much-praised life of ours a fragile raft
Borne down the waters of some mountain stream

1. Possibly the Third Century A.D. (Ed.)

2. This was sent by Dr. Pope as a New Year's Greeting to all his friends in India in January 1906.

That o'er huge boulders roaring seeks the plain.
Tho' storms with lightnings' flash from darken'd skies
Descend, the raft goes on as fates ordain.
Thus have we seen in vision of the wise!
We marvel not at greatness of the great;
Still less despise we men of low estate.

Comp. *Kural, 397; Palamoli, 116.*

THE PANDIYAN NEDUM C'ELIYAN

In considering the kings and chieftains celebrated in ancient Tamil song, the first place must be given to this great king and hero—the Pandiyan Nedum Celiyan, whose praises are sung also in the 'Ten Tamil Idylls.' He is said to have gained a great victory in early life at a place called *Talai Alanganam*, where he defeated the C'era and C'ola kings, and seven other of the minor majesties of the south. He is lauded by four minstrels in this collection. Nothing could really illustrate the life and condition of ancient South India like a full and literal translation of all that has been sung in honour of this almost forgotten chief and warrior. It seems humiliating to record the fact that his name is found in no list of the Pandian rulers, and we are left to conjecture that it is but an epithet applied to him, while his real name has perished.' 'Celiyan' (செழியன்) means 'the Flourishing" and is a title given to any of the Pandias, or Madura Kings; while 'Nedum' merely means 'tall' or 'great'. He is said to have been a great friend of poets, though nothing of his own has been preserved save one small but beautiful lyric (72). His generosity was greatly celebrated.

The following lyric is addressed to this king by a poet, of whom nothing is known except the two poems in this collection. The verses in a remarkable way illustrate [illegible] le of South India of [illegible] t is most anxious to [illegible] who was more given,

it may be, to the shedding of blood, than to the construction of works for the distribution of water to the fields of his subjects.

The vast importance of irrigation has been recognised by all rulers of South India, though their constant wars have often prevented their doing efficiently what they knew should be done. This piece in Tamil is a really magnificent bit of sage advice, expressed in highly poetical and forcible terms. The whole land was then as now divided into 'the good land' (*Nanjey*), or the alluvial soil along the banks of rivers and in the deltas, which could always be irrigated, provided the necessary reservoirs and anicuts were provided; and 'the poor land' (*Punjey*), which was solely dependent on rain. Very extensive irrigation works were carried out by the ancient kings of South India, who had at their disposal large treasures and an immense amount of forced labour; but the works in the delta of the Godavari and in the districts through which the Kaviri and its tributaries flow, are unrivalled in any age of South Indian history. · · · The great remedy against famine is and always has been, irrigation. Considered in this light, this old lyric possesses singular interest.

On the Necessity of Irrigation

[18]

முழங்கு முந்நீர் முழுவதும் வளைஇப்
பரந்துபட்ட வியல் ஞாலம்
தாளின் தந்து, தம் புகழ் நிறீஇ,
ஒரு தாம் ஆகிய உரவோர் உம்பல்!
ஒன்று பத்து அடுக்கிய கோடி கடை இரீஇய
பெருமைத்தாக, நின் ஆயுள்தானே!
நீர்த்தாழ்ந்த குறுங் காஞ்சிப்
பூக் கதூஉம் இன வாளை,
நுண் ஆரல், பரு வரால்,
குருஉக் கெடிற்ற, குண்டு அகழி;
வான் உட்கும் வடி நீள் மதில்;
மல்லல் மூதூர் வய வேந்தே!
செல்லும் உலகத்துச் செல்வம் வேண்டினும்,
ஞாலம் காவலர் தோள் வலி முருக்கி,
ஒரு நீ ஆகல் வேண்டினும், சிறந்த

நல் இசை நிறுத்தல் வேண்டினும், மற்று அதன்
தகுதி கேள், இனி, மிகுதியாள!
நீர் இன்று அமையா யாக்கைக்கு எல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே;
உண்டி முதற்றே உணவின் பிண்டம்;
உணவு எனப்படுவது நிலத்தொடு நீரே;
நீரும் நிலனும் புணரியோர் ஈண்டு
உடம்பும் உயிரும் படைத்திசினோரே;
வித்தி வான் நோக்கும் புன் புலம் கண் அகன்
வைப்பிற்று ஆயினும், நண்ணி ஆளும்
இறைவன் தாட்கு உதவாதே; அதனால்,
அடு போர்ச் செழிய! இகழாது வல்லே
நிலன் நெளி மருங்கில் நீர் நிலை பெருகத்
தட்டோர் அம்ம, இவண் தட்டோரே;
தள்ளாதோர் இவண் தள்ளாதோரே.

—பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைக் குடபுலவியனார் பாடியது.

"Descendant of the Mighty Ones, who put beneath their feet
The wide extended earth, girt by the roaring sea.
Ten times a hundred million years
Prolonged be thy mighty sway!
Thou art the victor king of the city rich,
Whose moat is filled with both small and great,
Whose mighty guarded wall to heaven uplifts itself!
Dost Thou desire the wealth of all this world
And of the worlds beyond
Or wish to overcome all Kings
And hold them, 'neath Thy sway;
Or seek for glory and good renown?
Then Mighty Ruler, listen to my song,
Who give to frames of men the food
They need, these give them life;—
For food sustains man's mortal frame.
But food is earth with water blent:
So those who join the water to the earth

Build up the body, and supply its life.
Men in less happy lands sow seed, and watch to skies for rain,
But this can ne'er supply the wants of kingdom and of king.
Therefore, O C'eliyan, great in war, despise this not;
Increase the reservoirs for water made
Who bind the water, and supply to fields
Their measured flow, these bind
The earth to them. The fame of others passes swift away.

THE C'OLAN KING, KILLI-VALAVAN WHO FELL AT KULA-MURRAM

This king is celebrated in eighteen songs, by ten different minstrels. One lyric (173) is ascribed to the king himself. Killi was the family name of a renowned dynasty of *C'ola kings*, eight of whom are mentioned in this collection. Its derivation is doubtful, but it may mean a digger, and is in fact a synonym of Pallava[1]. He is said to have conquered the C'era kingdom and taken Karur, its then capital; and fell in battle at the village of Kula-murram (Pavilion by the Tank)[2] This portion of the anthology is of peculiar interest to Tamil scholars.

The first song, relating to *Killi-Valavan* here is by *Alattur-Kilar* (Lord of the Manor of Banyan-tree Town), and is in every way very noteworthy.

Ingratitude, the only Unpardonable Sin

[34]

'ஆன் முலை அறுத்த அறனி லோர்க்கும்,
மாண் இழை மகளிர் கருச் சிதைத்தோர்க்கும்,
பார்ப்பார்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்,
வழுவாய் மருங்கில் கழுவாயும் உள' என,
'நிலம் புடைபெயர்வது ஆயினும், ஒருவன்
செய்தி கொன்றோர்க்கு உய்தி இல்' என.

---

1. The Tamil root *pal-kil*
2. Called also *Kura-palli*. See 373

அறம் பாடின்றே—ஆயிழை கணவ!
'காலை அந்தியும், மாலை அந்தியும்,
புறவுக் கரு அன்ன புன் புல வரகின்
பால் பெய் புன்கம் தேனொடு மயக்கி,
குறு முயற் கொழுஞ் சூடு கிழித்த ஒக்கலொடு,
இரத்தி நீடிய அகன் தலை மன்றத்து,
கரப்பு இல் உள்ளமொடு வேண்டு மொழி பயிற்றி,
அமலைக் கொழுஞ்சோறு ஆர்ந்த பாணர்க்கு
அகலாச் செல்வம் முழுவதும் செய்தோன்,
எம் கோன், வளவன் வாழ்க!' என்று, நின்
பீடு கெழு நோன் தாள் பாடேன் ஆயின்,
படுபு அறியலனே, பல் கதிர்ச் செல்வன்;
யானோ தஞ்சம்; பெரும! இவ் உலகத்து,
சான்றோர் செய்த நன்று உண்டாயின்
இமயத்து ஈண்டி, இன்குரல் பயிற்றி,
கொண்டல் மா மழை பொழிந்த
நுண் பல் துளியினும் வாழிய, பலவே!

—சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி
வளவனை ஆலத்தூர் கிழார் பாடியது.

'Whatever sins men do in hurting kine,—
All heinous crimes,[1] and wrongs to Brahmans wrought,—
Where fault is pondered and confess't—, a place
May yet be found to wash away the stain.
But they, who benefit conferred have slain
Can ne'er escape,'—so virtue's self hath sung.
O spouse of her with jewels rare adorned!
Each morn and eve at twilight hour, in song,—
With grain and flesh and milk and honey fed,—
I and my clan say, 'long live our king great Valavan!'
In spacious court beneath the Itti's [2] shade,
The needful words of kindly courtesy,
He speaks with heart that knows no hidden guile,

1. In the original: 'cutting the udder of kine, and procuring abortion.' Comp. *Iruvilaiadal*, 26. Taylor's *Oriental Hist* MSS. p. 75.

2. The *Itti* or *Iratt*-a species of fig tree

And gives the minstrels feast of pure white rice,
Then lasting store of various wealth bestows!
If thus I sing not aye thy glorious might,
The lord of many rays shall know no rise.
Great king! I'm poor; but if the good
In this world done by men of worth endures,[1]
Oh, may'st thou joyous live more years
Than are the rain drops, shed by sweet-voiced[2] clouds
That come wind-wafted from Himalaya's height.'

Here the first six lines are an avowed quotation from and amplification of *Tiruvalluvar's* fine couplet[3] :

"Who every good have killed, may ruin flee;
Who benefit has slain, shall ne'er 'scape free"[4]

This king who (we may infer) possessed considerable ability, was both brave and generous; but somewhat headstrong. Hence a great deal of good advice is, in a very tactful way, offered to him by the minstrels; and he seems to have been all the better for it. The following lines are worth noting. They are by the same sweet singer.

Good Counsel for the young King. The Tamil Lands

[35]

நளி இரு முந்நீர் ஏணி ஆக,
வளி இடை வழங்கா வானம் குடிய
மண் திணி கிடக்கைத் தண் தமிழ்க் கிழவர்,
முரசு முழங்கு தானை மூவருள்ளும்,
அரசு எனப்படுவது நினதே, பெரும!

1. The idea that any deeds, good or bad, once done have thenceforth a real existence, and are among the abiding active, ever-operative energies of the universe, is of primary imporatance. (See my *Nal.* pp. 66-69, and *Kural* Ch. XXXVIII)

2. The voice of the rain-cloud is peculiarly the sweet promise of plenty to lands depending solely on the monsoon.

3. Book I, 'on Virtue,' Ch. XI. 110

4. This establishes the priority of the *Kural* to the *Purananuru*. Comp. also *Naladiyar* III (and note there) 344, 356, 257 (and esp. lex to *Nal.*, under root *kol*)

தண் ஆன் பொருநை வெண் மணல் சிதைய,
கருங் கைக் கொல்லன் அரம் செய் அவ் வாய்
நெடுங் கை நவியம் பாய்தலின், நிலை அழிந்து,
வீ கமழ் நெடுஞ் சினை புலம்ப, காவுதொறும்
கடி மரம் தடியும் ஓசை தன் ஊர்
நெடு மதில் வரைப்பின் கடி மனை இயம்ப,
ஆங்கு இனிது இருந்த வேந்தனொடு, ஈங்கு, நின்
சிலைத் தார் முரசம் கறங்க,
மலைத்தனை என்பது நாணுத் தகவு உடைத்தே.

—அவனை ஆலத்தூர் கிழார் பாடியது.

Whether thou wilt destroy or wilt release,
'Tis thine to ponder which befits thy name !—
The axe, bright-edged, long-handled, sharp by file
Of smith black-handed, smites the fragrant boughs
Of guardian trees in every park around;
They crashing fall and scatter the white sands
Of *An-porunthain's* river cool, where sport
The damsels with their golden bracelets gay;
Thro' town, and all the guarded hall are echoes heard,
And yet their king in pleasure slumbers on. !
With bow-armed host, thy war-drum sounding loud,
'Twill shame thee to have fought such feeble foes!
The intercession was unsuccessfull; the fair city fell.

The following is by *Nappacalaiyar* of *Marokkam*,[1] seven of whose songs are in this anthology. His grief for its destruction is evident.

Karur

[37]

நஞ்சுடை வால் எயிற்று, ஐந் தலை சுமந்த,
வேக வெந் திறல், நாகம் புக்கென,
விசும்பு தீப் பிறப்பத் திருகி, பசுங் கொடிப்
பெரு மலை விடரகத்து உரும் எறிந்தாங்கு,
புள் உறு புன்கண் தீர்த்த, வெள் வேல்,
சினம் கெழு தானை, செம்பியன் மருக!

---

1 A small district near the ancient Korkai, in Tirunelveli District.

கராஅம் கலித்த குண்டு கண் அகழி,
இடம் கருங் குட்டத்து உடன் தொக்கு ஓடி,
யாமம் கொள்பவர் சுடர் நிழல் கதூஉம்
கடு முரண் முதலைய நெடு நீர் இலஞ்சி,
செம்பு உறழ் புரிசை, செம்மல் மூதூர்,
வம்பு அணி யானை வேந்தகத்து உண்மையின்,
'நல்ல' என்னாது, சிதைத்தல்
வல்லையால், நெடுந்தகை! செருவத்தானே.

—அவனை மாறோக்கத்து நப்பசலையார் பாடியது

Thou scion of the C'ola Lord who saved
The dove from woe—Chief of the wrathful hosts,
Armed with the gleaming darts that ruin work,
As when a fiery dragon, angry, fierce,—
Bearing five heads, with gleaming poisonous tooth.
Has enter'd cavern vast mountain, where
The golden creepers twine ; fire from the sky
That writhes forth issues, and hot thunderbolt ;—
Thou saw'st the lordly city old, whose king
Was circled round by girded elephants.
There in dark deep moat the alligators congregate.
In the wide waters of the guarded lake
Are crocodiles that fierce in fight
Dart forth to catch the shadows cast
By gleam of watchman's torch at midnight hour
Its walls like burnish'd copper shone.
This seemed not fair to thee: Thou didst destroy,
For thou in wasting war art mighty, glorious king!

Here is a bit of adroit but somewhat gross flattery by *Mulam Kilar* of *Avur* :—

The C'ola Land preferred to Swarga

[38]

வரை புரையும் மழ களிற்றின் மிசை,
வான் துடைக்கும் வகைய போல,

விரவு உருவின கொடி நுடங்கும்
வியன் தானை விறல் வேந்தே!
நீ, உடன்று நோக்கும்வாய் எரி தவழ,
நீ, நயந்து நோக்கும்வாய் பொன் பூப்ப,
செஞ் ஞாயிற்று நிலவு வேண்டினும்,
வெண் திங்களுள் வெயில் வேண்டினும்,
வேண்டியது விளைக்கும் ஆற்றலை ஆகலின்,
நின் நிழற் பிறந்து, நின் நிழல் வளர்ந்த,
எம் அளவு எவனோ மற்றே? 'இன் நிலைப்
பொலம் பூங் காவின் நல் நாட்டோரும்
செய் வினை மருங்கின் எய்தல் அல்லதை,
உடையோர் ஈதலும் இல்லோர் இரத்தலும்
கடவது அன்மையின், கையறவு உடைத்து' என,
ஆண்டுச் செய் நுகர்ச்சி ஈண்டும் கூடலின்,
நின் நாடு உள்ளுவர், பரிசிலர் —
ஒன்னார் தேஎத்தும், நின்னுடைத்து எனவே.

—ஆவூர் மூலங்கிழார் பாடியது.

O mighty king, lord of the wide array
Whose wavy banners multiform,
By youthful hill-like elephants borne on,
Seem as the very heaven they swept!
Fire devastates the place on which thou frown'st!
Where thy favouring glance alights gold gleams!
Wer't thou to wish for moon-beams from the sun,
Or sunny radiance from the pallid moon,
Power hast thou to perform thy will!
Wherefore, since we were born and brought up, 'neath thy shade,
What must the goal of our fond aspirations be?
Thus, even in the regions of thy foes,
Do suppliants think upon thy land,—
Since it is thine,—and say,
They who dwell within the blest domains, great Indra's Paradise,
In whose soft glades grows golden fruit, their bliss,
Enjoy the fruit of good deeds, and cease from works

Of charity,—*they from their labours rest;*
Nor there are found the rich who give, or poor who ask.
That were no home for us! But all its joys
Are found here in the *C'ola-land.*[1]

This is a panegyric by *Nappacaliyar of Marokkam.*

Valavan's Praise

[39]

புறவின் அல்லல் சொல்லிய, கறை அடி
யானை வால் மருப்பு எறிந்த வெண் கடைக்
கோல் நிறை துலா அம் புக்கோன் மருக!
ஈதல் நின் புகழும் அன்றே; சார்தல்
ஒன்னார் உட்கும் துன் அருங் கடுந் திறல்
தூங்கு எயில் எறிந்த நின் ஊங்கணோர் நினைப்பின்,
அடுதல் நின் புகழும் அன்றே; கெடு இன்று,
மறம் கெழு சோழர் உறந்தை அவையத்து,
அறம் நின்று நிலையிற்று ஆகலின், அதனால
முறைமை நின் புகழும் அனறே; மறம் மிக்கு
எழு சமம் கடந்த எழு உறழ் திணி தோள்,
கண் ஆர் கண்ணி, கலி மான், வளவ!
யாங்கனம் மொழிகோ யானே—ஓங்கிய
வரை அளந்து அறியாப் பொன் படு நெடுங் கோட்டு
இமயம் சூட்டிய ஏம விற்பொறி,
மாண் வினை நெடுந்தேர், வானவன் தொலைய,
வாடா வஞ்சி வாட்டும் நின்
பீடு கெழு நோன் தாள் பாடுங்காலே?

—மாறோக்கத்து நப்பசலையார் பாடியது.

Descendant of him who to save a dove from grief did'st enter the weighing scale, whose beam was tipped with the carved white tusk of elephant with ponderous foot! Giving in grace was born with thee: and is not thy peculiar praise.

And, when one ponders how thy sires of old destroyed the mighty, 'fort suspended in the sky'[2] which foes dreaded to approach,–to slay thy foes is not thy peculiar praise;

---

1. Valavan is Indra; and his land is paradise, which, however, it excels; since its king still bestows charitable benefactions.

2. Muir, IV. p. 223. This attribution to Valavan's ancestor of this feat seems to imply the descent of the king from Mahadeva. This story is different from the Tirupura Samhara.—J. M. N.

The Terrors of Invasion

[41]

காலனும் காலம் பார்க்கும்; பாராது,
வேல் ஈண்டு தானை விழுமியோர் தொலைய,
வேண்டு இடத்து அடூஉம் வெல் போர் வேந்தே!
திசை இரு-நான்கும் உற்கம் உற்கவும்,
பெரு மரத்து, இலை இல் நெடுங் கோடு வற்றல் பற்றவும்,
வெங் கதிர்க் கனலி துற்றவும், பிறவும்.
அஞ்சு வரத் தகுந புள்ளுக் குரல் இயம்பவும்,
எயிறு நிலத்து வீழவும், எண்ணெய் ஆடவும்,
களிறு மேல கொள்ளவும் காழகம் நீப்பவும்,
வெள்ளி நோன் படை கட்டிலொடு கவிழவும்,
கனவின் அரியன காணா, நனவில்
செருச் செய் முன்ப! நின் வரு திறன் நோக்கி,
மையல் கொண்ட ஏமம் இல் இருக்கையர்,
புதல்வர் பூங் கண் முத்தி, மனையோட்கு
எவ்வம் கரக்கும் பைதல் மாக்களொடு
பெருங் கலக்குற்றன்றால் தானே—காற்றோடு
எரி நிகழ்ந்தன்ன செலவின்
செரு மிகு வளவ! நிற் சினைஇயோர் நாடே.

—கோவூர் கிழார் பாடியது

E'en death must bide his time. You choose your own
O King, and slay whene'er and wheresoe'er
It pleases you: so fall the mighty lords of spearman-hosts!
At all eight points the fiery meteors fall away;
From lofty trees the leafless branches droop;
On every side fierce meteor-suns blaze forth;
Voices of evil-omened birds are heard;
Teeth fall to earth; oil drips upon men's heads;
The wild boar rushes forth; garments fall to earth;
Bright weapons with their stands are overturn'd;
Things rarely seen in dreams, never in waking hours,
O valiant warrior, wait upon thy warlike path!
When rumour of thy dreaded coming spreads,
Dwellers in town unguarded, panic struck,
Kiss their children's flowerlike eyes, and haste

To hide their boding sorrows from their wives;
And all the people frighted flee.
O Valavan, thou hero in the strife,
Thy march is like the fire before the mighty wind!
So fares the land that hath provoked thy wrath.

Nine portents alarm the people whose lands are invaded. These are the evil omens still dreaded in India.

The following is by *Idaikkadanar* (='he of the herdsman's forest land'):—

The Warrior-King

[42]

ஆனா ஈகை, அடு போர், அண்ணல்! நின்
யானையும் மலையின் தோன்றும்; பெரும! நின்
தானையும் கடல் என முழங்கும்; கூர் நுனை
வேலும் மின்னின் விளங்கும்; உலகத்து
அரைசு தலை பனிக்கும் ஆற்றலை ஆதலின்,
புரை தீர்ந்தன்று; அது புதுவதோ அன்றே;
தண் புனற் பூசல் அல்லது, நொந்து,
'களைக, வாழி, வளவ!' என்று, நின்
முனை தரு பூசல் கனவினும் அறியாது,
புலி புறங்காக்கும் குருளை போல,
மெலிவு இல் செங்கோல் நீ புறங்காப்ப,
பெரு விறல் யாணர்த்து ஆகி, அரிநர்
கீழ் மடைக் கொண்ட வாளையும், உழவர்
படை மிளிர்ந்திட்ட யாமையும், அறைநர்
கரும்பில் கொண்ட தேனும், பெருந் துறை
நீர் தரு மகளிர் குற்ற குவளையும்,
வன் புலக் கேளிர்க்கு வரு விருந்து அயரும்
மென் புல வைப்பின் நல் நாட்டுப் பொருந!
மலையின் இழிந்து, மாக் கடல் நோக்கி,
நில வரை இழிதரும் பல் யாறு போல,
புலவர் எல்லாம் நின் நோக்கினரே;
நீயே, மருந்து இல் கணிச்சி வருத்த வட்டித்துக்
கூற்று வெகுண்டன்ன முன்பொடு,
மாற்று இரு வேந்தர் மண் நோக்கினையே.

—இடைக்காடனார் பாடியது.

Insatiate giver! Lord of murderous war!
Thine elephant looms like a lofty hill;
Thy warring hosts roar like the billowy sea;
Thy pointed spear gleams like the lightning's sheen;
Thus art thou cause of trembling to earth's kings,
No blame to thee, 'tis thine ancestral way!
As tiger guards its whelps thou guardest us,
Safe'neath thy sceptre just, thou Lord of festive land
Whose homesteads flourish mid the genial soil.
The reapers from the border-sluices draw rare fish;
The ploughmen turtles in the furrows find;
The cutters of the cane rich honey bring;
The maindens at the fountains lilies cull;
To feast their kinsfolk from less favour'd fields
Like many rivers rushing from the hill
From far converging towards the mighty deep
The tuneful bards all turn their eyes to thee.
Thou smit'st with axe whose blows no healing know,
Thine eyes regard the lands of hostile kings
With wrath, as though death's self were raging there!

A chieftain called *Malayamam* (probably the same that goes by the name of *Kari*-see 121, etc.) fell under *Killivalavan's* displeasure, and in some way the little sons of the vassal fell into his hands. These he ordered to be killed by having their heads crushed by an elephant to whose tread they were to be exposed,—a cruel, but not uncommon punishment in South India in those days.[1] The poet *Kovur Kilar* saved them by his intercession (46), nor was this his only successful advocacy. (See 45, 47).

Thou art of the royal line of him who saved the dove from affliction and many others.

1. The victim was buried in the earth, the head only protruding and an elephant driven over the spot.

These are children of the race that protects the learned from want, who share their food with the hungry and under whose fostering care men lead happy lives.

See these little innocents, how first they stood fearing the sight of thine elephants; then, forgetting that, were daunted by the aspect of thy hall; and now stand trembling with troubles ever new!

Hear me, and then follow the promptings of thine own desire!

They were released.

I now give a specimen of the class of songs called *Arrupadai*, or introduction of a suppliant to a generous patron. The bard is supposed to meet the mendicant in the vicinity of the palace, and encourages him to press on.

Kindly Sympathy

[69]

கையது, கடன் நிறை யாழே; மெய்யது,
புரவலர் இன்மையின் பசியே; அரையது,
வேற்று இழை நுழைந்த வேர் நனை சிதா அர்
ஓம்பி உடுத்த உயவற் பாண!
பூட்கை இல்லோன் யாக்கை போலப்
பெரும் புல்லென்ற இரும் பேர் ஒக்கலை;
வையகம் முழுதுடன் வளைஇ, பையென
என்னை வினவுதி ஆயின், மன்னர்
அடு களிறு உயவும் கொடி கொள் பாசறை,
குருதிப் பரப்பின் கோட்டு மா தொலைச்சி,
புலாக் களம் செய்த கலாஅத் தானையன்
பிறங்கு நிலை மாடத்து உறந்தையோனே;
பொருநர்க்கு ஓக்கிய வேலன், ஒரு நிலைப்
பகைப் புலம் படர்தலும் உரியன்; தகைத் தார்
ஒள் எரி புரையும் உரு கெழு பசும் பூண்
கிள்ளி வளவற் படர்குவை ஆயின்,
நெடுங் கடை நிற்றலும் இலையே; கடும் பகல்
தேர் வீசு இருக்கை ஆர நோக்கி,
நீ அவற் கண்ட பின்றை, பூவின்

ஆடு வண்டு இமிராத் தாமரை
சூடாயாதல் அதனினும் இலையே.

—சோழன் குள முற்றத்துத் துஞ்சிய
கிள்ளிவளவனை ஆலத்தூர் கிழார் பாடியது.

In thine hand is the faultless lute; thy body is hunger's prey, for there were none to aid! Around thy waist thou wrappest a cloth patched and darned, and moist with sweat, thou needy minstrel!

Around the world with thy want-wasted company hast thou been and now enquirest of me.

Killi-Valavan is he whose host slays on the reeking bloody plain where high banners wave, the tusked elephant—he who is lord of *Uranthai* whose spear is up-lifted 'mid the warriors, strenuous invader of foeman's land, wearer of hero's wreath, and adorned with fire-flashing gems of various hues and ornaments of ruddy gold! Go to his presence! Thou wilt suffer no waiting before the gate.

And when thou him see'st face to face, who in open day[1] gives chariots to those that ask, still less shalt thou lack the lotus wreath around which no beetles swarm.[2]

The next is of the same character:—

[70]

தேஎம் தீம் தொடைச் சீறியாழ்ப் பாண!
'கயத்து வாழ் யாமை காழ் கோத்தன்ன
நுண் கோல் தகைத்த தெண் கண் மாக் கிணை
இனிய காண்க; இவண் தணிக' எனக் கூறி;
வினவல் ஆனா முதுவாய் இரவல!
தைஇத் திங்கட் தண் கயம் போல,
கொளக்கொளக் குறைபடாக் கூழுடை வியல் நகர்,

---

1. The Com. says the day has 30 *Naligai* (Tamil hours of 24 minutes). Of these 10 i.e. from 6 a. m. to 10 a. m. are to be given to duties of domestic life, (See *Kural* Book I.) The next 10 i. e. from 10 a. m. to 2 p. m. are to be devoted to kingly duties; and the last 10, i. e. from 2 to 6 p. m. being the heat of the day, would be spent in giving audiences and dispensing gifts.

2. It is of gold!

அடுதீ அல்லது சுடுதீ அறியாது;
இரு மருந்து விளைக்கும் நல் நாட்டுப் பொருநன்,
கிள்ளி வளவன் நல் இசை உள்ளி,
நாற்ற நாட்டத்து அறு கால் பறவை
சிறு வெள் ஆம்பல் ஞாங்கர் ஊதும்
கை வள் ஈகைப் பண்ணன் சிறுகுடிப்
பாதிரி கமழும் ஓதி, ஒள் நுதல்,
இன் நகை விறலியொடு மென்மெல இயலிச்
செல்வைஆயின், செல்வை ஆகுவை;
விறகு ஒய் மாக்கள் பொன் பெற்றன்னதோர்
தலைப்பாடு அன்று, அவன் ஈகை;
நினைக்க வேண்டா; வாழ்க, அவன் தாளே!

—அவனைக் கோவூர் கிழார் பாடியது.

Minstrel, with little lute of sweetest strain!

Suppliant with words of old wisdom full!

Importunate thou askest me to rest and listen
to the pleasant sounds of thy tambourine[1].

But hear what I shall say!

The modest homes of Panan,[2] whose hands are full of gifts, is near the wide city.

There food inexhaustible is found like the waters of the cool tank under January's moon and the humming bees explore the sweets of the fragrant water-lily.

There he meditates the praise and glory of Killi-Valavan, king of the good land that yields, in abundance, rice and sweet water, and that knows the fire that cooks, but not the fire that consumes.

If thither-together with thy songstress, whose hair diffuses fragrance of the 'trumpet-flower' the bright-browed, sweetly smiling—you softly advance, you shall prosper well.

---

1. 'Which has bright face and is fastened to a rod, as turtle from the tank is strung on iron skewer!'

2. Seems a play on the name Pannan.

His gifts are not mere chance, like gold found by the woodman in the forest.

Hesitate not.

Long may he flourish!

The Hill-Chieftain, 'Strong bow'

One of the seven celebrated generous chieftains of the old Tamil country was *Val-vil-ori*, or *Athan-ori* (Strong-bow) His title expresses his special characteristic: he was a Nimrod, 'a mighty hunter.' His hill was *Kolli*, on the Malabar coast—a hill from which the C'era (or Malabar) kings take one of their titles. He was also celebrated for his lavish gifts of richly caparisoned elephants. Three songs are inscribed in his praise (152, 153, 204.)

The Chief is mentioned in the *Pathu-pattu* as having fought with another of the seven liberal kings, *Kari* (of whom we shall hear by-and-bye). He is also named in 158, but simply as the 'Lord of the gleaming hill of Kolli.'

His especial bard was *Van-Paranar*, whose lyric we translate in a somewhat condensed form. It is doubtless a fair picture of the old Tamil highland chiefs before the Muhamadan invasion.

The Generous Archer

[152]

'வேழம் வீழ்த்த விழுத் தொடைப் பகழி
பேழ் வாய் உழுவையைப் பெரும்பிறிது உறீஇ,
புழல் தலைப் புகர்க் கலை உருட்டி, உரல் தலைக்
கேழற் பன்றி வீழ, அயலது
ஆழல் புற்றத்து உடும்பில் செற்றும்,
வல் வில் வேட்டம் வலம் படுத்து இருந்தோன்,
புகழ்சால் சிறப்பின் அம்பு மிகத் திளைக்கும்
கொலைவன் யார்கொலோ? கொலைவன் மற்று இவன்
விலைவன் போலான்; வெறுக்கை நன்கு உடையன்;
ஆரம் தாழ்ந்த அம் பகட்டு மார்பின்,
சாரல் அருவிப் பய மலைக் கிழவன்,
ஓரிகொல்லோ? அல்லன் கொல்லோ?

பாடுவல், விறலி! ஓர் வண்ணம்; நீரும்
மண் முழா அமைமின்; பண் யாழ் நிறுமின்;
கண் விடு தூம்பின் களிற்று உயிர் தொடுமின்;
எல்லரி தொடுமின்; ஆகுளி தொடுமின்;
பதலை ஒரு கண் பையென இயக்குமின்;
மதலை மாக் கோல் கைவலம் தமின்' என்று,
இறைவன் ஆகலின், சொல்லுபு குறுகி,
மூ-ஏழ் துறையும் முறையுளிக் கழிப்பி,
'கோ' எனப் பெயரிய காலை, ஆங்கு அது
தன் பெயர் ஆகலின் நாணி, மற்று, 'யாம்
நாட்டிடன் நாட்டிடன் வருதும்; ஈங்கு ஓர்
வேட்டுவர் இல்லை நின் ஒப்போர்' என,
வேட்டது மொழியவும் விடாஅன், வேட்டத்தில்
தான் உயிர் செகுத்த மான் நிணப் புழுக்கோடு,
ஆன் உருக்கு அன்ன வேரியை நல்கி,
தன் மலைப் பிறந்த தாஇல் நன் பொன்,
பல் மணிக் குவையொடும் விரைஇ, 'கொண்ம்' என
சுரத்திடை நல்கியோனே—விடர்ச் சிமை
ஓங்கு இருங் கொல்லிப் பொருநன்,
ஓம்பா ஈகை விறல் வெய்யோனே!

—வல் வில் ஓரியை
வன்பரணர் பாடியது.

What artisan thy arrows excellent
Fashioned with many a stoke, O thou, in chase
Victorious ever with thy mighty bow?
Low lay they mighty elephants, and slay
Tigers with wide cavernous jaws,
And spotted antelopes with branching horns!
Before them falls the woodland boar's huge head.
The guano, neighbour of the lowly ant,
They kill. Yet *Ori* hunts not for mere gain,—
Destroyer mighty though he be; for he
Reigns the right wealthy *Lord of Kolli's* fruitful hill
Around whose base the mountain streamlets flow,—
Whose mighty breast chaplets of pearl adorn
O minstrel maid, sing thou a triumph-song!

And ye, bear burthen with your tambourines.
Make ready lute and lyre, tabor and drum,
And every instrument of joyous melody!
Then will we pass from land to land, and say:
'There is no huntsman like to him: in war
No arm so strong as his to guard and rule—
The Lord of Kolli's hill, Ori's proud height;
The brave one, loved and loving, rich in gifts!'

Another bard, whose epithet was, 'Owner of the elephant that chews the sugar-cane,' and who is otherwise unknown, has composed an interesting poem in his praise.

The Sea and the Streamlet

[204]

'ஈ' என இரத்தல் இழிந்தன்று; அதன் எதிர்,
'ஈயேன்' என்றல் அதனினும் இழிந்தன்று;
'கொள்' எனக் கொடுத்தல் உயர்ந்தன்று; அதன் எதிர்,
'கொள்ளேன்' என்றல் அதனினும் உயர்ந்தன்று;
தெண் நீர்ப் பரப்பின் இமிழ் திரைப் பெருங் கடல்
உண்ணார் ஆகுப, நீர் வேட்டோரே;
ஆவும் மாவும் சென்று உண, கலங்கி,
சேற்றொடு பட்ட சிறுமைத்து ஆயினும்,
உண்நீர் மருங்கின் அதர் பல ஆகும்;
புள்ளும் பொழுதும் பழித்தல் அல்லதை,
உள்ளிச் சென்றோர்ப் பழியலர்; அதனால்
புலவேன்—வாழியர், ஓரி! விசும்பின்
கருவி வானம் போல
வரையாது சுரக்கும் வள்ளியோய்! நின்னே.

—அவனை கழைதின் யானையார் பாடியது.

'Tis shame to wealthy churls' 'give ye' to cry;
Sorer disgrace when these their gifts deny.
Doubtless, who saith, 'Take this my gift', does well;
Who saith, 'I take not' doth in worth excel.
Who thirst for water will not stoop to drink

Where sparkling wavelets play on ocean's brink,—
Tho' draught be crystal clear. Where cattle pass,
And thronging thick make bank a muddy mass,
And tho' the streamlet trickle scant and slow,—
There's well-trod path to where sweet waters flow!
If thou give not, thy suppliants blame the hour
And inauspicious signs, and fate's dread power '—
They blame not thee, as all forlorn they sigh,
For thou art liberal as th'o'er arching sky!

The lavish generosity of the archer-chief is celebrated in hyberbolical strains in 153, which is a singularly artistic Tamil lyric.

Bewildering Munificence

[153]

மழை அணி குன்றத்துக் கிழவன், நாளும்,
இழை அணி யானை இரப்போர்க்கு ஈயும்,
சுடர் விடு பசும் பூண், சூர்ப்பு அமை முன் கை,
அடு போர் ஆனா, ஆதன்ஓரி
மாரி வண் கொடை காணிய, நன்றும்
சென்றதுமன், எம் கண்ணுளங் கடும்பே;
பனி நீர்ப் பூவா மணி மிடை குவளை
வால் நார்த் தொடுத்த கண்ணியும், கலனும்,
யானை இனத்தொடு பெற்றனர், நீங்கி,
பசியாராகல் மாறுகொல்—விசி பிணிக்
கூடு கொள் இன் இயம் கறங்க,
ஆடலும் ஒல்லார், தம் பாடலும் மறந்தே?

—அவனை வன்பரணர் பாடியது.

Daily the chieftain of the cloud-crowned hill[1]
Gives askers elephants caparison'd.
Great *Athan-ori* height—his hand, adorned
With radiant gems and gold, grasps the round disc,—

1. Kolli

Insatiate lover of the deadly strife.
To see his gifts showered down like kindly rain
My merry company went trooping forth
Garlands and ornaments of silver twine,
With jewel-lotus-flowers, in no cool stream
That grew, and line of elephants they gained.
As they went forth, according music loud
Sounded on every side from instruments
Well-strung: but they—because they hungered not?—
Forbore to dance, and quite forgot their song.[1]

These verses give the merest glimpse of the mighty Tamil archer. For twelve centuries they have existed in South India, have been the source of many legends in other literatures, and are mixed up with traditions of the Pandiyan kings of Madura, who, being supposed to be incarnations of Siva, had the bow and arrows as their special attributes. But all that is received and accredited tradition about *Ori* is contained in these three lyrics.

After our poet had been treated discourteously by *Veliman's* successor, who offered him a paltry gift which he rejected with scorn, he made his way to Kumanan's court, who on this occasion treated him with the utmost cordiality, and presented him with a lordly elephant. With this he made his way back to the palace erewhile belonging to his faithful patron Veliman, but now tenanted by his churlish successor, and tethered his elephant under the trees close to the fort gate. He then revenged himself upon the younger brother, who had occupied the deceased chieftain's seat, by singing the following song. To realise the situation fully we must remember that the bard was considered sacred, and his words of reproach and threatenning would surely have effect; while for the present the song was sure to pass from mouth to mouth and would render the new ruler an object of contempt to some, and of utter detestation to others.

1. Paralysed and struck dumb by his munificence

[162]

இரவலர் புரவலை நீயும் அல்லை;
புரவலர் இரவலர்க்கு இல்லையும் அல்லர்;
இரவலர் உண்மையும் காண், இனி; இரவலர்க்கு
ஈவோர் உண்மையும் காண், இனி; நின் ஊர்க்
கடிமரம் வருந்தத் தந்து யாம் பிணித்த
நெடு நல் யானை எம் பரிசில்;
கடுமான் தோன்றல்! செல்வல் யானே.

—அவர் வெளிமானுழைச் சென்றார்க்கு வெளிமான் துஞ்சவான் தம்பியைப் 'பரிசில் கொடு' என, அவன் சிறிது கொடுப்பக் கொள்ளாது போய், குமணனைப் பாடி, குமணன் பகடு கொடுப்பக் கொணர்ந்து நின்று, வெளிமான் ஊர்க் கடிமரத்து யாத்துச் சென்று, அவர் சொல்லியது.

'Thou'rt no protector of the suppliant poor.
Yet to the suppliant kindly friends are ever found.
See here the state of worthy suppliants!
See here the worth of kindly friends!
Behold I tether'neath the shadow of thy fort
This elephant, another's gift; and so, farewell,
Thou chieftain of the swiftly running steed!'

This does not seem to be a very clever bit of spite; but the reference to the horse here implies an imputation of cowardice, and the tethering his elephant there was a prophecy that the elephants of hostile kings would soon be found in the same spot.

This ever generous *Kumanan* was at one period dispossessed of his kingdom by his younger brother and fled to the desert, where he was in great poverty. To him our bard found his way, and sought a gift from the utterly impoverished king. The generous-hearted prince drew his sword and presented it to the suppliant saying, 'I've nothing to give thee but my head. Cut it off and bear it away!'

The poet took the sword, and made his way back to the court of the usurping brother, where he sang the following song—

[165]

மன்னு உலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர்
தம் புகழ் நிறீஇத் தாம் மாய்ந்தனரே;
துன் அருஞ் சிறப்பின் உயர்ந்த செல்வர்,
இன்மையின் இரப்போர்க்கு ஈஇயாமையின்,
தொன்மை மாக்களின் தொடர்பு அறியலரே;
தாள் தாழ் படு மணி இரட்டும், பூ நுதல்,
ஆடு இயல் யானை பாடுநர்க்கு அருகாக்
கேடு இல் நல் இசை வய மான் தோன்றலைப்
பாடி நின்றனெனாக, 'கொன்னே
பாடு பெறு பரிசிலன் வாடினன் பெயர்தல் என்
நாடு இழந்ததனினும் நனி இன்னாது' என,
வாள் தந்தனனே, தலை எனக்கு ஈய,
தன்னின் சிறந்தது பிறிது ஒன்று இன்மையின்;
ஆடு மலி உவகையொடு வருவல்,
ஓடாப் பூட்கை நின் கிழமையோற் கண்டே.

—தம்பியால் நாடு கொள்ளப்பட்டுக் காடு பற்றியிருந்த குமணனைக் கண்டு, அவன் தன் வாள் கொடுப்பக் கொண்டு வந்து, இளங் குமணற்குக் காட்டி, பெருந்தலைச் சாத்தனார் பாடியது.

'In this fleeting earth some wish to live by fame's report
And so have striven to make their glory last; and they
Who still in utmost poverty retain the will to give
To those that ask, are glorious in their woe.
I went to him who all has lost but deathless fame! He said,
"I've lost my lands, to bid thee empty go were greater loss
Here is my sword, take thou my head.' 'Thus come I
From thy kinsman's presence glad,
Bearing his sword, sign of his love.'

It is pleasant to know that the issue of this was that the usurper was touched with compunction for having wronged his noble-hearted brother, and restored him his kingdom.

KARI, THE 'MOUNTAIN CHIEF'

(Malaiyaman Tirumudi-Kari) [1]

The *Pura-nanuru* abounds in short passages of great beauty, casting vivid light upon many old customs, and giving fitting expression to feelings and sentiments which are common to all the world. Many of these are by Kapilar, the famous poet, of whom a separate notice is given, and who especially sung the praises of the hill chieftains Kari and Pari. Kari was one of the seven minor kings[2] who in latter times were renowned for liberality. It would seem that he was contemporary with Tiru-Valluvar. There is some slight discrepancy in the lists, but Malaiyaman commonly called Kari (which was really the name of his war-horse) is in every list. *Kari* means "blackness," and it seems that the famous charger was called so because of its colour. King Kari was equally renowned for bravery (having fought as an ally of the Pandiya, C'ola and C'era Kings) and for liberality; but he seems to have been somewhat lavish and indiscriminate in his gifts, as were many of these rude mountain chieftains. Hence Kapilar cautions him:–

[121]

ஒரு திசை ஒருவனை உள்ளி, நால் திசைப்
பலரும் வருவர், பரிசில் மாக்கள்;
வரிசை அறிதலோ அரிதே; பெரிதும்

---

1. *Malaiyaman (Malaiyan-the mountaineer) is an epithet of the C'era* King. *Tiru mudi*-sacred crown. His domain seems to have been *Malada* along the banks of the South Pennar. (Malayaman is an epithet of Kari himself and not C'era. Malada is corruption of Malainadu. His capital was modern Tirukoilur in South Arcot District. The Patron of St. Sundara ruled there in the 8th Century.—J. M. N.)

(2) Kadai-ezhu-vallal—கடை யெழு வள்ளல்.

ஈதல் எளிதே; மா வண் தோன்றல்!
அது நற்கு அறிந்தனை ஆயின்,
பொது நோக்கு ஒழிமதி, புலவர்மாட்டே!

—மலையமான் திருமுடிக்காரியைக்
கபிலர் பாடியது.

"Where reigns one Lord men's longing eyes are bent
From quarters four they come, on gain intent.
'Tis hard to measure worth; thy gifts to fling
Abroad with lavish hand is easier thing.
O King munificent! full well
Thou knowest the very truth I tell.
Cease then to view each suppliant bard
With undistinguishing regard."

In 122, the same poet tells us, that Kari helped the three great Tamil kings, and that he generously gave the spoils to his own people, so that nothing remained to himself but his queen.

"Thy Queen, pure as the Northern Star[1], to matrons shown
Sweet voiced, is all, great King, thou call'st thine own."

In 123, Kapilar tells us, in a pretty little distich, that he gave chariots as presents, not simply amid the excitement of a feast, but calmly: these gifts were as numerous as the drops of rain that fell on the Mullur hills. This last reminds us that abundance of rain—the greatest of blessings to Indian cultivators—was ensured by a generosity like his: "It is twice blest, it blesseth him that gives and him that receives."

In 124 we hear Kapilar again:—

[124]

நாள் அன்று போகி, புள் இடை தட்ப,
பதன் அன்று புக்கு, திறன் அன்று மொழியினும்,

---

1. Arundhati, the chaste wife of Vasishtha, now a star in Ursa Major, pointed out to brides as an example.

வறிது பெயர்குநர் அல்லர்—நெறி கொளப்
பாடு ஆன்று, இரங்கும் அருவிப்
பீடு கெழு மலையற் பாடியோரே.

—அவனை அவர் பாடியது.

"Suppliant in unauspicious hour,
Mid threatening evil omens' power
In luckless time they seek his feet!
And though they utter words unmeet,
None empty go away who sing
The praises of the mighty king,
Adown whose mountain'steeps the torrent's wrath,
In thunders seeks its long established path."

In 126 another bard called *Nappacalaiyar*, sings the praises of Kari in much the same strain, but takes care to add that he himself is no rival of Kapilar, "the Brahman of faultless learning," whom he evidently recognises as the court minstrel and Poet Laureate of *Kovalur*.[2]

[126]

ஒன்னார் யானை ஓடைப் பொன் கொண்டு,
பாணர் சென்னி பொலியத் தைஇ,
வாடாத் தாமரை சூட்டிய விழுச் சீர்
ஓடாப் பூட்கை உரவோன் மருக!
வல்லேம் அல்லேம் ஆயினும், வல்லே
நின்வயின் கிளக்குவம் ஆயின், கங்குல்
துயில் மடிந்தன்ன தூங்கு இருள் இறும்பின்,
பறை இசை அருவி, முள்ளூர்ப் பொருந!—
தெறல் அரு மரபின் நின் கிளையொடும் பொலிய,
நிலமிசைப் பரந்த மக்கட்கு எல்லாம்
புலன் அழுக்கு அற்ற அந்தணாளன்,
இரந்து செல் மாக்கட்கு இனி இடன் இன்றி,
பரந்து இசை நிற்கப் பாடினன்; அதற்கொண்டு
சினம் மிகு தானை வானவன் குட கடல்,
பொலம் தரு நாவாய் ஓட்டிய அவ்வழி,
பிற கலம் செல்கலாது அனையேம் அத்தை,

1. This was called *Mullur Malai*.

2. Or Koval. This was Kari's capital now Covelong (?) 20 miles south of Madras. (No. It is the modern Tirukoilur.—J.M.N.)

இன்மை துரப்ப, இசை தர வந்து, நின்
வன்மையின் தொடுத்தனம், யாமே—முள் எயிற்று
அரவு எறி உருமின் முரசு எழுந்து இயம்ப,
அண்ணல் யானையொடு வேந்து களத்து ஒழிய,
அருஞ் சமம் ததையத் தாக்கி, நன்றும்
நண்ணாத் தெவ்வர்த் தாங்கும்
பெண்ணை அம் படப்பை நாடு கிழவோயே! 126

—*மலையமான் திருமுடிக் காரியை மாறோக்கத்து நப்பசலையார் பாடியது.*

"Descendant of the Mighty One
Who tore the gold from off the head
Of foemen's warring elephants,
And made it shining ornament for minstrels' brows!
Who wear'st a glorious wreath of fadeless lotus flowers,
Who knows not flight in war!
To sing thy praise we come, or learned or unlearn'd,—
Lord of the Mount *Mullur*, upon whose slopes
The forest rest, dark as though night
Gathering her shades around her slumbered there.
May'st thou flourish with thine undecaying race!
The learned Brahman bard, whose praise
Is known to all the sons of men on earth,
The bard with faultless learning graced, hath sung Thy fame,
So that no room remains for any of the suppliant train.
No rival bard, I sing! We're little barks
That sail not on the Western main,
Where C'eran's warlike fleets are seen.
Our poverty compels we add our mite of praise
To him Lord of the fertile land!
On *Pennai* banks where thy war-drums sound out
Like the loud thunder, scaring mountain-snakes.
And where Thou drivest back the tide of foemen's war,
While lordly elephants and kings bestrew the field."

This ends the praise of the 'Highland chief':—

"*Malayan the victor, who on Kari rode.*
Stalwart in war, whose gifts were as the drops of rain!"

Although Perum C'ittiranar was a great favourite with various kings, he seems to have had difficulty at times in eking out a scanty subsistence for himself and family, and the most telling lyrics exhibiting the pains and privations of poverty that we have ever met with, are in this collection under his name The following may serve as a specimen:—

[159]

'வாழும் நாளோடு யாண்டு பல உண்மையின்,
தீர்தல் செல்லாது, என் உயிர்' எனப் பல புலந்து,
கோல் காலாகக் குறும் பல ஒதுங்கி,
நூல் விரித்தன்ன கதுப்பினள், கண் துயின்று,
முன்றில் போகா முதிர்வினள் யாயும்;
பசந்த மேனியொடு படர் அட வருந்தி,
மருங்கில் கொண்ட பல் குறுமாக்கள்
பிசைந்து தின, வாடிய முலையள், பெரிது அழிந்து,
குப்பைக் கீரை கொய்கண் அகைத்த
முற்றா இளந் தளிர் கொய்துகொண்டு, உப்பு இன்று,
நீர் உலையாக ஏற்றி, மோர் இன்று,
அவிழ்ப் பதம் மறந்து, பாசடகு மிசைந்து,
மாசொடு குறைந்த உடுக்கையள், அறம் பழியா,
துவ்வாளாகிய என் வெய்யோளும்;
என்றாங்கு, இருவர் நெஞ்சமும் உவப்ப—கானவர்
கரி புனம் மயக்கிய அகன்கண் கொல்லை,
ஐவனம் வித்தி, மையுறக் கவினி,
ஈனல்செல்லா ஏனற்கு இழுமெனக்
கருவி வானம் தலைஇயாங்கும்,
ஈத்த நின் புகழ் ஏத்தி, தொக்க என்
பசி தினத் திரங்கிய ஒக்கலும் உவப்ப—
உயர்ந்து ஏந்து மருப்பின் கொல்களிறு பெறினும்,
தவிர்ந்து விடு பரிசில் கொள்ளலென்; உவந்து, நீ
இன்புற விடுதிஆயின், சிறிது
குன்றியும் கொள்வல், கூர் வேற் குமண!

அதற்பட அருளல் வேண்டுவல்—விறற் புகழ்
வசை இல் விழுத் திணைப் பிறந்த
இசை மேந் தோன்றல்! நிற் பாடிய யானே.

—குமணனை பெருஞ்சித்திர
னார் பாடியது.

• When will my life expend itself? The years
Unceasingly flow on!'—Thus she complains,
Groping her feeble way with staff in hand.
Her cheeks are thin, wrinkled like skeins of thread.
She in the courtyard sleeps. Thus is it with my mother old![1]
My tenderly beloved wife is wan and worn.
Her starving infants cling around her empty breasts and wail.
Our food is bitter herbs. We heard thy praise,—
Our hearts leaped up, were glad as thirsty soil when clouds
Big with the rain o'ershadow them; and so we came
Singing thy praise,—I and my kin with wasted forms.
Yet though I were to gain a mighty elephant
With shining tusks, I take not gift thrown me in scorn.
Shouldst thou with pleasure give a courteous boon,
Though small as *Kundri*[2] berry, grateful I receive.
O Kumanan, whose spear is keen. This is the boon that praising thee, I wait.

In some of the famine camps this picture has been a myriad times beheld, and it vividly brings back scenes with which the writer was but too familiar in days gone by.

The following song of Perum C'ittiranar, who had obtained a handsome gift from Kumanan, shows him in an amiable light. It is addressed by the bard to his wife:—

1. *Naladiyar 14, 17.*
2. *Kural, 965*

Let all share!

[163]

நின் நயந்து உறைநர்க்கும், நீ நயந்து உறைநர்க்கும்,
பல் மாண் கற்பின் நின் கிளை முதலோர்க்கும்,
கடும்பின் கடும் பசி தீர யாழ நின்
நெடுங் குறியெதிர்ப்பை நல்கியோர்க்கும்,
இன்னோர்க்கு என்னாது, என்னொடும் சூழாது,
வல்லாங்கு வாழ்தும் என்னாது, நீயும்
எல்லோர்க்கும் கொடுமதி—மனை கிழவோயே!—
பழம் தூங்கு முதிரத்துக் கிழவன்
திருந்து வேல் குமணன் நல்கிய வளனே.

—பெருஞ் சித்திரனார் குமணனைப்
பாடிப் பரிசில் கொணர்ந்து
மனைவியோட்குச் சொல்லியது.

All those who loved thee,—all whom thou dost love,—
Thy kindred all, with seemly virtues crowned,
All who in times gone by, thy wants relieved,—
Call them together now; bid all the world!
Nor counsel nor direction ask of me!
Thus will we live, ponder no more,
Give thou to all, my housewife dear!
The lord of Muthiran's fruitful hill,
Kumanan, Lord of the mighty spear
Hath given this wealth, which ALL SHALL
SHARE

The great friend of this ancient king was Pannan (alluded to in Songs 70 and 388 also) who is known only as a petty chieftain of *C'iru-Kudi* (Little-town). In regard to such friendships the reader may compare Pope's *Naladiyar*, p. 135. In honour of this friend the king himself composed the following curious little song:—

Pannan's Abode

[173]

யான் வாழும் நாளும் பண்ணன் வாழிய!
பாணர்! காண்க, இவன் கடும்பினது இடும்பை;
யாணர்ப் பழு மரம் புள் இமிழ்ந்தன்ன

ஊண் ஒலி அரவம்தானும் கேட்கும்;
பொய்யா எழிலி பெய்விடம் நோக்கி,
முட்டை கொண்டு வன் புலம் சேரும்
சிறு நுண் எறும்பின் சில் ஒழுக்கு ஏய்ப்ப.
சோறுடைக் கையர் வீறு வீறு இயங்கும்
இருங் கிளைச் சிறுஅர்க் காண்டும்; கண்டும்,
மற்றும் மற்றும் வினவுதும், தெற்றென;
பசிப்பிணி மருத்துவன் இல்லம்
அணித்தோ? சேய்த்தோ? கூறுமின், எமக்கே.

—சிறுகுடி கிழான் பண்ணனைச்
சோழன் குளமுற்றத்துத்
துஞ்சிய கிள்ளி வளவன்
பாடியது.

May *Pannan* happy live as long as I enjoy this life.
See here, ye bards, this suppliant hither makes his way
By poverty compelled he listens for the sound of food dispensed.
Like to the birds that congregate upon the fruitful tree
In fertile soil, the suppliants come, in ranks,
Crowding like tiny ants that, when they know
The rainy season nigh, bear off their eggs
To some dry, favoured mound.—Although they see
The tribes with all their little ones advance
In thronging multitudes, again and yet again they seek
The dwelling of the man who heals the sore disease of penury.
'Ah tell us is it near or far,' they cry!

Here *King Valavan* is surrounded by singers themselves, suppliants in his court. To them he speaks of the generosity of his friend Pannan, and blesses him. Then he points to an ideal picture of what may constantly be seen on the road to Pannan's home, where, when the drum proclaims the feast to which all are welcome, crowds gather like the birds on every fruitful tree, while on the slope of

the hill below his palace suppliants ask of those whom they meet returning satisfied and happy, in continuous train like the ants,—'tell us how far it is to the dwelling of the generous chieftain for whose aid we seek: the healer of hunger's sore disease.' This illustrates, as do very many other songs in this anthology, the state of things in those days in the petty kingdoms of the South. Organised bands of mendicants,—some of them poets, reciting their elaborate compositions,—often most ingenious, and sometimes quite beautiful, but full of fulsome and far-fetched adulation,—some of them musicians with all kinds of quaint instruments—with bands of female singers and dancers, were perpetually making their way to and fro from one little mountain fortress to another, where their advent formed one of the few distractions of life for the chieftain, alternating with his hunting expeditions and warlike raids.

THE MINOR BARDS, PERUM-TALAI-C'ATTANAR AND PERUM C'ITTIRANAR

These wandering minstrels, though quite willing to praise their patrons in the most lavish way, were exceedingly sensitive, and no doubt ofttimes severely tried. The petty hill chieftains and their retainers were not always models of courtesy and refinement, and occasionally kept their suppliants waiting long in suspense even when they eventually sent them forth laden with rich presents. Sometimes the present was sent, but no personal interview accorded to the slighted poet, who considered himself more than the equal of any mountain chieftain. The warders at the gates of the palaces often refused admission, or allowed it only on the promise of a substantial share of the present obtained. Thus the way of these wanderers was sometimes rough, and in their poems they were not slow in giving very decided expression to their feelings[1].

1. Those that are acquainted with Mr. Lowell's exquisite poem *Launfa* will be surprised at the resemblance it bears in parts to various Tamil lyrics.

There were two minor poets of somewhat similar characters and fortunes in whose verses there is naturally considerale resemblance, both of whom were exceedingly sensitive, and expressed their disgust at the unfeeling and uncourteous way in which they were treated.

It may be said, by the way, that, on the other hand these ancient chieftains must very often have been sorely tried by their numerous, arrogant and very pertinacious suitors.

The following is by the first of these bards, *Perum-Talai-Ca'ttanar.* He is addressing a chieftain, a wild huntsman of whom nothing more is known, who delayed his gift, and was utterly wanting in cordiality:—

This poem turns on the idea that the value of the gift depends upon the disposition of the giver. Sir Launfal tossed a piece of gold in scorn to the leper as his alms.

"The leper raised not the gold from the dust;
'Better to me the poor man's crust
Better the blessing of the poor,
Though I turn empty from his door;
That is no true alms which the hand can hold;
He gives nothing but worthless gold
Who gives from a sense of duty
But he who gives a slender mite,
And gives to that which is out of sight,
That thread of the all-sustaining Beauty
Which runs through all and doth all unite,—
The hand cannot clasp the whole of his alms,
The hand outstretches its eager palms,
For a god goes with it and makes it store
To the soul that was starving in darkness before.

Afterwards, Sir Launfal, having learnt the lesson, shared his crust with the same leper, and gave him water in his own cup from the stream. And the moral is,—

'Not what we give, but what we share—
For the gift without the giver is bare.'

We venture to suggest to the educated youth of South India this poem of

A somewhat defiant Plea for kindly Charity.

[205]

முற்றிய திருவின் மூவர் ஆயினும்,
பெட்பின்று ஈதல் யாம் வேண்டலமே;
விறற் சினம் தணிந்த விரை பரிப் புரவி
உறுவர் செல் சார்வு ஆகி, செறுவர்
தாள் உளம் தபுத்த வாள் மிகு தானை,
வெள் வீ வேலிக் கோடைப் பொருந!
சிறியவும் பெரியவும் புழை கெட விலங்கிய
மான் கணம் தொலைச்சிய கடுவிசைக் கத நாய்,
நோன் சிலை, வேட்டுவ! நோய் இலை ஆகுக!
ஆர் கலி யாணர்த் தரீஇய, கால் வீழ்த்து,
கடல்வயின் குழீஇய அண்ணல்அம் கொண்மூ
நீர் இன்று பெயரா ஆங்கு, தேரொடு
ஒளிறு மருப்பு ஏந்திய செம்மற்
களிறு இன்று பெயரல, பரிசிலர் கடும்பே.

—கடிய நெடுவேட்டுவன் பரிசில்
நீட்டித்தானைப் பெருந்தலைச்
சாத்தனார் பாடியது.

'Though the three monarchs rich in amplest wealth,
Gave loveless gifts, we'd scorn the pelf!
O Lord of Kovai, round whose heights,
The jasmine twines its wreaths all glittering white,
Whose sword victorious quenches ardour of thy foes,
Whilst thou to needy suppliants that flee
To thee from face of conquering foes, art refuge sure!
O huntsman searching out from rocky cave,
And den all creatures great and small with hounds
Swift-footed, bearing still thy mighty bow!
May thy blest days in joyous comfort pass!
The clouds that go to graze on Ocean's plain
—Drink from its plenteous store, nor ever back
Come they without the gift they seek;—
So suppliants, from thee, or from some other, gain
Due gift of car and tusked elephants!

(i.e.) *Farewell, if you give not, some other will be more kind*')

In several other pieces much the same topics are brought forward; but his death is the theme of those that follow. This took place at *Kulamurram.* Tamil kings are distinguished in legend sometimes by some victory gained, but oftener by the place of their death, or slumber, as it is called *tunju* (fall asleep)

How Death secured his Victim.

[226]

செற்றன்று ஆயினும், செயிர்த்தன்று ஆயினும்,
உற்றன்று ஆயினும், உய்வு இன்றுமாதோ;
பாடுநர் போலக் கைதொழுது ஏத்தி,
இரந்தன்றாகல் வேண்டும்—பொலந் தார்
மண்டு அமர் கடக்கும் தானைத்
திண் தேர் வளவற் கொண்ட கூற்றே.

—சோழன் குளமுற்றத்துத்
துஞ்சிய கிள்ளி வளவனை
மாறோக்கத்து நப்பசலையார்
பாடியது.

If in his mind against thee he were wrath,
Or if in outward act he showed his rage,
Or if he touched thee with afflictive hand,
Thou couldst not have escaped, O death!
Thou took'st great *Valavan*, entreating him,
Like minstrels, bowing low, with suppliant hand,
Praising, thou didst bear off his life,
Leader of hosts that crowd the glorious field,
Crowned with gold wreath, Lord of the mighty car!

Death would have been unequal to the contest with the valiant king, and only managed to take his life by appealing to his generosity.

Another song by *Macattanar* of *Adu-turai* commemorates his death, using a quaint old commonplace of Tamil verse. (Comp. 230)

Death's Want of Foresight

[227]

நனி பேதையே, நயன் இல் கூற்றம்!
விரகு இன்மையின் வித்து அட்டு உண்டனை;

இன்னும் காண்குவை, நன் வாய் ஆகுதல்;
ஒளிறு வாள் மறவரும், களிறும், மாவும்,
குருதி அம் குருஉப் புனற் பொரு களத்து ஒழிய,
நாளும் ஆனான் கடந்து அட்டு, என்றும் நின்
வாடு பசி அருத்திய வசை தீர் ஆற்றல்
நின் ஓர்அன்ன பொன் இயற் பெரும் பூண்
வளவன் என்னும் வண்டு மூசு கண்ணி
இனையோற் கொண்டனை ஆயின்,
இனி யார், மற்று நின் பசி தீர்ப்போரே?

—அவனை ஆடுதுறை
மாசாத்தனார் பாடியது.

Death! Right silly art thou, ruthless one;
Through lack of sense thou eat'st thine own seed-corn!
Thou yet shalt see the truth of what I say.
Warriors with gleaming swords, and elephant and horse
Fell on the battle-plain that flowed with blood;
Daily he was insatiate, slew his foes,
And fed thine hunger! Like thyself a strength
He had that knew no ruth nor vengeance feared
This *Valavan* who wore the mighty golden ornaments,
Whose flowery garland swarmed with humming bees,
Since thou hast borne away,—who shall appease thine hunger now?

These verses refer to *Valavan's funeral*, and is attributed to *Mudanar* (the lame bard) of *Aiyur*.

The Burial-urn

[228]

கலம் செய் கோவே! கலம் செய் கோவே!
இருள் திணிந்தன்ன குருஉத் திரள் பருஉப் புகை
அகல் இரு விசும்பின் ஊன்றும் சூளை,
நனந் தலை மூதூர்க் கலம் செய் கோவே!
அளியை நீயே; யாங்கு ஆகுவைகொல்?

நிலவரை சூட்டிய நீள் நெடுந் தானைப்
புலவர் புகழ்ந்த பொய்யா நல் இசை,
விரி கதிர் ஞாயிறு விசும்பு இவர்ந்தன்ன
சேண் விளங்கு சிறப்பின், செம்பியர் மருகன்—
கொடி நுடங்கு யானை நெடுமாவளவன்—
தேவர் உலகம் எய்தினன் ஆதலின்,
அன்னோற் கவிக்கும் கண் அகன் தாழி
வனைதல் வேட்டனை ஆயின், எனையதூஉம்
இரு நிலம் திகிரியா, பெருமலை
மண்ணா, வனைதல் ஒல்லுமோ, நினக்கே?

—அவனை ஐயூர் முடவனார் பாடியது.

'O Potter-chief![1] maker of vessels
Thou whose furnace sends up thick clouds
Of smoke veiling the outspread heavens,
Who makest vessels for the wide extended ancient town!
Thou art to be pitied! What toil hath befallen thee!
The descendent of C'ola kings,
Whose armies spread themselves to earth's utmost verge,—
Whom minstrels praise,—the truly glorious one,—
Whose glory shines afar,
As in the heavens the sun with resplendent ray,—
Valavan, the great, on the brows
Of whose warrior elephants bright banners wave,—
Hath gained the world of gods. And so
'Tis thine to shape an urn, so huge
That it shall cover the remains of such an one.
But if thou'st mould the needful urn, thy wheel,
The vast earth must be, and Meru's mass
Sufficeth not for earth to mould its form!'

1. The common words *Kuya-van* (*Kuca-van*) for potter are all connected with S. ku ko go. See *Mani-mekalai*. 28, 34.

Bishop Caldwell says that at the time when these urns were used cremation must have been unknown, and burial the universal practice; but, in fact, the two customs have ever existed side by side. The ancient inhabitants of the South generally buried their dead as will be seen by a careful study of *Pura-Porul-Venba;* But Brahmanical and Saivite usages were found side by side, from very early times. In fact, the oldest funeral hymn, *Rigveda*, X. 18, might well seem to be one of these lyrics. It will be seen also by a reference to the two works already named (which are a perfect mine of information regarding the ancient manners and customs of the southern lands), and from passages scattered through the other Tamil classics, that when heroes fell in battle they were often buried on the spot and their effigies in stone placed over the grave. The same was done when kings and other great men retired into some lonely region (generally specified as the North), and died there. This is exemplified, as we have seen[1] in the very touching histories of the king *Ko-perum-c'olan* and his devoted friends *Pottiyar* and *Piciron.* This illustrates *Kural* ch. lxxviii. i.

'Ye foes! stand not before my lord! for many a one
Who did my lord withstand now stands in stone!'

Here the learned commentator, *Parimelagar* remarks that when heroes died on the field of battle, it was the custom to place their effigies on the spot where they fell. These heroes often became tutelary divinites, or demons, and were worshipped with offerings of food and flowers.

In the *Records* of the Madras Government (Archaeological Department) under date 12th May 1887, an account is given of *vessels discovered at Pallavarm* which evidently had been used for burial. These are precisely what this lyric speaks of."[2] Many of the articles of pottery found in connection with these kists may be accountied for by the well-known customs referred to in P.N.N. 234,249

---

1. Ind. Ant. Feb. 1899.
2. See my article in J.R.A.S., April 1899,

Another mountain chief of the same period, if indeed we can form any opinion about the where and when of many of these personages, was *Veliman*, who was very liberal and who had at least one faithful friend, the poet Perum C'ittiranar.

Of Veliman himself nothing is known. The minstrel came to his court to find his patron dead, and the successor seems to have treated him with contempt; probably as the heir he had felt grieved at the manifold largesses of the chief which had diminished his inheritance. The poet's dirge is a song of despair.

"He has gone to wilderness where ruddy urns
Are filled with bodies of the dead,—to wilds
Where red-eared vultures, owls and fearsome ravens,
Birds obscene of every name, and goblins dwell
And wander as they list, he loved the palm-wine jar!
The beauty of the fair whose arms bright jewels lack has faded;
The minstrel band in tarnished glory past away;
The drums that erst spake out are rent;
The hill-like elephants, tusks lost, their riders lack!
Cruel strong death hath thee destroyed,
My father, what shall happen next I know not, I—
Object of pity am I come. What will befall my kin?
In darksome night tempestuous sinks my bark
Amid the waves; and like our blind and dumb,
With mind o'erwhelmed in sore distress I see the billows
None may mete or count. In deep of dark despair I sink
By whirling eddies drawn below. Death is the boon I crave!

(Comp. *Naladiyar 12.*)

The following (208) is by Perum-C'ittiranar, to whom a gift had been offered by Avvai's friend and patron,

Athiyaman Neduman Anji, but an interview with the king was not allowed and in fact no civility was shown the perhaps over-sensitive poet:—

[208]

‘குன்றும் மலையும் பல பின் ஒழிய
வந்தனென், பரிசில் கொண்டனென் செலற்கு’ என
நின்ற என் நயந்து அருளி, ‘ஈது கொண்டு,
ஈங்கனம் செல்க, தான்’ என, என்னை
யாங்கு அறிந்தனனோ, தாங்கு அருங் காவலன்?
காணாது ஈத்த இப் பொருட்கு யான் ஓர்
வாணிகப் பரிசிலன்அல்லேன்; பேணி,
தினை அனைத்துஆயினும், இனிது—அவர்
துணை அளவு அறிந்து, நல்கினர் விடினே.

—அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியுழைச் சென்ற பெருஞ்சித்திரனாரைக் காணாது 'இது கொண்டு செல்க!' என்று அவன் பரிசில் கொடுப்பக் கொள்ளாது, அவர் சொல்லியது.

‘Over many a mountain, many a hill I have come
Thinking to get my gift and go. I deemed
That he with gracious speech would come,
Confer his gift, and bid me go in peace.
But he resistless in the fight, my worth
How did he estimate? I am no mercenary mendicant
That he should give me gifts, yet never see my face!
He should have cherished me, and though his gifts
Were small as millet seed, if given with pleasant glance
And words of kindly courtesy, the gift were sweet.’

In the following verses, *Kovur-Kilar* seems to stimulate rather than restrain the young chieftain in his gay and thoughtless time:—

[386]

நெடு நீர நிறை கயத்துப்
படு மாரித் துளி போல,
நெய் துள்ளிய வறை முகக்கவும்,
சூடு கிழித்து வாடூன் மிசையவும்,

வாய் வாள் வளவன்! வாழ்க!' எனப்
பீடு கெழு நோன் தாள் பாடுகம் பலவே.

—சோழன் குளமுற்றத்துத்
துஞ்சிய கிள்ளிவளவனை
நல்லிறையனார் பாடியது.

'O king, I come from far,
With soul that thinks of thee
And says, " What kindly ones in other lands
Are there to fill the empty dish
Borne by my spouse in sorrow, while with me
She sings, and begs from door to door,
In poverty unknown before.
With thee stall we obtain new garments for the old
Bright as expanding leaves of the *paganrai*[1] flower
And feast, departing rich in gifts.
Lord of the beauteous land *Kaveri* guards!
So shall we praise in varied song thy might
Renowned, and say, may *Valavan* whose sword is sharp,
Flourish for aye!"

A very remarkable lyric addressed to him persumably at this period of his greatest glory, is by *Tayam Kannanar* of Erukattur, a poet otherwise unknown. It forcibly recalls *Manikka Vacagar's* ' fine Morning Hymn in the Temple' (*Tiruvacagam,* XX.)

The King's Reveil.

[397]

வெள்ளியும் இரு விசும்பு ஏர்தரும்; புள்ளும்
உயர் சினைக் குடம்பைக் குரல் தோற்றினவே;
பொய்கையும் போது கண் விழித்தன; பைபயச்
சுடரும் சுருங்கின்று, ஒளியே; பாடு எழுந்து
இரங்குரல் முரசமொடு வலம்புரி ஆர்ப்ப,
இரவுப் புறங்கண்ட காலைத் தோன்றி,

---

1. The same as the Cinthil. Menispermum cordifolium.

எஃகு இருள் அகற்றும் ஏமப் பாசறை,
வைகறை அரவம் கேளியர்! 'பல கோள்
செய் தார் மார்ப! எழுமதி துயில்' என,
தெண் கண் மாக் கிணை தெளிர்ப்ப ஒற்றி,
நெடுங் கடைத் தோன்றியேனே; அது நயந்து,
'உள்ளி வந்த பரிசிலன் இவன்' என
நெய்யுறப் பொரித்த குய்யுடை நெடுஞ் சூடு,
மணிக் கலன் நிறைந்த மணம் நாறு தேறல்,
பாம்பு உரித்தன்ன வான் பூங் கலிங்கமொடு,
மாரி அன்ன வண்மையின் சொரிந்து,
வேனில் அன்ன என் வெப்பு நீங்க,
அருங் கலம் நல்கியோனே; என்றும்,
செறுவில் பூத்த சேயிதழ்த் தாமரை,
அறு தொழில் அந்தணர் அறம் புரிந்து எடுத்த
தீயொடு விளங்கும் நாடன், வாய் வாள்
வலம் படு தீவின் பொலம் பூண் வளவன்;
எறி திரைப் பெருங் கடல் இறுதிக்கண் செலினும்
தெறு கதிர்க் கனலி தென் திசைத் தோன்றினும்,
'என்?',என்று அஞ்சலம், யாமே; வென் வேல்
அருஞ் சமம் கடக்கும் ஆற்றல் அவன்
திருந்து கழல் நோன் தாள் தண் நிழலேமே.

—அவனை எருக்காட்டூர்த் தாயங்
கண்ணனார் பாடியது.

The morning-star with silver radiance bright
Now fills the ample sky, and waking birds
From out their nests on lofty boughs send forth
Sweet sounds. On the lake's surface lotus-flowers
Have open'd wide their eyes; and one by one
The stars now slowly quench their golden fires.
And while the morning drum is sounding loud,
And shrill-ton'd winding shell its summons gives,
Swift on the yielding steps of fleeing night
The eager day triumphant presses on !
Come forth, O king, to view thy mustering hosts!
List to the morning uprise in the guardian camp,
Where sheen of spears dispels the hovering shades.

King, on whose breast hang wreaths of clustering flowers!
And hear the drummer at the outer gate!
He bids thee from thy slumber wake. I come
A suppliant, who loves to see thy state,—
Thou who dost give rich food with spices blent,
And palm-wine fragrant cool, in jewell'd flask
With garments bright as when a snake its skin renews:—
Thus, showering blessings in thy bounty, like the rain
Thou dost with costly gifts relieve my pain,
That burnt like glow of scorching summer-sun
Lord of the land where ever shine the fires
Lit by the sages, who six works perform,—
Around their brows the ruddy lotus wreathed,
And virtue's work maintain; great *Valavan*,
Whose strong right arm with golden circlets bound
Wields the sharp sword; Tho' we to farthest bound
Of the vast billowy sea should go; or tho'
The orb whose rays destroy should southward stray,
We nothing dread! beneath the mighty foot,—
That wears the hero's glorious jewelled band,—
Of him, whose conquering spear in arduous fight
Prevails, we rest secure.

*FIVE TAMIL IDYLLS

OF

"PATHTHUP-PATTU"

* First published in 1947 by J. M. SOMASUNDARAM, B.A., B.L., author of "The Great Temple at Tanjore", "Palni-The Sacred Hill of Muruga", "Cholar Koyir-Panigal", "Tanjai-Tiruk-koyilgal", "A Plan for Tiruchendur" etc.; formerly Executive Officer, Hindu Religious and Charitable Endowments in Madras State.

1. THIRUMURUG-ĀRRUP-PADAI of Nakkirar

—J. M. Nallaswamy Pillai, B.A., B.L.

2. MULLAIP-PĀTTU of Nappudanar

—J. M. Somasundaram, B.A., B L.

3. NEDUNAL-VĀDAI of Nakkirar

—J. M. Somasundaram, B.A., B.L.

4. KURUNJIP-PĀTTU of Kapilar—I

—J. M. Nallaswami Pillai, B.A., B.L.

Do —II

—the Rev. Dr. G. U. Pope, M A., D.D.

5. PATTINAP-PĀLAI of Kadiyalur Uruthirankannanar

—Rao Sahib K. Kodandapani Pillai, B.A.

IDYLL ONE:

Tiru-Murugarruppadai[1]

of Nakkirar

BY J. M. NALLASWAMI PILLAI, B.A., B.L.

Author of "Studies in Saiva Siddhanta" and Translator of the Siddhanta Sastras, etc.

Tiru-Murugarruppadai[2] is an Idyll of the *Pattuppattu*, Collection, and it is said to have been composed when Nakkirar was confined in a cave by a Demon, who had already collected 999 men to make a huge sacrifice of. God Muruga appeared, and killed the Demon, and saved Nakkirar and the others, and it is believed even now, with great reason, that the reciting of this idyll has the same saving power.*

This Idyll is one of the *Arruppadai* in this collection, and its structure is this: One, who had already received the grace of God, meets another who has the same intent, and shows him the way to salvation. Other persons may also be subjects of the *Arruppadai*, such as poets, swordsmen,

---

1 See *The Light of Truth* or the *Siddhanta Dipika and Agamic Review* 1912 XII p. 407, 522; 1913. XIII p. 14.

2 The author Nakkirar lived about the 1st Century and was a member of the third Academy which had its seat in the third Pandyan Capital, Madura, Ptolemy's "royal Modoura Pondion," and still an important religious, literary and commercial centre. Ed.

* "அஞ்சு முகந் தோன்றி லாறு முகந் தோன்றும்
வெஞ்சமரி லஞ்சலென வேறோன்று—நெஞ்சி
லொருகா னினைக்கி னிருகாலுந் தோன்றும்
முருகாவென் றோதுவார் முன்."

"In the face of fear, His face of comfort shows. In the fierce battle-field with 'Fear not' His lance shows. Think of Him once, twice He shows, to those who chant Muruga"—P. A.

actors, songsters &c., and one of them who had received presents from his patron, meets another of his class, and describes to him the praises of his king and patron, and asks him to go to him. The present idyll is, of course, of the first kind. One who had received the grace of God Muruga* meets another, and tells him if he wished for salvation, to go to Tirupparankunram, Tiruchchendur, Tiruvavinankudi (Palani), Tiruveragam, Kunruthoradal, *Pala-muthirsolai* (Alagar-Kovil) and worship Him and receive His grace. Though good deal of space is devoted to the description of God Muruga and his praise, even in these descriptions, we have pen-pictures of Nature in all her glory, of the sea and sky, hills and forests, the Sun and the Moon, of trees and flowers and of the song of birds. We cannot see God with our eyes, and we cannot hear Him with our ears, and sense Him with our senses, and, yet, the True Seer sees Him in every phase of Nature's Beauty, and hears him in every rustle of the leaves, and senses His joy in every breath of the wind. I will indicate in my footnotes such of these beauties as strike the eye in this famous Hymn of Nakkirar.

---

1. திருப்பரங்குன்றம்

குமரவேளின் பெருமை

தெய்வயானையின் கணவன்

உலகம் உவப்ப வலன் ஏர்பு திரிதரு
பலர் புகழ் ஞாயிறு கடல் கண்டா அங்கு,
ஓ அற இமைக்கும் சேண் விளங்கு அவிர் ஒளி,

---

* Muruga as he is known by the pure Tamil name *Murugan* "the tender child" is represented in legend, statuary and painting as a beautiful child or youth. The priests worship him with elaborate rites and ceremonies, the rustic with meal and blood offerings, aboriginal *Vedda* invokes him also with dances in the primitive manner of the woods. The philosopher meditates on him as

உறுநர்த் தாங்கிய மதன் உடை நோன் தாள்,
செறுநர்த் தேய்த்த செல் உறழ் தடக்கை,
மறு இல் கற்பின் வாணுதல் கணவன்—

கடப்பமாலை புரளும் மார்பினன்

கார்கோள் முகந்த கமஞ் சூல் மா மழை,
வாள் போழ் விசும்பில் வள் உறை சிதறி,
தலைப் பெயல் தலைஇய தண் நறுங் கானத்து,
இருள் படப் பொதுளிய பராரை மராஅத்து
உருள் பூந் தண் தார் புரளும் மார்பினன்—

சூரரமகளிரின் இயல்பு

மால் வரை நிவந்த சேண் உயர் வெற்பில்
கிண்கிணி கவைஇய ஒண் செஞ் சீறடி,
கணைக் கால், வாங்கிய நுசுப்பின், பணைத் தோள்,
கோபத்து அன்ன தோயாப் பூந் துகில்,
பல் காசு நிரைத்த சில் காழ் அல்குல்,
கை புனைந்து இயற்றாக் கவின் பெறு வனப்பின்,
நாவலொடு பெயரிய பொலம் புனை அவிர் இழை,
சேண் இகந்து விளங்கும் செயிர் தீர் மேனி—
துணையோர் ஆய்ந்த இணை ஈர் ஓதிச்
செங் கால் வெட்சிச் சீறிதழ் இடை இடுபு,
பைந் தாட் குவளைத் தூ இதழ் கிள்ளி,
தெய்வஉத்தியொடு வலம்புரி வயின் வைத்து,
திலகம் தைஇய தேம் கமழ் திரு நுதல்
மகரப்பகுவாய் தாழ மண்ணுறுத்து,
துவர முடித்த துகள் அறும் முச்சிப்
பெருந் தண் சண்பகம் செரீஇ, கருந் தகட்டு
உளைப் பூ மருதின் ஒள் இணர் அட்டி,
கிளைக் கவின்று எழுதரு கீழ் நீர்ச் செவ்வரும்பு
இணைப்புறு பிணையல் வளைஇ, துணைத் தக
வண் காது நிறைந்த பிண்டி ஒண் தளிர்
நுண் பூண் ஆகம் திளைப்ப, திண் காழ்
நறுங் குறடு உரிஞ்சிய பூங் கேழ்த் தேய்வை,
தேம் கமழ் மருது இணர் கடுப்ப, கோங்கின்
குவி முகிழ் இள முலைக் கொட்டி, விரி மலர்
வேங்கை நுண் தாது அப்பி, காண்வர,
வெள்ளில் குறு முறி கிள்ளுபு தெறியா,
'கோழி ஓங்கிய வென்று அடு விறற் கொடி

வாழிய பெரிது!' என்று ஏத்தி, பலர் உடன்
சீர் திகழ் சிலம்பு அகம் சிலம்பப் பாடி —
சூரரமகளிர் ஆடும் சோலை,

காந்தளின் கண்ணி சூடிய சென்னியன்

மந்தியும் அறியா மரன் பயில் அடுக்கத்து,
சுரும்பும் மூசாச் சுடர்ப்பூங் காந்தட்
பெருந் தண் கண்ணி மிலைந்த சென்னியன் —

முருகன் சூரனைத் தடிந்த வகை

பார் முதிர் பனிக் கடல் கலங்க உள் புக்கு,
சூர் முதல் தடிந்த சுடர் இலை நெடு வேல் —

பேய்மகளின் துணங்கைக் கூத்து

உலறிய கதுப்பின், பிறழ் பல் பேழ் வாய்,
சுழல் விழிப் பசுங் கண், சூர்த்த நோக்கின்,
கழல் கட் கூகையொடு கடும் பாம்பு தூங்கப்
பெரு முலை அலைக்கும் காதின், பிணர் மோட்டு,
உரு கெழு செலவின், அஞ்சுவரு பேய்மகள்
குருதி ஆடிய கூர் உகிர்க் கொடு விரல்
கண் தொட்டு உண்ட கழி முடைக் கருந் தலை
ஒண் தொடித் தடக் கையின் ஏந்தி வெருவர
வென்று அடு விறற் களம் பாடி, தோள் பெயரா,
நிணம் தின் வாயள் துணங்கை தூங்க —

மாமரத்தை வெட்டிய வெற்றி

இரு பேர் உருவின் ஒரு பேர் யாக்கை,
அறு வேறு வகையின் அஞ்சுவர மண்டி,
அவுணர் நல் வலம் அடங்க, கவிழ் இணர்
மா முதல் தடிந்த மறு இல் கொற்றத்து,
எய்யா நல் இசை, செவ் வேற் சேஎய் —

ஆற்றுப்படுத்தல்

சேவடி படரும் செம்மல் உள்ளமொடு,
நலம் புரி கொள்கைப் புலம் பிரிந்து உறையும்,
செலவு நீ நயந்தனை ஆயின், பல உடன்,
நன்னர் நெஞ்சத்து இன் நசை வாய்ப்ப.
இன்னே பெறுதி, நீ முன்னிய வினையே:

திருப்பரங்குன்றில் முருகன் வீற்றிருத்தல்

செருப் புகன்று எடுத்த சேண் உயர் நெடுங் கொடி
வரிப் புனை பந்தொடு பாவை தூங்க,
பொருநர்த் தேய்த்த போர் அரு வாயில்,
திரு வீற்றிருந்த தீது தீர் நியமத்து,
மாடம் மலி மறுகின் கூடற் குடவயின்—
இருஞ் சேற்று அகல் வயல் விரிந்து வாய் அவிழ்ந்த
முள் தாட் தாமரைத் துஞ்சி, வைகறைக்
கள் கமழ் நெய்தல் ஊதி, எல் படக்
கண்போல் மலர்ந்த காமரு சுனை மலர்,
அஞ்சிறை வண்டின் அரிக் கணம் ஒலிக்கும்—
குன்று அமர்ந்து உறைதலும் உரியன். அதா அன்று,

2. திருச் சீர் அலைவாய்

ஆறுமுகன் யானையின்மேல் ஏறி வருதல்

வைந்நுதி பொருத வடு ஆழ் வரி நுதல்
வாடா மாலை ஓடையொடு துயல்வர,
படு மணி இரட்டும் மருங்கின், கடு நடை,
கூற்றத்தன்ன மாற்று அரு மொய்ம்பின்,
கால் கிளர்ந்தன்ன வேழம் மேல்கொண்டு—

ஆறு முகங்களின் இயல்புகள்

ஐவேறு உருவின் செய்வினை முற்றிய
முடியொடு விளங்கிய முரண் மிகு திரு மணி
மின் உறழ் இமைப்பின் சென்னிப் பொற்ப,
நகை தாழ்பு துயல்வரூஉம் வகை அமை பொலங் குழை
சேண் விளங்கு இயற்கை வாள் மதி கவைஇ
அகலா மீனின் அவிர்வன இமைப்ப,
தா இல் கொள்கைத் தம் தொழில் முடிமார்
மனன் நேர்பு எழுதரு வாள் நிற முகனே:
மா இருள் ஞாலம் மறு இன்றி விளங்க,
பல் கதிர் விரிந்தன்று, ஒரு முகம்; ஒரு முகம்,
ஆர்வலர் ஏத்த, அமர்ந்து இனிது ஒழுகி,
காதலின் உவந்து வரம் கொடுத்தன்றே; ஒரு முகம்
மந்திர விதியின் மரபுளி வழாஅ
அந்தணர் வேள்வி ஓர்க்கும்மே; ஒரு முகம்
எஞ்சிய பொருள்களை ஏமுற நாடி,
திங்கள் போலத் திசை விளக்கும்மே; ஒரு முகம்

பலர் புகழ் மூவரும் தலைவர் ஆக,
ஏமுறு ஞாலம்தன்னில் தோன்றி,
தாமரை பயந்த தா இல் ஊழி
நான்முக ஒருவற் சுட்டி, காண்வர,
பகலில் தோன்றும் இகல் இல் காட்சி
நால் வேறு இயற்கைப் பதினொரு மூவரொடு,
ஒன்பதிற்று இரட்டி உயர் நிலை பெறீஇயர்—

தேவர்கள் வருகின்ற காட்சி

மீன் பூத்தன்ன தோன்றலர், மீன் சேர்பு
வளி கிளர்ந்தன்ன செலவினர், வளியிடைத்
தீ எழுந்தன்ன திறலினர், தீப் பட
உரும் இடித்தன்ன குரலினர், விழுமிய
உறு குறை மருங்கில் தம் பெறுமுறை கொண்மார்,
அந்தரக் கொட்பினர், வந்து உடன் காண,

முருகன் மடந்தையோடு வீற்றிருத்தல்

தா இல் கொள்கை மடந்தையொடு, சில் நாள்,
ஆவினன்குடி அசைதலும் உரியன். அதாஅன்று,

4. திரு ஏரகம்

இருபிறப்பாளரின் இயல்பு

இரு-மூன்று எய்திய இயல்பினின் வழாஅது,
இருவர்ச் சுட்டிய பல் வேறு தொல் குடி,
அறு-நான்கு இரட்டி இளமை நல் யாண்டு
ஆறினில் கழிப்பிய அறன் நவில் கொள்கை,
மூன்று வகைக் குறித்த முத் தீச் செல்வத்து,
இருபிறப்பாளர், பொழுது அறிந்து நுவல—

அந்தணர் வழிபடும் முறை

ஒன்பது கொண்ட மூன்று புரி நுண் ஞாண்,
புலராக் காழகம் புலர உடீஇ,
உச்சிக் கூப்பிய கையினர், தற்புகழ்ந்து,
ஆறு எழுத்து அடக்கிய அரு மறைக் கேள்வி
நா இயல் மருங்கில் நவிலப் பாடி,
விரை உறு நறு மலர் ஏந்தி—பெரிது உவந்து,
ஏரகத்து உறைதலும் உரியன். அதாஅன்று,

5. குன்றுதோறு ஆடல்

குரவைக் கூத்து

பைங்கொடி, நறைக் காய் இடை இடுபு, வேலன்,
அம் பொதிப் புட்டில் விரைஇ, குளவியொடு
வெண் கூதாளம் தொடுத்த கண்ணியன்;
நறுஞ் சாந்து அணிந்த கேழ் கிளர் மார்பின்:
கொடுந் தொழில் வல் வில் கொலைஇய கானவர்
நீடு அமை விளைந்த தேக் கள் தேறல்
குன்றகச் சிறுகுடிக் கிளையுடன் மகிழ்ந்து,
தொண்டகச் சிறு பறைக் குரவை அயர—

குன்றுதோறும் ஆடல்புரியும் தன்மை

விரல் உளர்ப்பு அவிழ்ந்த வேறுபடு நறுங் கான்,
குண்டு சுனை பூத்த வண்டு படு கண்ணி,
இணைத்த கோதை, அணைத்த கூந்தல்;
முடித்த குல்லை, இலையுடை நறும் பூ,
செங் கால் மராஅத்த வால் இணர், இடை இடுபு,
சுரும்பு உணத் தொடுத்த பெருந் தண் மாத் தழை
திருந்து காழ் அல்குல் திளைப்ப உடீஇ,
மயில் கண்டன்ன மட நடை மகளிரொடு—
செய்யன், சிவந்த ஆடையன், செவ்வரைச்
செயலைத் தண் தளிர் துயல் வரும் காதினன்,
கச்சினன், கழலினன், செச்சைக் கண்ணியன்,
குழலன், கோட்டன், குறும் பல்லியத்தன்,
தகரன், மஞ்ஞையன், புகர் இல் சேவல்அம்-
கொடியன், நெடியன், தொடி அணி தோளன்—
நரம்பு ஆர்த்தன்ன இன் குரல் தொகுதியொடு,
குறும் பொறிக் கொண்ட நறுந் தண் சாயல்
மருங்கில் கட்டிய நிலன் சேர்பு துகிலினன்,
முழவு உறழ் தடக் கையின் இயல ஏந்தி,
மென் தோள் பல் பிணை தழீஇ, தலைத்தந்து,
குன்றுதோறு ஆடலும் நின்ற தன் பண்பே. அதாஅன்று,

6. பழமுதிர்சோலை

முருகன் இருப்பிடங்கள்

சிறு தினை மலரொடு விரைஇ, மறி அறுத்து,
வாரணக் கொடியொடு வயிற் பட நிறீஇ,

ஊர் ஊர் கொண்ட சீர் கெழு விழவினும்,
ஆர்வலர் ஏத்த மே வரு நிலையினும்,
வேலன் தைஇய வெறி அயர் களனும்,
காடும் காவும், கவின் பெறு துருத்தியும்,
யாறும் குளனும், வேறு பல் வைப்பும்,
சதுக்கமும் சந்தியும், புதுப் பூங் கடம்பும்,
மன்றமும் பொதியிலும், கந்துடை நிலையினும்—

குறமகளின் வெறியாட்டு
நகரில் முருகனை ஆற்றுப்படுத்தல்

மான் தலைக் கொடியொடு மண்ணி அமைவர,
நெய்யொடு ஐயவி அப்பி, ஐது உரைத்து,
குடந்தம்பட்டு, கொழு மலர் சிதறி,
முரண் கொள் உருவின் இரண்டு உடன் உடீஇ,
செந் நூல் யாத்து, வெண் பொரி சிதறி,
மத வலி நிலைஇய மாத் தாட் கொழு விடைக்
குருதியொடு விரைஇய தூ வெள் அரிசி
சில் பலிச் செய்து, பல் பிரப்பு இரீஇ,
சிறு பசுமஞ்சளொடு நறு விரை தெளித்து,
பெருந் தண் கணவீர நறுந் தண் மாலை
துணை அற அறுத்துத் தூங்க நாற்றி,
நளி மலைச் சிலம்பில் நல் நகர் வாழ்த்தி,
நறும் புகை எடுத்து, குறிஞ்சி பாடி,
இமிழ் இசை அருவியொடு இன் இயம் கறங்க,
உருவப் பல் பூத் தூஉய், வெருவரக்
குருதிச் செந் தினை பரப்பி, குறமகள்
முருகு இயம் நிறுத்து, முரணினர் உட்க,
முருகு ஆற்றுப்படுத்த உரு கெழு வியல் நகர்—

முருகனை வழிபடுதல்

ஆடு களம் சிலம்பப் பாடி, பலவுடன்
கோடு வாய்வைத்து, கொடு மணி இயக்கி,
ஓடாப் பூட்கைப் பிணிமுகம் வாழ்த்தி,
வேண்டுநர் வேண்டியாங்கு எய்தினர் வழிபட,
ஆண்டு ஆண்டு உறைதலும் அறிந்தவாறே.

முருகனைக் கண்டு துதித்தல்

ஆண்டு ஆண்டு ஆயினும் ஆக, காண் தக
முந்து நீ கண்டுழி முகன் அமர்ந்து ஏத்தி,
கை தொழூஉப் பரவி, கால் உற வணங்கி—

'நெடும் பெருஞ் சிமையத்து நீலப் பைஞ் சுனை,
ஐவருள் ஒருவன் அங்கை ஏற்ப,
அறுவர் பயந்த ஆறு அமர் செல்வ!
ஆல் கெழு கடவுட் புதல்வ! மால் வரை
மலைமகள் மகனே! மாற்றோர் கூற்றே!
வெற்றி வெல் போர்க் கொற்றவை சிறுவ!
இழை அணி சிறப்பின் பழையோள் குழவி!
வானோர், வணங்கு வில், தானைத் தலைவ!
மாலை மார்ப! நூல் அறி புலவ!
செருவில் ஒருவ! பொரு விறல் மள்ள!
அந்தணர் வெறுக்கை! அறிந்தோர் சொல்மலை!
மங்கையர் கணவ! மைந்தர் ஏறே!
வேல் கெழு தடக் கைச் சால் பெருஞ் செல்வ!
குன்றம் கொன்ற குன்றாக் கொற்றத்து,
விண் பொரு நெடு வரைக் குறிஞ்சிக் கிழவ!
பலர் புகழ் நன்மொழிப் புலவர் ஏறே!
அரும் பெறல் மரபின் பெரும் பெயர் முருக!
நசையுநர்க்கு ஆர்த்தும் இசை பேர் ஆள!
அலந்தோர்க்கு அளிக்கும், பொலம் பூண், சேஎய்!
மண்டு அமர் கடந்த நின் வென்று ஆடு அகலத்து,
பரிசிலர்த் தாங்கும் உரு கெழு நெடு வேஎள்!
பெரியோர் ஏத்தும் பெரும் பெயர் இயவுள்!
சூர் மருங்கு அறுத்த மொய்ம்பின் மதவலி!
போர் மிகு பொருந! குரிசில்!' எனப் பல,
யான் அறி அளவையின், ஏத்தி, ஆனாது—

கருதி வந்ததை மொழிதல்

'நின் அளந்து அறிதல் மன் உயிர்க்கு அருமையின்
நின் அடி உள்ளி வந்தனென்; நின்னொடு
புரையுநர் இல்லாப் புலமையோய்!' எனக்
குறித்தது மொழியா அளவையின்—

சேவிப்போர் கூற்று

குறித்து உடன்
வேறு பல் உருவின் குறும் பல் கூளியர்,
சாறு அயர் களத்து வீறு பெறத் தோன்றி,
'அளியன் தானே முது வாய் இரவலன்;
வந்தோன், பெரும! நின் வண் புகழ் நயந்து' என—
'இனியவும் நல்லவும் நனி பல ஏத்தி:'

முருகன் அருள் புரிதல்

தெய்வம் சான்ற திறல் விளங்கு உருவின்,
வான் தோய் நிவப்பின், தான் வந்து எய்தி,
அணங்கு சால் உயர்நிலை தழீஇ, பண்டைத் தன்
மணம் கமழ் தெய்வத்து இள நலம் காட்டி,
'அஞ்சல் ஓம்புமதி, அறிவல் நின் வரவு' என,
அன்புடை நல் மொழி அளைஇ. விளிவு இன்று,
இருள் நிற முந்நீர் வளைஇய உலகத்து
ஒரு நீ ஆகித் தோன்ற, விழுமிய
பெறல் அரும் பரிசில் நல்குமதி—

அருவியின் காட்சியும் இயற்கைவளமும்

பலவுடன்
வேறு பல் துகிலின் நுடங்கி, அகில் சுமந்து,
ஆர முழு முதல் உருட்டி, வேரற்
பூவுடை அலங்கு சினை புலம்ப, வேர் கீண்டு,
விண் பொரு நெடு வரைப் பரிதியின் தொடுத்த
தண் கமழ் அலர் இறால் சிதைய, நன் பல
ஆசினி முது சுளை கலாவ, மீமிசை
நாக நறு மலர் உதிர, யூகமொடு
மா முக முசுக்கலை பனிப்ப, பூ நுதல்
இரும் பிடி குளிர்ப்ப வீசி, பெருங் களிற்று
முத்துடை வான் கோடு தழீஇ, தத்துற்று
நன் பொன் மணி நிறம் கிளர, பொன் கொழியா,
வாழை முழு முதல் துமிய, தாழை
இளநீர் விழுக் குலை உதிர, தாக்கி,
கறிக் கொடிக் கருந் துணர் சாய, பொறிப் புற
மட நடை மஞ்ஞை பலவுடன் வெரீஇ,
கோழி வயப் பெடை இரிய, கேழலொடு
இரும் பனை வெளிற்றின் புன் சாய் அன்ன
குரூஉ மயிர் யாக்கைக் குடா அடி உளியம்
பெருங் கல் விடர் அளைச் செறிய, கருங் கோட்டு
ஆமா நல் ஏறு சிலைப்ப, சேண் நின்று
இழுமென இழிதரும் அருவி,
பழம் முதிர் சோலைமலை கிழவோனே!

குமரவேளை மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் பாடியது.

Tiru-Murugarrup-padai

1. TIRUP-PARAM-KUNRAM[1]

The Consort of that chaste heavenly Bride with shining forehead,

Whose Light blinds and spreads far, like that of the Sun as it rises above the sea, delighting the world, and travelling round Mount Meru,

Whose Foot gives shelter to his *bhaktas* and sunders their ignorance;

Whose thunder-like hand shatters the hostile hosts,[2]

---

1 A Hill about 5 miles south-west of Madurai, one of the six seats of God Subrahmanya or Muruga. (*Vide* my article in '*The Hindu Illustrated Weekly*' dated 15-11-1931, Ed.]

2 [illegible]

vatara Upanishad echoes this thought:

"I see the Great Purusha, sun-like beyond the darkess. A man who knows Him truly passes over death; there is no other path to go" (III, 8).

[illegible]

translated as 'blinds', is not exactly so in the original. The sun's splendour is so great that as we look up we have to shut our eyes. We cannot see God objectively but we can feel His presence and Grace through his Grace. Hence we cannot know Him, and yet we can know Him.

The sun that gives life to everything and spreads its light far and beyond is brought out by another text of *Svetasvatara*: " The Purusha is the Mahesvara; He is the mover of existence; He possesses the purest power of reaching everything. He is Light, He is undecaying." (III, 12).

While the peacock dances, from time to time, there is a rustling of the [illegible] ...t and Mahisbasura under Devi's [illegible]

The *Skanda Purana* devoted to the glorification of the Sun-God, Kumaraswami "God Subrahmanya" is the weightiest of Puranas, and its ancient character

He whose chest is adorned with the garland made of flowers of red *Kadamba* trees, growing thick and darkening the glades of the forest, which receives from the bright sky, the first showers of the clouds rising above the sea.[1]

He whose crown is adorned with the bright flowers of red Kanthal tree growing on the hill-sides thick with trees difficult to be climbed by monkeys, in *shoals* where roam the forest nymphs dancing with tinkling bells on their feet, and shouting 'Hail, Hail' to the victorious Cock-Banner of God Muruga.[2]

...t in birch-bark recently ...D. The study of this ... *rata* and *Ramayara* and ... *Kumarasambhava*. The ... existing Puranas, and its ... Whether God Subrahmanya was an Aryan conception or a South Indian conception or whether the two had become blended, we will consider later on.

[1] The next picture presented is that of the moisture-laden cloud as it rises from the sea, and travels over and pours its refreshing showers over the valleys ...

... Kodai-kanal.

...

The author of *Silappadigaram* has the following, besides praising the Moon:

"ஞாயிறு போற்றுதும் ஞாயிறு போற்றுதும்
காவிரி நாடன் திகிரிபோற் பொற்கோட்டு
மேரு வலம் திரிதலான்."

"மாமழை போற்றுதும் மாமழை போற்றுதும்
நாமநீர் வேலி யுலகிற் கவனளிபோல்
மேனின்று தான்சுரத்த லான்." —சிலப்பதிகாரம்

[2] ... many a gentle stream but for its malaria and the odour of cowdung of the hundreds of cattle maintained there.

The Sun-God with the Spear, whose praise is immeasurable and Who six-faced terrified and subjugated the *Asura* who assumed the form of the mango tree and the Surapadma—half man and half horse; over whose victorious battlefield, the terrible she devils danced their *Tunankai* dance with the heads of the fallen held aloft in their hands.[1]

If thou, with mind made steady and purified by good deeds dost desire to reach His Sacred Foot, which the wise know without thought,[2] thou wilt surely secure it even now, as your previous good works have ensured this bliss in your heart.

Because He dwells in love in the Hill *Tirup-parankunram*,[3] where the little rock pools resound with the humming of the bees, over the lilies budding out like eyes, and where, in its broad paddy fields, the bees sleep in the lotuses during night, and after dawn sound their trumpets in the nectar-laden nymphaeas; and which is situated west of the famous city of Madurai, filled with palaces and market places, where Lakshmi herself dwells, and whose Fort gate is listless without War, all the enemies having

---

[1] *Tunankai*. This dance is described as a [illegible] [illegible] imprisoned *Devas*. And it is a grim sight indeed as man wars with his evil passions and subjugates them.

[2] This recalls the famous thought in the [illegible] [illegible] substance of the first Khanda is reproduced in *Sivajnanabodha* Sutra XI. See also Sutra IX.

[3] Tirup-pram-kunram still holds its own reputation as a picturesque place, and its fine spring water is said to be very healthy. Madurai is now the second city in the Presidency and first in importance on account of its architectural remains; and no tourist would care to miss it for all the world.

been already vanquished, and where the banners fly with dolls and balls[1] hanging about.

2. TIRUCHIR-ALAIVAI[2]

Riding on the elephant, whose scarred head is adorned with golden shields and garlands, whose sides resound with the bells, which is swift of foot like wind, and powerful like God Yama.[3]

So, God Muruga appears, with his head glowing like lightning with the five kinds of skilfully wrought ornaments.

With his golden ear-rings shedding light like the Moon surrounded by the inseparable stars,

His faces blossom out from the hearts of devotees, practising austere *Tapas.*[4]

Of these one Face sheds rays of light brightening fully the world shrouded in great darkness.

One Face lovingly grants boons, being gladdened by the praise of his loving devotees.

One Face takes care that no harm befalls the Yajnas performed by Brahmanas according to strict Vedic tradition,

One Face, like the Full Moon, spreads light in all quarters removing the doubts of Maharishis, after teaching the truths of sciences difficult of reach,

---

1 *Dolls and Balls*: These were tied to the flag staff in challenge and derision of their foes and to tell them of their fate that awaited them as captives, of being condemned to women's games.

2 Tiruchendur in Tirunelveli District is the finest bit of sea-side, we have ever seen. Its Vaisakham festival is famous and hundreds of thousands of people flock to it at the time. It was there that we saw the finest dancing peacock and it still dwells in our memory. The *Pujaris* in this temple by a peculiar custom, are drafted from Malabar from among the Nambudris and are called Portis (worshipful).

3 As the conquering Hero and deliverer of Indra, our Son-God rides on the elephant to show His grace to his devotees.

4 Compare the text from *Svetasvatara Upanishad:*

"That Bhagavat exists in the faces, the heads, the necks of all; He dwells in the cave (guha) of the heart of all beings; He is all pervading. Therefore He is the omnipresent Siva," (iii. 11).

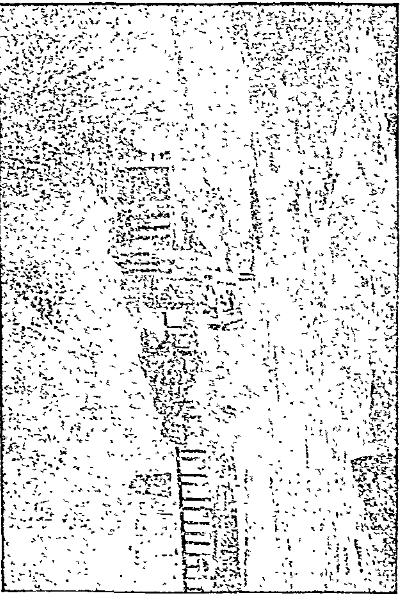

Tiruchir-alaivai
(Tiruchendur)

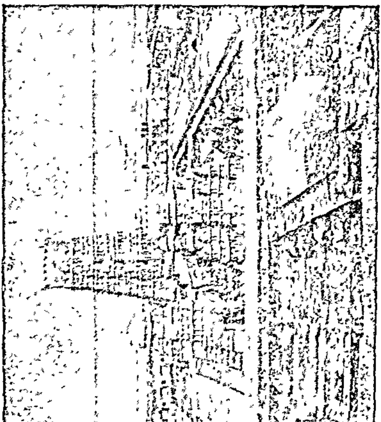

The Shore Temple of Subrahmanya
(an aerial view)

One Face performs the Battle-Sacrifice crushing the hostile hosts, with thoughts dark with revenge and biassed against them,

One Face smiled with joy on his young Highland-Bride with the creeper-like waist.

In consonance with these various functions of these six faces,

On his broad towering shoulders, bearing the sharp arms dividing the bodies of the foes and glorified on account of their great might, and reached by the triple fold of the chest shining with golden garlands.

One arm was held aloft shielding the divine Rishis sojourning in the skies,

The corresponding one reclined on his waist.

One arm wielded the Mahout's weapon and one arm rested on his thigh.

One pair of arms played the wondrous and sharp spear and shield,

One arm was placed on his breast, and one arm shone amidst the garlands,

One arm held the circlet and one arm ringed the bells,

One arm rained down showers and one arm garlanded the divine bride,

So these twelve arms played according to the respective faces.

While the heavenly music played, and the strong horns resounded, and the drums were struck like thunder, and the peacock with its variegated feathers swayed on the victorious banner.

So God Muruga appears on the aerial route, with rapid strides, and reaches and rests in the far-famed *Alaivai* praised by the world.

"Its Hands and feet are everywhere; its eyes and head are everywhere; its ears are everywhere; it stands encompassing all in the world." (ii. 16).

Hence God Muruga is called *Guha* himself as dwelling in the hearts of all. Hence, His six heads and twelve arms. Each face is doing a separate function and one pair of arms corresponds to each of these functions. In these, God as the Yogi and Bhogi, as the first teacher, as the ruler protector, and destroyer, as the Lord loving his devotees and being loved by them, all these different aspects are brought out.

3. TIRUVAVI-NAN-KUDI.[1]

While with joyful heart the great seers, the *Munis*,[2]
Clad in garments of bark, with their spiral braids,
Shining beautifully like the *Valampuri* Chank[3],
Their persons bright and clean, their bodies lean and boned
Covered in deer skins, feeding sparingly after the day is past
Their heart freed of ill-feeling and hate
Their head filled with intuitive knowledge not possessed by the learned
And yet surpassing all in learning too,
Their soul purified of all desire and anger,
Their mind never becoming pain, while they led in front;
While the *gandharvas*, clad in spotless clothes
Wearing garlands of freshly-opened buds,
And practised in playing on the well-stringed instrument,
And in the fine company of their female kind,
Whose bodies know no human ills
And shine like tender mango leaves
And showed in every turn true golden spots
Whose person was adorned with jewelled cloth,
While they with heart of love tuned their music Sweet;
And while the Gods, Vishnu with the banner of

---

[1] This part gives a description of an aerial procession of Gods and Goddesses [illegible]

[2] A good description of the [illegible]

[3] i.e. Conch, the Shell which turns to the right and is much valued.

The spangled *Garud* striking down the cobra
Spouting venom with its bellowed teeth,[1]
Where function sole is Lordship over the world[2]
Wherein the cities gleam with temples to the four[3]
And Uma's Lord, whose banner shows the Victorious
 bull
With mighty shoulders and never-closed Triple Eyes
The Lord whose rage destroyed the Triple forts,
And Indra of the thousand eyes victorious[4]
Over his enemies by hundred sacrifices well-performed,
Riding on his four-tusked famed elephant,
Possessed of easy gait and swinging trunk,
The Thirty-three Demi gods of classes four,[5]
Great seers of truth freed from diversity,
And eighteen *Ganas*[6] of high estate, all these,
Came on and on circling on the firmament
Like twinkling stars to pay their homage due
To free the lotus-born Brahma from curse,[7]
And the Trinity to regain their lost dignity,

---

[1] The poet discloses an intimate knowledge of the mechanism of the cobra's teeth secreting poison. The venom is secreted in the glands and fangs through a tube, (தூம்பு is the word used by the poet) in the short teeth placed in the sides and as the cobra strikes a small quantity is ejected.

[2] According to the poet, God Vishnu has only one function, that of Stithi and not any other function.

[3] The four Gods are Indra, Yama, Varuna and Soma, whose temples are in the four respective quarters of the city. It shows a time when there were temples dedicated to these Gods also and their worship was popular; though in course of time, the worship of Siva and Vishnu superseded all other worship.

[4] The [illegible] is a story [illegible] Veda and it is always [illegible] given the passage [illegible] 279 *Studies in* [illegible]

[5] The four classes are: Adityas twelve, Rudras eleven, Vasus eight, Maruts two making in all thirty-three.

[6] The eighteen Ganas are Devas, Asuras, Taityas, Garudas, Kinnaras, Kimpurushas, Yakshas, Vidyadhars, Rakshasas, Gandharvas, Siddhas, Charanas, Bhutas, Paisachas, Taraganas, Nagas, Akasavasis, Bhoga-bhumigas.

[7] When the War-God after vanquishing the *Asuras* was married to Devayanai, He declared all this He achieved as the strength of His spear (Vel). Brahma said that even that spear was created by him, where-at the War-God was angered and cursed Brahma to be born in the Earth, as he could not give the spear its strength. As God Brahma owing to the curse lost his power of creating people, the other Gods also lost the power of protection and destruction.

With speed like wind over waves where fishes roam,
[illegible]
[illegible]
To rest for a time in *Tiruvavi-nan-kudi.*

4. THIRU-ERAGAM.[1]

The Brahmans failing not in duties six[2]
On both sides famed for long and high descent;
Their good youth spent for eight and forty years[3],
In Vedic paths and teaching *Dharma* always
And tending sacred fires of three different forms[4],
And wearing sacred thread of three triple strands
In wet cloths clad and palms over heads held up
Landing self[5] and the secret word of letters six[6]
Repeating, they offer flowers sweet at proper times.
Much pleased our Lord doth dwell in *Eragam.*

5. KUNRU-THORU-ADAL.[7]

SPORTING ON ALL THE HILLS.

God Velan crowned with garland made of leaves and flowers
And fragrant wets with scented sandal paste well smeared

---

1 This is said to be a shrine of God Subrahmanya in the hill country, Malabar popularly identified with Swamimalai, an artificial hill temple four miles from Kumbakonam.

2 These six duties are reciting the Vedas, and teaching the Vedas, performance of Yajnas and getting them performed, giving charity and accepting charity.

These brahmans belong to the Brahmacharya asrma.

4 The three fires are Ahavaniya, Dakshinagni and Grihapatya, and they are tended in pits of the form of the square, triangle and bow-shape. The editor notes that the two latter forms are different from the forms now in use and attributes it to *Sohabatham.*

5 The is the practice of *Soham Dhyana.*

6 The commentator says this mantra is *Nama-kumaraya* But the modern mantra usually practised is *Om Saravanabhava.*

7 This means God's play [illegible] *Adhigaram, Agattinai Iyal* [illegible] inhabited by the Kuravars [illegible] Muruga; as pasture land [illegible]

While cruel Highland men armed with death-dealing bows
Drink deep potations of strong mead with kith and kin
And dance to the Music of the *Thondaka* drum,
While damsels fair like peacock fine with modest gait
And hair adorned with strings of water lilies sweet
And body streaming with garlands of green leaves
And flowers white where-in dip in the honey bees,
Raise their hands in mute adoration,
While some left their voices sweet like stringed instruments,
Our Lord of reddish hue in cloths of reddish colour clad,
His ears with cool and tender leaves of Asoka stuck,
Kilted and belted with the Victorious tinkling bells
And garlanded with flowers of red *Vetchi* (Iseora).
Blowing sweet notes from hollow reed, and on the peacock striding swift,
Striding swift with goat in front and flawless banner raised,
His stature soaring high, with armlets rare adorned,
His waist fastened with soft cloths trailing to the ground,
The damsels fair with shoulders soft and eyes like those of deer,
Swinging quick to the lilt of *Kuravai*[1] dance,
Our Lord leads out with his strong hands interlaced
And plays over all these Hills and shows His endless grace.

[illegible]

out in the story of the Hunter Saint, Kannappa.

1 *Kuravai* is a dance in a ring, the dancers holding each other's hands; it is supposed to secure success in love and war.

6. PAZHAMUTHIR-SOLAI[1]

At famous festivals in all and every village,
Where goats are sacrificed, and blood mixed with millet is sprinkled,
At every abode where devotees invoke him,
At every sacrificial ground where Velan dances,
At every forest, grove and tank and rivers and other places,
At squares where three, four and five roads meet,
At flower gardens and village *munds* and public places,
At places where the cattle are herded together,
At towns where the kurava girls,
Fixing the cock-banner, and smearing ghee and white mustard thereon
Recite the *mantra* secretly and in loving worship
Offer the flowers, and tying two different pieces of cloths
On their loins and the *raksha* on their arms,
And sprinkle white fried rice and offer oblations
Of white rice with goat's blood in different corners,
And smear with paste of sandal and fragrant saffron,
And tie up the garlands of red oleander and green leaves
After severing them, and invoke Muruga's blessing
On their Hill-Villages (so that it may be freed from famine, sickness and enemies).
Offer incense singing the *Kurinji* melody,
While the music of the instruments mixed with that of the rippling brooks
And sprinkling the red flowers and millet mixed with blood

---

[1] [illegible]

"திருமால் குன்றத்துச் செல்குவி ராயின்" —*Silap.* XI. 91-100
"நிலம்பக விழ்ந்த சிலம்பாற் றகன் றலை" —*Silap.* XI. 108
also "சிலம்பா றணிந்த சீர்கெழு திருவிற்
சோலையொடு தொடர்மொழி மாலிருங் குன்றம்"
—*Paripadal* XV ll 22-23.

where it is referred to. Pazhamuthir-solai may be one of the many shrines on the lower Palnis, and the neighbouring groups of hills in the Pandi nadu. *Vide* also my article in '*The Hindu Illustrated Weekly*' dated 15-7-1934.—Ed.

The Kurava girls danced a fearful dance to the tune of the music,
And invoked God Muruga so that unbelievers may be baffled,
While others of the city make the Holy place resound
With their songs and the blowing of many horns,
And the ringing of many bells, and praising
The Royal Elephant invoke God and obtain boons they wished for,
In all these places, Our Lord is sure to dwell
This I state of my own knowledge;
Yet He may dwell in places not known to me.

There where you see Him, praise Him, with your face beaming with joy and lift your hands over your head in worship and fall down at His feet and repeat His praises thus:—

Thou Oh Lord, six-bodied of six holy women born,[1]
In sacred pool of Himayam with *darbha* grass grown
And borne by one of the elemental Gods (Agni),
Thou Son of God seated under the Banyan trees,
Thou child of the daughter of great Himavat,
Thou the Death of my foes, Thou Lord of the Bow
Thou darling child of Victorious and Victory-giving Durga,
Thou Lord born of the Sylvan Goddess well-adorned,
Thou, the General of the suppliant Deva hosts,

---

[1] "சரவ ணாந்தனிற் றனதுசே யாறுருத் தனையு
மிருக ரங்களா லன்புட னெடுத்தனள் புல்லித்
திருமு கங்களோ ராறுபன் னிருபுயஞ் சேர்ந்த
வுருவ மொன்றெனச் செய்தன ளுலகமூன் றுடையாள்."

[In Saravanai's waters her child's six forms she (Uma) lovingly clasped with both arms and liftedt and of his six beauteous faces and twice six shoulders she made one form, she, the mistress of the triple world.]

"எந்தை சத்திக ளுயிரெலா மொடுங்குறு மெல்லை
[illegible]
... ரன்."

—கந்தபுராணம், சரவணப்படலம் 20-21

[As the diverse energies of our father, at the involution of all things, become one as before, so the twelve forms of Gauri's son became one and he received the name Kandan.]—P.A.

Thou, the wearer of the garland and knower of all Arts,
Thou, incomparable in war and victorious in youth,
Thou, the wealth of the Brahmins and the word of the wise,
Thou, consort of Valli and Devasena,[1]
Thou, bull among heroes with spear in arm,
Thou, mighty Lord who split the rock of evil,
Thou, Lord of *Kurinji* whose hills to sky do soar,
Thou, Hero of whom all bards do sweetly sing,
Thou, Muruga whose station none can reach,
Thou whose praise is Thou fulfillest all desires,
Thou showerer of grace on those in travail
Thou Lord whose chest Victorious in war is blazoned in gold.
O Thou who hast no equals in Thy Supreme Wisdom.
Thou liberal dispenser of gifts to those who pray to Thee
Thou whose name is praised by the great
Thou who acquaint the name of strong over evil by your prowess in vanquishing Surapadma and his hosts
Thou the Incomparable, Thou the Chief."
Thus have I praised Thee in words not adequate,
As Thou art difficult of description by mere mortals
And approached Thee to gain Thy Feet

(By the Poet to God Muruga)

Desiring to mix with the hosts of devotees of all sorts and conditions
And share in the joy of the Festive ground
This deserving poet of mature knowledge and truth
Has approached Thee, O Lord, desiring to utter
Thy great praises and praising Thee in words of wisdom and sweetness
Before even these prayers were thus addressed
His divine form of incomparable strength

---

[1] His inherent energy is exoterically represented as his twin-consorts—Teivyanai [illegible] சக்தி) and Valliamman [illegible] h himself free from all [illegible] orld a pattern of home [illegible] ss surely than a life of [illegible]

And His stature extending to the skies
This fearful Form concealing and approaching the Sabha
And showing his old Divine Form of Youthful Beauty
The Lord, will say
"Your Visit I know—Leave off fear."
And graciously uttering words of love
So that you of all others in the world surrounded by the waters may shine
He will grant you the boons difficult to obtain.

(Here follows the description of Pazhamuthir-solai as above)

He, the Lord of the Hill in *Pazhamuthir-solai*.

IDYLL FIVE:

Mullaip-pattu*

of Napputhanar

By J. M. SOMASUNDARAM, B.A., B.L.

The *Tholkappiyam*, the oldest and best Tamil Grammar extant, and the most precious mine of information on the ancient Tamils, has a chapter on the *Porul* or song of Love and War, creating a series of laws for a 'correct' construction of life. In this it has been followed by the latest orthodox grammars.

In the first place, a *porul* must consist of *aham* or internal subject and *puram* or external subject. That is to say, *aham* is concerned with love between two human souls brought together providentially or by chance, their joys and sorrows, hopes and fears, their love undergoing no change whatever in the various vicissitudes of life; while the *puram* is concerned with nearly all the activities of human society: primarily with War and the martial exploits of the people.

In the next place, for the purposes of a *porul*, the Tamil Country is divided into four divisions called *thinai*, *viz.*, *Kurinji* (hill), *Mullai* (forest), *Marutham* (cultivated plains), *Neithal* (sea-board). Later a fifth, *Palai* (desert) was added. Each of the above divisions is held to have its own characteristics as to outward features and setting, flora, fauna and climate, and as to inhabitants and their occupation and character. The people and chiefs, too, in each had special names; and further, the lovers in each [illegible] tes of mind and [illegible] time of the day [illegible] never, however,

---

* First contributed to the Magazine, St. Joseph's College, Trichinopoly, in 1920, and reprinted in the 'Indian Antiquary' Vol. LII, 1923, pp. 13—16.

For a Critical Study of the Idyll, see Swami Vedachalam's முல்லைப் பாட்டு ஆராய்ச்சியுரை.

be strictly adhered to, and a mingling of feelings and behaviour common to the whole world is not uncommonly met with in the songs.

In this way, the distinctive behaviour expected of a lover was illicit or secret union among the Kuravars of the hills (Kurinji), patience among the Idayars of the forests (Mullai),—the division we are now concerned with—sulks among the Ulavar of the cultivated plains (Marutham), pining among the Paravars of the sea-board (Neithal), and separation among the Maravars or Vedars of the deserts (Palai). Each division had its special deity. Muruga for the hill folk, Mal (Vishnu) for the forest folk, Indra for the agriculturist of the plains (Marutha-makkal), Varuna for the fishermen of the sea-board, and Durga for the hunters of the deserts, for which term read 'jungles'. Each division had, of course, its own peculiar occupations and marriage customs, determined by heredity and environment.

The main points requisite for the 'correct' setting of a *porul*, or ancient Tamil song of love and war, may be tabulated as follows:—

Thinai or Tract	Description of Tract	Deity of Tract	People and Communities	Characteristic attitude of Lovers
1. Kurinji ... குறிஞ்சி	Hill and jungle tracts ..	Muruga ...	Kuravar—Hillmen ...	Secret or natural union
2. Mullai ... முல்லை	Forest and pasture ...	Mal (Vishnu)	Idayar—Herdsmen ...	Wifely patience in separation
3. Marutham. மருதம்	Cultivated plains ...	Indra ...	Ulavar—(Maruthamakkal) Cultivators...	Wifely sulkiness on husband's return
4. Neithal ... நெய்தல்	Coastal sea-board.	Varuna ...	Paravar—Fishermen, seamen and merchants ...	Wifely pining
5. Palai ... பாலை	Deserts and arid tracts.	Durga ...	Maravar or Vedar—Huntsmen ...	Separation

All this means that the ancient Tamils were recognised by themselves as consisting of men of the hills, herdsmen of the forests, cultivators of the plains, fishermen and seamen of the coasts, and hunters of the jungles: each class with its inherited cult and customs. This observation leads by way of corollary to the suggestion that the order in which the *thinai* or districts, their descriptions and their people are placed, connotes successive stages in civic life. That is, the ancient Tamils passed from a primitive life to civilisation, successively from a wild life in the forests, thence to an agricultural life in the well-watered plains and onwards to that of fishermen and seamen on the seaboard, including a high civilisation as merchant adventurers. Later on, the hunter's life of the jungle was also recognised as a life apart.

As has been above shown, each of the stages in civilisation was held to have developed a characteristic temperament. A poet was therefore bound to set his song of love and war according to the district in which his story was placed, and the rules which were prescribed for him. Nevertheless, he was able, by attention to minute and elaborate details, held to be appropriate, to produce a beautiful as well as a typical idyll. In the poem now given in translation, the scene is laid in the *Mullai thinai*, or pastoral district, and accordingly the following characteristic environments (*Karupporul*) are incorporated in it: the food grains are *ragi* and *sama*; the animals are stags and hares; the trees *konrai* and *kurunthu*; the flower, *mullai*; the birds, wild-fowl; the occupation, grazing; the music, *sadari*, clamorous songs with bucolic sports; the water, fresh streams; the deity Mal or Vishnu, (which looks as if the Aryans had already appropriated the local god, Mal, (மால்) to their own Vishnu); the season and time winter and evening, by winter, understanding the rainy-season; and there are other minor obligatory details.

We find that practically all the early poems contain similar details of the *thinai* chosen, and hence one may surmise that the earliest Tamil poetic compositions were Pastorals. This may well have been the case, as the

beauty of the *Mullai* or pastoral country and the comparatively restful life that came to those men by turning to grazing herds and cattle for a livelihood may well have first roused the poetic faculty in them to activity.

Put very briefly, the story of *Mullaip-pattu* is that of a love-lorn heroine waiting for her hero absent on a military campaign, in fond and loving thought of him. The season is spring. She pictures him in camp, and the neighing of his horses rings in her ears. Finally, her lover is restored to the patient lady. The idyll contains 103 lines and is couched in the form of a conversation among the heroine's attendant matrons, disclosing her state of mind and that of the warriors in camp, and incidentally the nature of the southern rainy season and the great prowess of the hero. It is thus an ancient poem, on lines that have very long since become familiar to the world. It is the setting that is of interest now.

The *Mullaip-pattu* is the fifth of the series, comprising the 'Ten Idylls' known as the *Paththup-pattu*. It was composed by Napputhanar, the son of a jeweller, or rather dealer in gold, of Kavirippumpattinam. The date of the poem cannot be definitely fixed, but it belongs to that stage of Tamil literature when the Third Tamil Sangam flourished in Madurai, which scholars agree to place between the second and third centuries A.D.

I give below the text and a translation of this Idyll and need hardly say that the beauty of the original is lost in the rendering of it into a foreign language. Nevertheless, the glimpses of ancient manners, and conditions of life reflected in the poem are of exceeding interest.

வலி புணர் யாக்கை, வன்கண் யவனர்
புலித் தொடர் விட்ட புனை மாண் நல் இல்,
திரு மணி விளக்கம் காட்டி, திண் ஞாண்
எழினி வாங்கிய ஈர் அறைப் பள்ளியுள்—
உடம்பின் உரைக்கும், உரையா நாவின்,
படம் புகு மிலேச்சர் உழையர் ஆக,
மண்டு அமர் நசையொடு கண்படை பெறாஅது,

அரசனது சிந்தனை

எடுத்து எறி எஃகம் பாய்தலின், புண் கூர்ந்து,
பிடிக் கணம் மறந்த வேழம்—வேழத்துப்
பாம்பு பதைப்பன்ன பரூஉக் கை துமிய,
தேம் பாய் கண்ணி நல் வலம் திருத்தி,
சோறு வாய்த்து ஒழிந்தோர்—உள்ளியும்; தோல் துமிபு
வைந் நுனைப் பகழி மூழ்கலின், செவி சாய்த்து,
உண்ணாது உயங்கும் மா சிந்தித்தும்;
ஒரு கை பள்ளி ஒற்றி, ஒரு கை
முடியொடு கடகம் சேர்த்தி, நெடிது நினைந்து—

பாசறையில் வெற்றி முழக்கம்

பகைவர்ச் சுட்டிய படை கொள் நோன் விரல்,
நகை தாழ் கண்ணி நல் வலம் திருத்தி,
அரசு இருந்து பனிக்கும் முரசு முழங்கு பாசறை—

தலைவனது பிரிவினால் தலைவி பெற்ற துயரம்

இன் துயில் வதியுநற் காணாள், துயர் உழந்து,
நெஞ்சு ஆற்றுப்படுத்த நிறை தபு புலம்பொடு,
நீடு நினைந்து, தேற்றியும், ஓடு வளை திருத்தியும்,
மையல் கொண்டும், ஒய்யென உயிர்த்தும்,
ஏ உறு மஞ்ஞையின் நடுங்கி, இழை நெகிழ்ந்து,
பாவை விளக்கில் பரூஉச் சுடர் அழல,
இடம் சிறந்து உயரிய எழு நிலை மாடத்து,
முடங்கு இறைச் சொரிதரும் மாத் திரள் அருவி
இன் பல் இமிழ் இசை ஓர்ப்பனள் கிடந்தோள்
அஞ்செவி நிறைய ஆலின—

அரசன் வெற்றியுடன் மீண்டு வருதல்

வென்று, பிறர்
வேண்டு புலம் கவர்ந்த ஈண்டு பெருந் தானையொடு,
விசயம், வெல் கொடி உயரி, வலன் ஏர்பு,
வயிரும் வளையும் ஆர்ப்ப,

மழையினால் செழித்த முல்லை நிலம் காணுதல்

அயிர
செறி இலைக் காயா அஞ்சனம் மலர,
முறி இணர்க் கொன்றை நன் பொன் கால,
கோடல் குவி முகை அங்கை அவிழ,
தோடு ஆர் தோன்றி குருதி பூப்ப,
கானம் நந்திய செந் நிலப் பெரு வழி,
வானம் வாய்த்த வாங்கு கதிர் வரகின்,
திரி மருப்பு இரலையொடு மட மான் உகள,
எதிர் செல் வெண் மழை பொழியும் திங்களில்,

அரசனது தேரின் வருகை

முதிர் காய் வள்ளிஅம் காடு பிறக்கு ஒழிய.
துனை பரி துரக்கும் செலவினர்
வினை விளங்கு நெடுந் தேர் பூண்ட மாவே.

Mullaip-pattu

"On a winter evening, before the gathering in of night, when the fast sailing clouds—even as Thirumal (Vishnu) bearing Lakshmi on His bosom, and the *chakra* and the right-spiral chank (conch) in His hands, heightened Himself when Mahavali poured water into His palms—rose high aloft into the heavens, taking in the cold water of the roaring seas, and having rested for a while on the high mountains enveloping the expansive world, were pouring out their heavy rain, then the aged matrons of the palace bent their steps to the outskirts of the well-guarded city, and offering to the diety a *nazhi* of paddy and sweet-smelling *mullai*, which had blossomed to tunes resembling those of *yazh* hummed by swarming bees, stood with folded hands waiting for words of omen.

"And having heard, they returned and spoke to her (the heroine) who had jewels lying loose on her person and pearly drops of tears collecting in her flower-like eyes darkened by collyrium. The words (of good omen that they) heard were those of a young cow-herdess, who

with arms crossed over her shivering shoulders, observing the impatience and trouble of young calves distressfully held by cords, told them that their mothers would very soon come to them, driven from behind by herdsmen with crooks in their hands. (Said they), "Thou, of *mamai* complexion, such were the words of good omen that we heard. Be Thou comforted. It is certain thy lord crowned with victory will soon be here, laden with the spoils of war and the tributes of his enemies."

"Uncomforted even by these profuse words (of sympathy), she contemplated her lord, now missing from her side, in an encampment, bordered by streams and as expansive as the sea in the midst of a jungle. (Her mind's eye saw) his camp pitched in a wide jungle which had been cleared of far-smelling *pidavam* and other green thickets after the fastnesses of the Vedars, (Huntsmen), who formed the enemy's frontier-guard, had been destroyed. It was fortified by a hedge of forest thorns.

"At the junction of straight long streets of camp, thatched with green leaves, small-eyed elephants with cheeks emitting ichor stood on guard, refused to eat the bundles of tall sugar-canes, stalks of paddy and sweet leaves, and [only] brushed their faces with them and laid their trunks over their sharp-pointed tusks, while young elephant-drivers in their northern dialect urged them to eat the masses of food [before them,] pricking them with their sharp-forked goads.

"In his tent supported on poles [fixed in the ground] and secured by cords, [his] quiver of arrows—such as emboldens one not to fly from the field—hung from [his] bow, just like the ochre dyed clothes of austere *andhanas* (Brahman ascetics) are suspended from their triple wands. The [tent-poles made out of] spears with carved flower-heads and shields are the [warrior's] only protection.

"Encircled by these [tents] and amidst the armies speaking many different tongues is set apart the [King's] tent of different coloured canvas, supported on well-seasoned

staves. Damsels with arms adorned with small bracelets and with tresses which fall on beauteous shoulders are on guard both day and night, their multi-coloured belts shinning with glittering daggers, and move about with oil-cans lighting numerous lamps replenishing them with oil, and trimming their wicks as they burn out.

"At midnight, long after the long-tongued bell has rung all to rest, aged body-guards of majestic bearing go around the camp with drowsy eyelids like full-blown *punali* creepers and bushes shaken by drizzle and gentle breeze, and, those infallible in calculating time, annonnce the hour of night thus:—"O Thou that vanquisheth thine enemies in this wide world surrounded by roaring waters, this is the time of night as seen from thy *nalika-vattil*," water-clock.

"Valiant Yavanas (Graeco-Romans) of fearful appearance and muscular build, clad in tight jackets, which cover their bodies and hide their horse-whips, stand outside on guard. Within the elegant well-lit inner apartment, adorned with tiger-chains of skilled workmanship, well-clad dumb Mlechas (who make themselves understood by signs) attend on the King, who spends a sleepless night absorbed in thoughts of (coming) battle.

"In that camp, filled with sweet music of the drums of victory—the camp, the very thought of which makes his enemies quake with fear—the King is reclining on a bed, supporting his head on arm wearing a *kadakam*, and thinks of his men who hewed down their enemies, of his elephants forgetful of their females and wounded by hard-hitting swords, of his warriors gaining laurels by hewing to the earth trunks of elephants that fall and quiver like serpents, (of men) who sacrifice their very life in battle, jealous to gain victory for the honey-filled wreath and bounty in reward, and of horses in pain that decline to eat their grass, pricking their ears on hearing the sound of the piercing arrows on their shields of protection.

* *Nalika vattil:* a clepsydra or ancient water-clock. It consists of a graduated metal cup with a hole in the centre placed in a vessel of water. As the water rose in the cup it indicated the hour.

"With the flame of the thick wicks burning steadily out of the hollow of the hands of golden statues, in her beautiful apartment in her great palace of seven storeys, the Queen thinks of the King meditating thus in his camp, and contemplating many things she quivers as a peacock pierced by an arrow. She secures fast (her) wristlets that have loosened and slipped down, and breathes deeply, pining over the absence of her lord, lost in contemplation of him.

"And as she heard the sound of the rain-water falling from the corners of her mansion, she was reminded of her lord's promised time of return, (when) the neighing of the steeds attached to his chariot of invincible fame reached her beautiful ears—the King returning from the victorious field coveted by the enemies, with streaming standards which knew naught but victory.

"(Behind him) followed a large army with horns and conches blowing—leaving behind them the profuse *valli* roots that matured in that season, the stag with his knotted branching horns frisking about with his hind amid ripening stalks of *varagu*, already in want of the rains which now begin to drizzle in tiny drops with the beginning of the winter (season), the flowers of *kaya* trees thickly overgrown with profuse leaves put forth their dark flowers like (collyrium), the *konrai* trees with their tender leaflets and clusters shed the flowers as a shower of gold, the closed buds of white *kandhal* open out its blossoms as the wide open palm, and the *thonri* (rounded red-lily) which had put forth its blood-red blossoms as they came along the wide red sandy paths overgrown with forest vegetation."

IDYLL SEVEN:

Nedu-nal-vadai.*

of Nakkirar

By J. M. SOMASUNDARAM, B.A., B.L.

This poem, apart from its literary merits as a classic, is of great importance to Tamil literature, because of the very important position occupied by the author among literary figures, and of the hero among the rulers of ancient Tamil India. Tradition, incorporated in later literature, associates the poet Nakkirar with the third Tamil Academy so-called, as its distinguished president. Because of his uncompromising character as a critic he is said to have got into a disputation with God Siva himself, paid the penalty for it, and attained to Siva's grace ultimately. This story finds reference in the *Tevaram* of Appar, whose date we happen to know, as contemporary of the great Pallavas, Mahendravarman and Narasimhavarman Mahamalla. He is the author of a number of poems scattered through the various Tamil collections. In several of them he celebrates this identical Pandyan and makes a feature of the battle associated with the name of the Pandyan. It is Nakkirar in poem 36 of *Ahananuru* that actually gives the names of the seven allies–two kings and seven chieftains, whom he defeated in battle. His name is also associated with a rhetorical work in Tamil called *Kalaviyal*, otherwise *Iraiyanar Ahapporul.* One school of criticism regards this work with exceeding suspicion and would reject it as spurious. A careful study of the work and its commentary would however justify a better estimate of the work, and its position in the history of Tamil literature.

Coming to the Pandyan himself, the word *Sezhiyan* forming part of it is about as general as the word Pandyan

---

* Reprinted from *the Journal of Indian History*. Vol. XIII, 1934 Part II For a Litarary Criticism of the Idyll, see Rao Sahib K. Kodandapani Pillai's நெடுநல்வாடை—திறன் ஆராய்ந்து தெளிதல்.

itself, and means the same. The attribute *Nedum* would simply indicate something corresponding to great or prosperous. 'Nedum Seliyan' together would mean no more than the Great Pandyan. As there are a number of other Pandyans who were regarded as entitled to this consideration, he is to be distinguished from the rest of them, and Tamil literary men have their own peculiar way of doing this. We have two names coming in for distinction that way: Nedum Seliyan, whose name figures in the *Silappadhikaram* is distinguished as the Great Pandyan who defeated the Aryan forces. And this Pandyan is marked off as the *Victor at Talai-alankanam*. We have information elsewhere that tells us that the enemies that met him at Talai-alankanam consisted of the two kings, his contemporaries, namely, the Chera and the Chola, and seven chieftains. From other sources we can make out the names of the kings to be the Chola, who celebrated the Rajasuya, and the Chera (Prince-of-the-elephant-look). The seven chieftains are named distinctly in poem 36 of the *Aha-nanuru* collection by Nakkirar himself. From a study of these poems, which, in the estimation of the Tamil literary public are alone called Sangam works, we gain the information that the Pandyan was a ruler of great celebrity and had for his contemporaries among literary men of the first rank such as Nakkirar, Kadiyalur Rudran Kannanar, whose long poem *Madurai Kanchi* constitutes perhaps the most important poem of the Ten Idylls, Kalladam, Madurai Marudanar, Izha-nahanar and a number of others. From these sources alone we may take it that he was a ruler of eminence, not only as a warrior, but even in the field of art and administration.

This is hardly the place where we should take it upon ourselves to examine the whole question; but some of the salient features which led to fixing up the period of this Pandyan's rule must be mentioned in this short note. In the larger Sinnamanur-plates published by the Government Epigraphist in the *South Indian Inscriptions* Old Series, a Pandyan is referred to among the ancient Pandyas of the genealogical table, who is given

credit for certain achievements for all of which we find authority in the Sangam poems of the various authors, whose names get associated with that of this particular Pandyan. Of these the most important is a great measure of famine relief to prevent the recurrence of famine, as the result of a famine that actually devastated the country either in his own reign or immediately preceding his time. He is said to have celebrated the successful achievement of this by a great festival to Indra, the God of Rain. These festivals to Indra are an important common feature of early Indian civilization. Then he is said to have won a victory at Talai-alankanam against enemies who seemed at first sight too formidable for him to overcome. The next achievement of his was the getting of the Mahabharata done into Tamil, and the last was the establishment of the Tamil *Sangam* in Madurai. A careful and critical study of the Sangam classics would provide material for associating all these achievements with one and the same person, this Pandyan Nedum Seliyan,[1] victor of Talai-alankanam.[2] By a careful comparison of the genealogical table and a critical consideration of the achievements of the Pandyas whose names figure on that table, we can arrive at the conclusion that the period of rule of this great Pandyan king must be some time in the third century A.D., perhaps the latter part of it. For the whole argument leading to this, we would refer our readers to chapter VI of our "Beginnings of South Indian History," and Volume IX, No. 1 of the *Indian Historical Quarterly* and also *A Comprehensive History of India–II.* pp. 544-5-6.

---

1. [illegible] the Pandyans.

2. Talai-alankanam is probably Talai-alamkadu, a village now, 6 miles from Koradacheri Railway Station on the Tanjore-Nagapatam line, S. I. Ry., on the southern bank of one of the branches of the Kaveri in the C'ola country—a place made more famous still by being visited and celebrated by one of the Saiva Nayanmars, St. Appar.

An unlooked-for confimation of this comes from a reference in Dandin's rhetorical work, *Kavyadarsa*, which, referring to other literatures than that of Sanskrit, speaks of the literary works in Tamil being generally found in collections. He refers apparently to what the Tamil scholar knows now-a-days as the *Ettu Tohai*, eight collections, etc. Dandin was a contemporary—an elder contemporary—of Narasimhavarman II, Rajasimha, for whose education the work, Kavyadarsa is said to have been composed. We shall therefore have to look to the time of the Sangam much anterior to his time, and how we arrive at the actual period is clearly indicated in the places above referred to. The Pandyan and his contemporary poet alike may be ascribed to the third century A.D.

The poem is a simple description of the later rains, or in Tamil idiom "the season of the rain-winds from the north." It consists of 188 lines, the first 70 or 72 of which are devoted to a mere description of the season and its features. Then follows a description of the city, its palace and its interior apartments till the author takes us down to the main bed-chamber of the great Pandya. This is followed by a description of the chamber, on the bed of which is introduced to us the queen in distress. She is lightly dressed and fairly bereft of all ornaments, and is in great distress and anxiety at the absence of the king, who is away on the field of war. In this distressful condition, the whole of her entourage exert themselves to the uttermost to find some kind of diversion for her that would turn her thoughts from this one all engrossing absence of the monarch. Finding all their efforts proving futile to bring some relief to her, the eldest among those in attendance, who could claim to be the foster-mother of the queen, hits upon a device to offer prayer to the Goddess of Victory that the king might return victorious to his capital then and there. This device is made very skilful use of to point out to the queen how the king is occupied in camp, and at dead of night which is a time of so much distress to her, and ends with the prayer that he might

return victorious to his distressed queen immediately. The king is there introduced as having been wounded. He has returned to camp for medical aid. But instead of attending to this necessary work, he goes about visiting in the camp all those veteran soldiers who, like him, fought at the front and have been sent back to the camp to have their wounds attended to. He is shown as being led from tent to tent by his general who introduces the wounded soldiers. The king receives each one of them with a smile on his lips and offers them words of encouragement and consolation. It is thus that the king is occupied, the old servant points out to the queen, and follows it up with the prayer that he return victorious. The poem is a *tour de force*, and exhibits the poet at the height of his power.

Nedu-nal-vadai or "the long good winter wind" is the seventh of the collection of the "Ten Idylls" or *Paththup-pattu* of *Sangam* fame. The author is the uncompromising critic, Nakkirar, the President of the Third Tamil Academy at Madurai. The hero of the piece is the Pandya, *Nedum Sezhiyan*, the victor of,Talaialankanam—a relentless warrior of the time. He is known in classical lore as a far-famed and victorious sovereign who gained a momentous victory over the armies of the C'era and C'ola with their allied forces. The "Augustan Age of Tamil Literature," to which this piece belongs is generally recognised as the 2nd and 3rd centuries A. D.

Its main theme is Love in separation. The season is winter which is here exquisitely described. The hero is out in camp on a campaign, and the queen is pining away at home in the absence of her lord. The action of the hero reminds one of Shakespeare's "Royal Captain" on the morning of the famous battle of Agincourt walking from watch to watch, from tent to tent, with "cheerful semblance and sweet Majesty" comforting his brave but wounded soldiers. Meanwhile the queen's maids, failing in their efforts to comfort her otherwise, pray to *Korravai*, the Goddess of War for the victory of their king and his speedy return.

The diction of the poem is surpassingly rich, and it is needless to point out that much of its exquisiteness is lost in the translation following the text below. However, an attempt has been made to give a possible word-for-word rendering.

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனை
மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார்பாடிய

நெடுநல்வாடை

கோவலர் வாடையால் துன்புறுதல்

வையகம் பனிப்ப, வலன் ஏர்பு வளைஇ,
பொய்யா வானம் புதுப் பெயல் பொழிந்தென,
ஆர்கலி முனைஇய கொடுங் கோற் கோவலர்
ஏறுடை இன நிரை வேறு புலம் பரப்பி,
புலம் பெயர் புலம்பொடு கலங்கி, கோடல்
நீடு இதழ்க் கண்ணி நீர் அலைக் கலாவ,
மெய்க் கொள் பெரும் பனி நலிய, பலருடன்
கைக் கொள் கொள்ளியர் கவுள் புடையூஉ நடுங்க—

கூதிர்க் கால நிலை

மா மேயல் மறப்ப, மந்தி கூர,
பறவை படிவன விழ, கறவை
கன்று கோள் ஒழியக் கடிய விசி,
குன்று குளிர்ப்பன்ன கூதிர்ப் பானாள்—

ஊரினது செழிப்பு

புன் கொடி முசுண்டைப் பொதிப் புற வான் பூ,
பொன் போல் பீரமொடு, புதல்புதல் மலர;
பைங் காற் கொக்கின் மென்பறைத் தொழுதி,
இருங் களி பரந்த ஈர வெண்மணல்,
செவ் வரி நாரையொடு, எவ் வாயும் கவர—
கயல் அறல் எதிர, கடும் புனல் சாஅய்:
பெயல் உலந்து எழுந்த பொங்கல் வெண் மழை
அகல் இரு விசும்பில் துவலை கற்ப;
அம் கண் அகல் வயல் ஆர் பெயற் கலித்த
வண் தோட்டு நெல்லின் வரு கதிர் வணங்க;
முழு முதற் கமுகின் மணி உறழ் எருத்தின்
கொழு மடல் அவிழ்ந்த குழூஉக் கொள் பெருங் குலை,
நுண் நீர் தெவிள வீங்கி, புடை திரண்டு,

தென் நீர்ப் பசுங் காய், சேறு கொள முற்ற;
நனி கொள் சிமைய, விரவு மலர், வியன் காக்
குளிர் கொள் சினைய குருஉத் துளி தூங்க—

முழுவலி மாக்கள் தெருக்களில் சுற்றித் திரிதல்

மாடம் ஓங்கிய மல்லல் மூதூர்,
ஆறு கிடந்தன்ன அகல் நெடுந் தெருவில்,
படலைக் கண்ணி, பரு ஏர் எறுழ்த் திணி தோள்,
முடலை யாக்கை, முழு வலி மாக்கள்
வண்டு மூசு தேறல் மாந்தி, மகிழ் சிறந்து,
துவலைத் தண் துளி பேணார், பகல் இறந்து,
இரு கோட்டு அறுவையர், வேண்டு வயின் திரிதர—

மாலைக் காலத்தில் பெண்கள் தெய்வத்தை வணங்குதல்

வெள்ளி வள்ளி வீங்கு இறைப் பணைத் தோள்,
மெத்தென் சாயல், முத்து உறழ் முறுவல்,
பூங் குழைக்கு அமர்ந்த ஏந்து எழில் மழைக் கண்,
மடவரல் மகளிர்—பிடகைப் பெய்த
செவ்வி அரும்பின், பைங் கால் பித்திகத்து,
அவ் இதழ் அவிழ் பதம் கமழ, பொழுது அறிந்து,
இரும்பு செய் விளக்கின் ஈர்ந் திரிக் கொளீஇ,
நெல்லும் மலரும் தூஉய், கைதொழுது,
மல்லல் ஆவணம் மாலை அயர—

கூதிர்க்காலம் நீடுபெற்றமையால் நேர்ந்த விளைவுகள்

மனை உறை புறவின் செங் கால் சேவல்
இன்புறு பெடையொடு மன்று தேர்ந்து உண்ணாது,
இரவும் பகலும் மயங்கி, கையற்று;
மதலைப் பள்ளி மாறுவன இருப்ப;
கடியுடை வியல் நகர்ச் சிறு குறுந் தொழுவர்,
கொள் உறழ் நறுங் கல், பல கூட்டு மறுக;
வடவர் தந்த வான் கேழ் வட்டம்
தென் புல மருங்கில் சாந்தொடு துறப்ப;
கூந்தல், மகளிர் கோதை புனையார்,
பல் இருங் கூந்தல் சில் மலர் பெய்ம்மார்,
தண் நறுந் தகர முளரி நெருப்பு அமைத்து,
இருங் காழ் அகிலொடு வெள் அயிர் புகைப்ப;
கை வல் கம்மியன் கவின் பெறப் புனைந்த
செங் கேழ் வட்டம் சுருக்கி; கொடுந் தறி,
சிலம்பி வால் நூல் வலந்தன தூங்க;
வான் உற நிவந்த மேல் நிலை மருங்கின்,

வேனிற் பள்ளித் தென்வளி தரூஉம்
நேர் வாய்க் கட்டளை, திரியாது, திண் நிலைப்
போர் வாய் கதவம் தாழொடு துறப்ப;
கலவென் துவலை தூவலின், யாவரும்
தொகு வாய்க் கன்னல் தண்ணீர் உண்ணார்,
பகுவாய்த் தடவில் செந் நெருப்பு ஆர;
ஆடல் மகளிர் பாடல் கொளப் புணர்மார்,
தண்மையின் திரிந்த இன் குரல் தீம் தொடை,
கொம்மை வரு முலை வெம்மையில் தடைஇ,
கருங் கோட்டுச் சீறியாழ் பண்ணு முறை நிறுப்ப;
காதலர்ப் பிரிந்தோர் புலம்ப; பெயல் கலாந்து,
கூதிர் நின்றன்றால்.

அரசியின் அரண்மனை: மனை வகுத்த முறை

போதே, மாதிரம்
விரி கதிர் பரப்பிய வியல் வாய் மண்டிலம்,
இரு கோல் குறிநிலை வழுக்காது, குடக்கு ஏர்பு,
ஒரு திறம் சாரா அரை நாள் அமயத்து,
நூல் அறி புலவர் நுண்ணிதின் கயிறு இட்டு,
தே எம் கொண்டு, தெய்வம் நோக்கி,
பெரும் பெயர் மன்னர்க்கு ஒப்ப, மனை வகுத்து—

கோபுர வாயில்
ஒருங்கு உடன் வளைஇ ஓங்கு நிலை வரைப்பின்,
பரு இரும்பு பிணித்து, செவ்வரக்கு உரீஇ,
துணை மாண் கதவம் பொருத்தி, இணை மாண்டு,
நாளொடு பெயரிய கோள் அமை விழுமரத்து,
போது அவிழ் குவளைப் புதுப் பிடி கால் அமைத்து,
தாழொடு குயின்ற, போர் அமை புணர்ப்பின்,
கை வல் கம்மியன் முடுக்கலின், புரை தீர்ந்து,
ஐயவி அப்பிய நெய் அணி நெடு நிலை,
வென்று எழு கொடியொடு வேழம் சென்று புக,
குன்று குயின்றன்ன, ஓங்கு நிலை வாயில்,

முற்றமும் முன்வாயிலும்
திரு நிலை பெற்ற தீது தீர் சிறப்பின்,
தரு மணல் ஞெமிரிய திரு நகர் முற்றத்து,
நெடு மயிர் எகினத் தூ நிற ஏற்றை
குறுங்கால் அன்னமோடு உகளும் முன் கடை,

அரண்மனையில் எழும் ஓசைகள்

பணை நிலை முனைஇய பல் உளைப் புரவி
புல் உணாத் தெவிட்டும் புலம்பு விடு குரலொடு,
நிலவுப் பயன் கொள்ளும் நெடு வெண் முற்றத்து,
கிம்புரிப் பகு வாய் அம்பணம் நிறைய,
கலிழ்ந்து வீழ் அருவிப் பாடு விறந்து, அயல
ஒலி நெடும் பீலி ஒல்க, மெல் இயல்
கலி மயில் அகவும் வயிர் மருள் இன் இசை,
நளி மலைச் சிலம்பின் சிலம்பும் கோயில்—

அந்தப்புரத்தின் அமைப்பு

யவனர் இயற்றிய வினை மான் பாவை
கை ஏந்து ஐ அகல் நிறைய நெய் சொரிந்து,
பரூஉத் திரி கொளீஇய குரூஉத் தலை நிமிர் எரி,
அறு அறு காலைதோறு, அமைவரப் பண்ணி,
பல் வேறு பள்ளிதொறும் பாய் இருள் நீங்க;
பீடு கெழு சிறப்பின் பெருந்தகை அல்லது,
ஆடவர் குறுகா அருங் கடி வரைப்பின்,
வரை கண்டன்ன தோன்றல, வரை சேர்பு
வில் கிடந்தன்ன கொடிய, பல் வயின்,
வெள்ளி அன்ன விளங்கும் சுதை உரீஇ,
மணி கண்டன்ன மாத் திரள் திண் காழ்,
செம்பு இயன்றன்ன செய்வு உறு நெடுஞ் சுவர்,
உருவப் பல் பூ ஒரு கொடி வளைஇ,
கருவொடு பெயரிய காண்பு இன் நல் இல்—

அரசி படுத்திருக்கும் வட்டக் கட்டில்

தச நான்கு எய்திய பணை மருள் நோன் தாள்,
இகல் மீக்கூறும், ஏந்து எழில் வரி நுதல்,
பொருது ஒழி, நாகம் ஒழி எயிறு அருகு எறிந்து,
சீரும் செம்மையும் ஒப்ப, வல்லோன்
கூர் உளிக் குயின்ற, ஈர் இலை இடை இடுபு,
தூங்கு இயல் மகளிர் வீங்கு முலை கடுப்பப்
புடை திரண்டிருந்த குடத்த, இடை திரண்டு,
உள்ளி நோன் முதல் பொருத்தி, அடி அமைத்து,
பேர் அளவு எய்திய பெரும் பெயர்ப் பாண்டில்—

கட்டிலின்மேல் அமைந்த படுக்கை

மடை மாண் நுண் இழை பொலிய, தொடை மாண்டு,
முத்துடைச் சாலேகம் நாற்றி, குத்துறுத்து,

புலிப் பொறிக் கொண்ட பூங் கேழ்த் தட்டத்துத்
தகடு கண் புதையக் கொளீஇ, துகள் தீர்ந்து,
ஊட்டுறு பல் மயிர் விரைஇ, வய மான்
வேட்டம் பொறித்து, வியன் கட் கானத்து
முல்லைப் பல் போது உறழ, பூ நிரைத்து,
மெல்லிதின் விரிந்த சேக்கை—

படுக்கையின்மேல் அரசி மலரணையில் வீற்றிருத்தல்
மேம்பட,

துணை புணர் அன்னத் தூ நிறத் தூவி
இணை அணை மேம்படப் பாய், அணை இட்டு,
காடி கொண்ட கழுவுறு கலிங்கத்துத்
தோடு அமை தூ மடி விரித்த சேக்கை,
ஆரம் தாங்கிய அலர் முலை ஆகத்துப்
பின் அமை நெடு வீழ் தாழ, துணை துறந்து,
நல் நுதல் உலறிய சில் மெல் ஓதி,
நெடு நீர் வார் குழை களைந்தென, குறுங் கண்
வாயுறை அழுத்திய, வறிது வீழ் காதின்,
பொலந் தொடி தின்ற மயிர் வார் முன்கை,
வலம்புரி வளையொடு கடிகை நூல் யாத்து,
வாளைப் பகு வாய் கடுப்ப வணக்குறுத்து,
செவ் விரல் கொளீஇய செங் கேழ் விளக்கத்து,
பூந் துகில் மரீஇய ஏந்து கோட்டு அல்குல்,
அம் மாசு ஊர்ந்த அவிர் நூற் கலிங்கமொடு,
புனையா ஓவியம் கடுப்ப, புனைவு இல்—

சேடியரும் செவிலியரும் தலைவியைத் தேற்றுதல்

தளிர் ஏர் மேனி, தாய சுணங்கின்,
அம் பணைத் தடைஇய மென் தோள், முகிழ் முலை,
வம்பு விசித்து யாத்த, வாங்கு சாய் நுசுப்பின்,
மெல் இயல் மகளிர்—நல் அடி வருட;
நரை விராவுற்ற நறு மென் கூந்தல்
செம் முகச் செவிலியர் கைம்மிகக் குழீஇ,
குறியவும் நெடியவும் உரை பல பயிற்றி,
'இன்னே வருகுவர் இன் துணையோர்' என,
உகத்தவை மொழியவும் ஒல்லாள், மிகக் கலுழ்ந்து—

தலைவியின் வருத்த மிகுதி

நுண் சேறு வழித்த நோன் நிலைத் திரள் கால்,
ஊரு வறு முலை கொளீஇய, கால் திருத்தி,

புதுவது இயன்ற மெழுகு செய் படமிசை,
திண் நிலை மருப்பின் ஆடு தலை ஆக
விண் ஊர்பு திரிதரும் வீங்கு செலல் மண்டிலத்து,
முரண் மிகு சிறப்பின் செல்வனொடு நிலைஇய,
உரோகிணி நினைவனள் நோக்கி, நெடிது உயிரா,
மா இதழ் ஏந்திய மலிந்து வீழ் அரிப் பனி,
செவ் விரல் கடைக் கண் சேர்த்தி, சில தெறியா,
புலம்பொடு வதியும் நலம் கிளர் அரிவைக்கு
இன்னா அரும் படர் தீர, விறல் தந்து,
இன்னே முடிகதில் அம்ம—

பாசறையில் அரசன் நிலை

மின் அவிர்
ஓடையொடு பொலிந்த வினை நவில் யானை
நீள் திரள் தடக் கை நில மிசைப் புரள,
களிறு களம் படுத்த பெருஞ் செய் ஆடவர்,
ஒளிறு வாள் விழுப் புண் காணிய, புறம் போந்து,
வடந்தைத் தண் வளி எறிதொறும் நுடங்கி,
தெற்கு ஏர்பு இறைஞ்சிய தலைய நன் பல
பாண்டில் விளக்கில், பரூஉச் சுடர் அழல,
வேம்பு தலை யாத்த நோன் காழ் எஃகமொடு
முன்னோன் முறைமுறை காட்ட, பின்னர்,
மணி புறத்து இட்ட மாத் தாட் பிடியொடு
பருமம் களையாப் பாய் பரிக் கலி மா
இருஞ் சேற்றுத் தெருவின் எறிதுளி விதிர்ப்ப,
புடை வீழ் அம் துகில் இடவயின் தழீஇ,
வாள் தோட் கோத்த வன்கண் காளை
சுவல் மிசை அமைத்த கையன், முகன் அமர்ந்து,
நூல் கால்யாத்த மாலை வெண் குடை
தவ்வென்று அசைஇ, தா துளி மறைப்ப,
நள்ளென் யாமத்தும் பள்ளி கொள்ளான்,
சிலரோடு திரிதரும் வேந்தன்,
பலரோடு முரணிய பாசறைத் தொழிலே.

Nedu-nal-vadai

"The winter clouds gathered round the hills, and the unfailing rain poured down in torrents. The earth seemed trembling with piercing cold. The shepherds liked not the heavy rain. Grieved at parting from their homesteads, they with crooks in their hands, drove the cows, bulls and their kind to other pasture less exposed. Their garlands of *Kandhal* (Gloriossa Superbia) were shattered by the spattering rain. Their bodies shivered in the biting cold; their teeth chattered; they crowded round a fire, warmed their hands and pressed them on their cheeks. Animals forgot to graze; monkeys shivered and shrank; dashing winds blew down birds in roost; shivering kine kicked their calves and did not admit them to teats. Such indeed was the cold of winter, when, at dead of night, the cold wind seemed intended to strike the very hills with chill.

"All along the path, the tender *musuttai* creeper (Iponaca Candicans) of many branches put forth its white flowers with rounded back along with the gold tinted *peerku* (sponge-gourd) on every thicket.

"Rain ceased awhile, and carps washed down by the swift current, now came up-stream in the small side channels. Flights of rain-beaten cranes with slender, yellowish-red legs and snowy feathers, along with red-veined herons, now occupied the whole of the wet white sand-bed of the stream, over spread with the soft black silt, and fed on the shoals of carp. Rising white clouds ceased to rain, and the expanse of the sky was filled with small dewdrops.

"In the broad beautiful fields filled with clean rain water, the full-grown stalks of paddy were bent with the weight of the ears of ripening corn. Huge thick-set clusters of maturing green areaca nuts, glistened from the bluish sapphire-like necks of palms, and cocoanuts swelling round and big with sweet milk and soft kernel, like gems from the tops of trees of huge trunks.

"Large groves, the tree-tops of which once showered blossoms set thick on their high crowns, now sent down a continuous stream of cool drops of rain-water glistening in the sun.

"Sturdy men (foreigners) with sinewy round arms and high shoulders, wearing garlands of leaves and flowers round their necks, the ends of their garments hanging loose on both sides, moved to and fro in exhuberant spirits, drunk with sweet toddy, through the streets with storeyed buildings, wide and sandy as river-beds of that prosperous and ancient city, and unmindful of the cold drops of the drizzling rain.

"Stately young ladies with broad high shoulders, strong and sleek with the mark of white chank bracelets sunk in the flesh, soft and beautiful in appearance, with teeth white as pearl, of broad and benignant eyes, beauteous with shining bent *Makara* (shark-mouthed) ear-rings, learn of the approach of coming night from the fragrance of the blossoming buds of *Pichchi* (a variety of jassamine) left by them in their flower trays. Lighting up the wicks of their iron lamps softly wet with [illegible], they offer worship [illegible], paddy and flowers [illegible] hands held in worshipful posture. The advent of night is likewise celebrated in all the streets of prosperous merchants. Confused as to day or night, the domestic pigeons do not go out in search of food with their mates, but remain dull on the ridge-boards of houses now on one leg then on the other to relieve the strain.

"The minor domestics of the well-guarded mansions of the vast city are engaged in grinding and mixing perfume on the hard and polished surface of grinding-stones black as gram. The white sandal-stones brought from the North lie without use, as it is too cold for the use of the southern sandal paste. Nor do ladies wear garlands of flowers in their hair, but only a few stray flowers as auspicious signs instead. They burn instead in fire lighted with sandalwood, eaglewood with candied sugar to warm

the tresses of their hair. The beautiful red fan of skilful workmanship is hanging encased from a hook in a corner overspread with silvery cob-webs.

"The summer bedrooms in the topmost storeys, high as the abode of the gods, instead of letting the zephyr blow in gently as in summer, have the well-fitting double doors of their numerous windows bolted fast. The drizzling rain makes the young and old alike discard the narrow mouthed water-jugs and gather round the forked fire-pan to warm themselves. The dancing women hug to their bosom their black-bodied guitar (*yazh*) to give the strings of the *yazh* the necessary warmth for use. Lovers separated from their beloved are weeping in sorrow. Thus reigns supreme the Winter with a profusion of timely rains.

"The glorious Sun sending forth his rays on all sides to the extremity of the extensive sky was gliding towards the west. At such a time, when the gnomon does not cast its shadow on either side, in the middle ten days of the month of Chittirai (*Chaitra*-April-May) at mid-day, men skilled in architecture (*Silpa*) with their lines, mark the exact directions of the compass. With due regard to the presiding deities of the various directions, they mark out the sites of the various buildings befitting the dignity of kings of high standing. Encompassing all these, runs a high wall with a gateway, the door of which is wrought with massive iron plates and nails, and painted with red ochre. The double door well-joined and provided with bolts, carried in the middle of it a representation of the goddess Lakshmi, with a she-elephant and a blossoming lotus on either side; fitted together by skilful carpenters, the great doors showed no crevices and were strong, and remained fixed to strong stone-beams carrying a similar representation of the goddess of Victory, Lakshmi in the middle, and bearing the name of the constellation, *uttiram* (Denebola or β Leonis). Further, they were smeared over with oil and white mustard to propitiate the gods.

"The large tower-gate with the surrounding high walls, looked like a tunnel cut through a mountain, and

was high enough for victorious elephants carrying the royal standards on their backs to enter with ease. In the front part of the courtyard, overspread with fine clean sand, the long-tailed yak and the short-legged swan frisked together in sport.

"The neighing of the horses, restive in their stables and surfeited with grass; the river-like gurgle of the rain-water rushing through the shark-mouthed spouts from the terrace, where the King used to enjoy the moon-light; and, the trumpet-like cry of the proud softly moving peacocks with their long and soft feathers held together—all these together give one the impression of a mountain dense with forest. Such indeed was the royal palace of flawless appointment, the abode of the goddess of Prosperity (Lakshmi).

"Lamps of skilled *Yavana* workmanship, made in the form of beautiful damsels holding lamps in their hands, their thick wicks fed with ghee and burning brightly, wick and ghee being renewed as often as either of them burnt out, lighted the various sections of the palace, kept under such strict guard that no man, not even the servants, had free entry except the far-famed Pandyan king. The palace looked as majestic as the hills; and the flags of various colours floating high in the air over it looked like rainbows settled on them.

"The inner chambers, fair to the sight and named after the inset figures on the walls, were plastered clean white; the supporting pillars were strong and round, and of the black colour of the emerald, the high walls with bunches of flowers, the whole presenting a beautiful appearance.

"The tusks of war-like elephants that fell in battle, of forty summers, of great beauty, with white-spotted foreheads and of strong drum-like legs, are wrought into shape by chipping off their round sides. Large thin sheets of metal with their surfaces filled with scenes of hunting and flower-covered gardens worked in by the deft chisel of the artisan and inset with coloured wool to show

the black-lines, etc , on tigers and other animals, are fixed between the tusks to form the frame of the royal couch. Its legs are stout and round at the bottom, becoming thin and straight as they near the frame. On all sides of this ivory-couch hang beautiful strings of pearls.

"The beautifully soft and well-fitting bed is overspread with the softest down of the amorous swan. A well-washed sheet covers the whole. The bed is amply provided with pillows and sprinkled over with the fragrant and soft petals of purple water-lily (*Sengazhuneer*) and other flowers.

"The king is absent on a distant campaign. The queen whose breast many a necklace adorned before, now wears only her long-pointed *tali*[1] which lies loosely on her bosom. Her beautiful face shows the dried up hair of her front locks. The heavy lustrous *makara* (shark-like) pendants having been removed, her ears show but little elongation, wearing as she did only a pair of small ear-rings sticking close to her ears. On her fore-arms, scarred by the habitual wearing of golden bracelets, and adorned by the orderly growth of hair, she wears but a pair of conch shell wristlets and the talismanic thread; her fair red fingers wear but a solitary folded ring (*Mudakku*) made in the shape of the open mouth of a salmon. Her body which used to be clothed in the costliest silk, embroidered with flowers, now wears but a common cotton cloth not quite free from dirt. She thus presented the form of a picture as yet unfinished, and without the final touches by the painter. Her delicately built chamber-maids with slender waists and complexion resembling the tenderest mango leaves but sallowed, their shoulders broad and

1. *Tali*, sacred emblem of wedlock in the shape of a tiger's molar tooth is [illegible] bulls for this purpose, and is sung by poets as having done so. It is reminiscent of an heroic age when none but the brave deserved the fair.

smooth as the bamboo, and of swelling lotus bosoms strapped tight, gently massage the unadorned feet of the Queen in the hope of bringing on sleep.

"Nurses just turning grey, of cheerful but ruddy faces, becoming anxious, crowd round the sorely troubled queen and tell her tales which would soothe her, ever assuring her, merely to comfort her, that her dear Lord would be there that very day. She is not comforted, but turns her look on the canopy above her. The moon and the starry heaven are painted in the order of the zodiac signs beginning with Aries on the oiled canvas held up on legs of carved workmanship with bulky round bases varnished with red-lac Her eyes are fixed on the bright star *Urohini*[1] (Aldebaran or a Taurus in the Pleides) which is never apart from her Lord the Moon. She bewails her lot that she has not such good fortune as never to be apart from her husband. Tears collect in her deep dark eyes; she scatters them with the tips of her tender fingers and draws a deep sigh off and on. While the lady lay thus disconsolate, one of the elderly ladies in-waiting approached the goddes of Victory *Korravai* (one form of Lakshmi) and prayed to Her as follows:

"Good Mother! The king fighting against the heroic warriors of his opponents, whose achievements in actual battles consisted in the cutting down of the trunks of war-elephants, is wounded, and has just returned to camp to have his wounds dressed. The cold north wind beats at every gust, and the thick vertical flames of the many lamps are beaten prone towards the south. The general preceded by a lictor carrying a javelin with a wreath of neem leaves on top, leads the way introducing to him the wounded warriors in order. The elephants and horses forming his escort in full accoutrement of war stand out in the miry wet streets *shaking off the drops of drizzling rain* He *holds in* his left hand the upper cloth slipping down his shoulder; and his right hand rests on the shoulder of the stout-hearted

1. *Urohini* is a group of stars in Taurus said to be the favourite Queen of the Moon, and on that account, an object of jealousy to every one of the 26 other asterisms.

warrior who carried the king's sword hanging from his shoulder. Greeting with a smile each of the wounded warriors, he passes, his victorious umbrella decorated with garlands of pearls, protecting him from the noisily beating rain. Thus moving through his camp the king does not retire to bed even at dead of night with noise peculiarly its own. Such happens to be the round of duties in camp of this redoubtable warrior carrying as he does his campaign against a combination of enemies, and may his strenuous campaign come to a victorious finish even to-day."

IDYLL EIGHT:

Kurinjip-pattu*

of Kapilar

I

By J. M. NALLASWAMI PILLAI, B.A., B.L.

The pretty idyll, which we have picked out to-day for our review is one of the brightest gems in the necklace woven by the Tamil classic poets of more than one thousand-eight hundred years ago. The classics of this epoch are so old, as to make the best classics in Sanskrit or Greek look quite new, and yet the subject in which they deal are so human that they land us back among the fiction and poetry of Modern Europe. They are models of different species of poetic composition, of style and diction, repositories of so much wealth of wisdom and sentiment; their style and diction are so pure and noble that it is a matter for pity that they have not left us many more than we possess at present, and it is a matter for greater pity that such excellent models have not been followed by the successive generations of poets, who have been allured away [illegible] tments of [illegible]) *Kalambagam*-(கலம்பகம்,) and *Andadi*-(அந்தாதி,). Yet these works are numerous enough if we want to test the nobility and [illegible] has preserved itself alive to-day when all other great languages are dead. Have any other people loved and fostered and tended their mother-tongue and sung its praises and elevated it into a Deity as the Tamils have done? And yet, O Mores, O Tempora!

---

*Reprinted from "The Light of Truth or *Siddhanta Deepika*" 1897, Vol. I, p. 16,67.

How are we fallen! Do we not find Tamils today who would vote in the Senate its abasement and its extinction!

Coming back to our song, its great commentator *Nachlnarkiniar* (whose priceless services to the ancient Tamil literature, it is not possible for us to estimate), remaks that this was composed by the Poet Kapilar in the presence of the Aryan King, Brahatta-Brahmadatta who wished to know the excellence of Tamil. The metre is *Agavalpa* of the strict English blank verse type, which seems to be the oldest Tamil metre which the late lamented Professor Sundaram Pillai tried to reintroduce in his excellent work "Manonmanyam" and which is best fitted for narrative and dramatic composition. Each line is divided into 4 feet or *c'eer* (சீர்) and each foot is of two syllables (அசை). The syllables are of two kinds, *Ner* (நேர்) and *Nirai* (நிரை); *Ner* when the syllable is composed of a single short or long vowel, vowel-consonant, or one short or long letter followed by the consonant as in ஆ, பூ, வெள், வேல். *Nirai* when it is two short letters, or one short and one long letter by themselves or followed by the consonant (ஒன்று) as in வெரி, சுரு, நிறம், விளாம். Two syllables of either kind in different permutations give four different kinds of feet called, *Iyalsir* (இயற்சீர்.) or *Agavalsir* (அகவற்சீர்.) namely *Ner ner, Nirai nirai, Nirai ner. Nirai nirai.* And these four feet are known by four formulas, called *Tema* (தேமா), *Pulima* (புளிமா), *Kuvilam* (கூவிளம்), and *Karuvilam* (கருவிளம்). Only one more rule is necessary to be learnt for understanding the full prosody of Agavalpa; and that is what is called the *Talai* (தளை), the link between one foot and another, which is essential to the rhythms of the line. *Talai* used here is called *Iyarralai* (இயற்றளை) and the usual formula is that the last syllable of the first foot should be followed by the same kind of syllable in the following foot. The following by a different kind of syllable is also permitted in Agavalpa. The formula is expressed by saying 'மா', முன் நேரும், நிரையும், விளாம்: முன்நிரையும் நேரும். And the line can be shortened or lengthened by the short or long *Talai*,, and made to express appropriate ideas and feelings.

This is as regards the prosody (செய்யுள் இலக்கணம்).

As regards the subject matter called *Porul* ('பொருள்')* the highest aim of Art and Literature is regarded as the attainment of one or all the four great *Purusharthams*, *Arram*, *Porul*, *Inbam*, *Veedu* (அறம், பொருள், இன்பம், வீடு,—Dharma, Wealth, Pleasure and Moksha.) And the attainmet of the highest pleasure, *Ahapporul* (அகப்பொருள்) is sought for in the love of the sexes and such bliss may result from a wedded life, *Karpiyal* (கற்பியல்) or from the natural union of two hearts *Kalaviyal* (களவியல்) without undergoing the shackles of the society. *Kalaviyal* does not mean immoral union as is ignorantly supposed, but is fully made subservient to every rule of virtue, and is only permitted to people of sufficient means and it is sought to wean him gradually from such earthly and mistaken love and to lead him on to the love of the most High, *Veedu* (வீடு). There are several other divisions and sub-divisions of *Karpiyal* and *Kalaviyal* based on the country, *Thinai* (திணை) inhabited by persons, the time of meeting and we arrive after all to the divisions called *Thurai* (துறை). These *Thurai* exhibit a classification of varying passions and sentiments arising from human hearts of two lovers circumstanced as they are, by time, place and distance, and natural and human obstacles, ordinary and extraordinary. The aim of this idyll is pleasure, *Ahapporul*, *Inbam* (அகப்பொருள், இன்பம்). The union of two lovers is effected not by premeditations or arrangements by the parents, but by sheer accident and by natural and legitimate causes and the parties are in no way to be blamed. The lovers apprehend opposition from their respective parents and they are pining away in secret, content with such chance meetings as were possible, mutually dreading what mischance may befall the other in the interval, rather prepared to die and be united in heaven.

* "பொருள் இலக்கணம்"—The laws of higher criticism in art and literature forms the subject of elaborate treatment in the Tamil language and it is peculiar to the Tamil language and Tamil language alone. There is no such thing corresponding to it in Sanskrit or in any other language, though there may be literature following the laws as herein laid down.

than be pronounced guilty by the world's slanderous tongue. The mother finding her daughter wasting away, ignorant of the real cause, resorts to magic and medicine without avail. Things are growing desperate, and the maid (தோழி) of the girl who was acquainted with their love and whose heart is very nigh broken, by the misery of her mistress and mother, makes up her mind to disclose everything, trusting to chance and the good sense of the mother; and, the poem accordingly opens and ends with her address to the mother in a thoroughly dramatic manner, reciting the various circumstances in this passage of love and begging her pardon and sanction for the union of the two hearts.

II*

By THE REV G. U. POPE, M.A., D.D.

The poem referred to is called *Kurinjip-pattu* ("The Highland Song",) and is printed in the collection of *Paththup-pattu* ("Ten Idylls") published by the very learned and indefatigable Pandit Swaminatha Iyar of Kumbakonam. It has a full commentary by that chief of Tamil commentators, Nachinarkkiniyar.

This song runs on to 261 lines, and is the story of a *Gandharva* marriage, with the idea of which *Kalidasa's* famous *Sakuntalam* has familiarised most Oriental and many English students. I cannot doubt Kapilar's acquaintance with this and imitation of it. Manu (III, 21, 32) gives an account of the seven species of marriage which are, or were, (more or less) lawful or binding among Hindus. Of these the fourth is the *Gandharva* or the marriage belonging to the fairy-like inhabitants of Paradise. In the third part of the *Kural*, much that is connected with this is illustrated. The following verse (see my *Kural*, Ch. Cx.) illustrates the subject:

---

*Reprinted from 'The Poets of the Tamil Lands' in *The Asiatic Quarterly Review*, Jan. 1898.

"Fearless, when maids with golden jewels decked,
and youths
Meet, see and love, they call it still *Gandharva*
marriage bond
Thus once the pairs of these, of blameless vision
fair, who tuned
The lute, all gold and radiant, used to join."

This peculiar marriage rite was supposed to be restricted to the second caste or Kshatriyas. It seems to have been very common in the hilly districts of the South, and very much poetry, of varying degree of propriety, is connected with it. The marriage rite consisted in an invocation of *Murugan* (the hill-deity); vows were made in his name, and water was drunk and (it would seem) poured out as a libation. The marriage was kept secret for an indefinite period, the lovers meeting by stealth; and this is often referred to as affording the highest delight that earth can afford. Stolen waters are proverbially sweet. At some fitting period (sometimes anticipated by premature discovery) the heads of the family were apprised of the union, and in general it was sanctioned and ended in a grand feast; but when consent was refused, there was no way of escape for the unhappy lady save death, and suicide sometimes occured.

In this poem the names of the persons and of the villages are not given. The bride dwelt in the cultivated plain at the foot of the hill, the young prince was the ruler of a hill tract. The poem begins abruptly. The female companion, or governess of the young bride addresses the mother: "You have seen your daughter day by day languishing, wasted by some hidden grief. You have enquired of the wise, have taken her to the temple, have had recource to charms and incantations, yet the secret of her disease you have not learnt. Be not angry with me if I reveal it. She herself consents to the discovery. She has contracted a secret marriage of which I was cognisant. It was rendered necessary by destiny, and will be happy, though contracted without the previous consent of parents. She says that if you give her to the husband she has chosen, all

will be well; and if not, she can wait till in that other world the union shall take place. Her words were these, and they expresss her dread of misunderstanding and village scandal, while she is conscious of no evil. She longs for the repose of quiet conventional domestic life.

'Pearls, gems, and gold in precious wreath men twine,
These fall apart in some unguarded hour,
But artist's skilful hands again combine:
See them in all their pristine lustre shine!
Honour, good name, and virtue's power,
Once lost, not spotless Brahmans can restore.
Wash off the stain, light glory's lamp once more.
So say the sages versed in ancient lore!'

[This reminds us of Iago's even more rhetorical utterance.]

"So she cannot rest till hér heaven-sanctioned vows shall be ratified by consent of parents and approved by all. Only then can she enter the home of her husband. You remember that you sent us out one bright day, and bade us return at eventide, and meanwhile drive away birds from our grain field."

It is the history of that eventful day that the poem gives. *Kapilar* has worked into it every species of Tamil poetical ornament, has accumulated figures of speech of synonyms, so that the poem is quite a *locus classicus* for everything connected with Tamil "Highland verse". The young maiden and her companion ascend one of the scaffolds erected in the grain field by the watchmen, and seated there frighten away the birds with corncracks,or with pellet bows, and by night kindle their watchfires. A storm comes on, sudden and transient, they bathe in the running stream, run about singing in lightness of heart, and dress their hair with flowers, of which no fewer than a hundred are specified and generally fitted with an epithet. All these flowers, it is said, are still to be found on the slopes of the southern hills. When they have thus adorned themselves and are seated under the shade of an *Asoka* tree, they hear the furious barking of dogs,

and while they are preparing to rush away in fright, a young hunter (like Murugan himself) richly adorned with jewels and garlands appears, reduces the dogs to silence, soothes the ladies' fears with exquisite courtesy, and inquires if they have seen the gama which he was pursuing, and had lost sight of. They are utterly unable to articulate a syllable, and he stands surveying them with astonishment, and satisfied that he has discovered in this young lady the one woman whom he can love. It is love at first sight. The embarrassment is mutual, but things are brought to a head by the entrance on the scene of a wild elephant, pursued by a number of rude mountaineers. It seems that the man on guard had sat down to rest during the rest of the day, and his wife, knowing his taste, had brought him some exquisite toddy which he drank, and so fell into a slumber forgetting his duty as watchman. A rogue elephant, taking advantage of the circumstance had descended into the valley, and was making a hearty meal of the young grain, trampling down and damaging much more than he ate, after the manner of the wild elephants. (Comp. *Purananuru*, 184.) The mountaineers, becoming aware of this, filled the whole region with their outcries, and shot a multitude of aimless arrows at the monster, which unhurt, but in a furious state of excitement, burst into the little glade where the young prince stood confronting the embarrassed lady and her friend. Frightened out of all sense of propriety, or of that peculiar reserve that a Tamil woman has been taught, our young heroine impulsively rushed to the young hunter for protection, and convulsively clung to him. Thus fate had joined them, and she had been passive in the hands of an all-controlling destiny. This young prince is her heaven-sent husband, and she must be his or die. While she is thus pondering, he taking his bow, fits an arrow on the string, and aiming at the wild elephant causes it to rush wildly away, blood streaming from its forehead. An overwhelming terror seizes both the heroine and her confidante. They rush madly hand in hand down the miry bank to throw themselves into the waters of the mountain torrent.

But our hero springs forward, seizes the lady in his arms, and folds her to his bosom with the words, "Thou art mine, fear not, dream not that I shall ever leave thee," and holding her passionately embraced, smiles at the confidante, as if to say, "Thus has kindly fate joined us." They try to rush away, but he detains them and with instinctive delicacy reading her mind says within himself: "She is startled and bewildered like a peafowl that has drunk of the sweet intoxicating juices that ooze down from the mountain crag or like the minstrel-maid who dancing at the village feast is bewildered by the strains of the music. She loves me, and thinks of entering my palace, as my wife, the mistress of all. Even so it shall be. Here the Gandharva marriage in due order shall be performed, and after indulging in the luxury of a love known only to ourselves, she shall be brought home in the face of all." Such thoughts were passing through her mind too. We can imagine Dryden's lines applied to her:

"Over her warm cheek and rising bosom move,
The bloom of young desire and purple light of love."

He again addresses her, depicting the joyous celebration of the happy day when she shall preside at the feast to which all are bidden, and when after all the guests have eaten, he shall receive what remains at her hand as the lady of his home. He then invokes the great Murugan who dwells on the heights of the hills, and uttering the solemn oaths that banish her fear and hesitation, they drink together (as binding rite) of the cool stream that flows down the hill. The sacred compact is sealed. They wander about amidst the flowery groves, and spend their happy nuptial day in a retreat which the poet Keats might have imagined as Endymion's resting place.

Evening comes at last, and the poet has exhausted his skill in depicting the signs and incidents of the early evening on the mountain slope. The young prince proudly accompanies his bride and her friend to the precincts of the father's fort and leaves her with these words: "Wait tranquilly a few days, while we rejoice in the delicious

romance of our unsuspected union; in a few days I will bring you to your home." The confidante concludes the story with a description of the dangers so dreaded by the bride on her bridegroom's behalf. "Her imagination peoples every grove and every hill with perils to his life in his frequent journeys to and fro. Nor can she any longer bear the suspense Conscious of her own rectitude she dreads what others may say, and what unforeseen impediments may arise; so she has even urged the discovery of the whole matter."

The duenna adds "He is young, and of unblemished reputation; for both of them quiet domestic life is best. Even this happy romantic union has its dangers, and might seem deceit. So it had better end in your giving your daughter to the husband heaven has assigned her." Thus somewhat abruptly ends Kapilar's story. It is to be supposed that "they lived happily ever after." We may say in conclusion that it contains one or two expressions (not quite unparalleled in English poetry!) which the growing taste of our South Indian friends may lead them to alter.

The days are long past when these romantic unions could take place, and it is well that they should be relegated to the dreamland of a poesy not without its peculiar and fitting charm. Wordsworth has said that,

"Delicious is the lay that sings
The haunts of happy lovers,
The path that leads them to the grove
The leafy grove that covers;"

and we humbly confess to having found an especial charm in Kapilar's "Highland" love-song, with which we take our leave of Kapilar.

KURINJI IN BLOOM] [By Courtesy : 'Tamil Pozhil' 33-2: Karanthai Tamil Sangam.

ஆரிய அரசன் பிரகத்தனைத்
தமிழ் அறிவித்தற்குக் கபிலர் பாடிய

குறிஞ்சிப்பாட்டு

தோழி அறத்தொடு நிற்றல்

'அன்னாய், வாழி! வேண்டு, அன்னை! ஒண் நுதல்,
ஒலி மென் கூந்தல், என் தோழி மேனி
விறல் இழை நெகிழ்த்த வீவு அருங் கடு நோய்
அகலுள் ஆங்கண் அறியுநர் வினாயும்,
பரவியும் தொழுதும், விரவு மலர் தூயும்,
வேறு பல் உருவின் கடவுள் பேணி,
நறையும் விரையும் ஓச்சியும், அலவுற்று,
எய்யா மையலை நீயும் வருந்துதி—
நல் கவின் தொலைவும், நறுந் தோள் நெகிழ்வும்,
புள் பிறர் அறிபவும், புலம்பு வந்து அலைப்பவும்,
உள் கரந்து உறையும் உய்யா அரும் படர்
செப்பல் வன்மையின் செறித்து, யான் கடவலின்.

தலைவியின் அன்பு மிகுதி

"முத்தினும் மணியினும் பொன்னினும், அத் துணை,
நேர்வரும் குரைய கலம் கெடின், புணரும்;
சால்பும் வியப்பும் இயல்பும் குன்றின்,
மாசு அறக் கழீஇ வயங்கு புகழ் நிறுத்தல்,
ஆசு அறு காட்சி ஐயர்க்கும், அந் நிலை,
எளிய என்னார், தொல் மருங்கு அறிஞர்:
மாதரும் மடனும் ஓராங்குத் தணப்ப,
நெடுந் தேர் எந்தை அருங் கடி நீவி,
இருவேம் ஆய்ந்த மன்றல் இது என,
நாம் அறிவுறாலின் பழியும் உண்டோ?
ஆற்றின் வாரார் ஆயினும், ஆற்ற
ஏனை உலகத்தும் இயைவதால், நமக்கு" என
மான் அமர் நோக்கம் கலங்கி, கையற்று,
ஆனாச் சிறுமையள் இவளும் தேம்பும்.

மணம் நிகழ்ந்தமையைத் தோழி அறிவித்தல்

இகல் மீக் கடவும் இரு பெரு வேந்தர்
வினையிடை நின்ற சான்றோர் போல,
இரு பேர் அச்சமோடு யானும் ஆற்றலென்;
கொடுப்பின் நன்கு உடைமையும், குடி நிரல் உடைமையும்,

வண்ணமும் துணையும், பொரீஇ எண்ணாது,
எமியேம் துணிந்த ஏமம் சால் அரு வினை
நிகழ்ந்த வண்ணம் நீ நனி உணரச்
செப்பல் ஆன்றிசின்; சினவாதிமோ!

தினைப்புனம் காத்த வகை

"நெற் கொள் நெடு வெதிர்க்கு அணந்த யானை,
முத்து ஆர் மருப்பின் இறங்குகை கடுப்ப,
துய்த் தலை வாங்கிய புனிறு தீர் பெருங் குரல்
நல் கோட் சிறு தினைப் படு புள் ஓப்பி,
எல் பட வருதியர்" என, நீ விடுத்தலின்,
கலி கெழு மரமிசைச் சேணோன் இழைத்த
புலி அஞ்சு இதணம் ஏறி அவண,
சாரல் குரல் தகை பெறவலந்த,
தழலும் தட்டையும் குளிரும், பிறவும்,
கிளி கடி மரபின, ஊழ் ஊழ் வாங்கி,
உரவுக் கதிர் தெறூஉம் உருப்பு அவிர் அமயத்து—

சுனையில் நீராடல்

விசும்பு ஆடு பறவை வீழ் பதிப் படர,
நிறை இரும் பௌவம் குறைபட முகந்து கொண்டு,
அகல் இரு வானத்து வீசு வளி கலாவலின்,
முரசு அதிர்ந்தன்ன இன் குரல் ஏற்றொடு,
நிரை செலல் நிவப்பின் கொண்மூ மயங்கி,
இன் இசை முரசின், சுடர்ப் பூண், சேஎய்
ஒன்னார்க்கு ஏந்திய இலங்கு இலை எஃகின்,
மின் மயங்கு கருவிய கல்மிசைப் பொழிந்தென,
அண்ணல் நெடுங் கோட்டு இழிதரு தெள் நீர்,
அவிர் துகில் புரையும், அவ் வெள் அருவி,
தவிர்வு இல் வேட்கையேம் தண்டாது ஆடி,
பளிங்கு சொரிவு அன்ன பாய் சுனை குடைவுழி,
நளி படு சிலம்பில், பாயம் பாடி,
பொன் எறி மணியின் சிறு புறம் தாழ்ந்த எம்
பின் இருங் கூந்தல் பிழிவனம் துவரி,
உள்ளகம் சிவந்த கண்ணேம்,

பூக்களைப் பறித்துப் பாறையில் குவித்தல்

வள் இதழ்
ஒண் செங் காந்தள், ஆம்பல், அனிச்சம்,
தண் கயக் குவளை, குறிஞ்சி, வெட்சி,
செங் கொடுவேரி, தேமா, மணிச்சிகை,

உரிது நாறு அவிழ் தொத்து உந்தூழ், கூவிளம்,
எரி புரை எறுழம், சுள்ளி, கூவிரம்,
வடவனம், வாகை, வான் பூங் குடசம்,
எருவை, செருவிளை, மணிப் பூங் கருவிளை,
பயினி, வானி, பல் இணர்க் குரவம்,
பசும்பிடி, வகுளம், பல் இணர்க் காயா,
விரி மலர் ஆவிரை, வேரல், சூரல்,
குரீஇப்பூளை, குறுநறுங்கண்ணி,
குருகிலை, மருதம், விரி பூங் கோங்கம்,
போங்கம், திலகம், தேங் கமழ் பாதிரி,
செருந்தி, அதிரல், பெருந் தண் சண்பகம்,
கரந்தை, குளவி, கடி கமழ் கலி மா,
தில்லை, பாலை, கல் இவர் முல்லை,
குல்லை, பிடவம், சிறுமாரோடம்,
வாழை, வள்ளி, நீள் நறு நெய்தல்,
தாழை, தளவம், முள் தாள் தாமரை,
ஞாழல், மௌவல், நறுந் தண் கொகுடி,
சேடல், செம்மல், சிறுசெங்குரலி,
கோடல், கைதை, கொங்கு முதிர் நறு வழை,
காஞ்சி, மணிக் குலைக் கள் கமழ் நெய்தல்,
பாங்கர், மராஅம், பல் பூந் தணக்கம்,
ஈங்கை, இலவம், தூங்கு இணர்க் கொன்றை,
அடும்பு, அமர் ஆத்தி, நெடுங் கொடி அவரை,
பகன்றை பலாசம், பல் பூம் பிண்டி,
வஞ்சி, பித்திகம், சிந்துவாரம்,
தும்பை, துழாஅய், சுடர்ப் பூந் தோன்றி,
நந்தி, நறவம், நறும் புன்னாகம்,
பாரம், பீரம், பைங் குருக்கத்தி,
ஆரம், காழ்வை, கடி இரும் புன்னை,
நரந்தம், நாகம், நள்ளிருள்நாறி,
மா இருங் குருந்தும், வேங்கையும், பிறவும்,
அரக்கு விரித்தன்ன பரு ஏர் அம் புழகுடன்,
மால், அங்கு, உடைய மலிவனம் மறுகி,
வான் கண் கழீஇய அகல் அறைக் குவைஇ,

தழை உடுத்து, மாலை சூடி, அசோகின் நிழலில் இருத்தல்

புள் ஆர் இயத்த விலங்கு மலைச் சிலம்பின்,
வள் உயிர்த் தெள் விளி இடைஇடைப் பயிற்றி,
கிள்ளை ஓப்பியும், கிளை இதழ் பறியா,
பை விரி அல்குல் கொய்தழை தைஇ,

பல் வேறு உருவின் வனப்பு அமை கோதை, எம்
மெல் இரு முச்சி, கவின் பெறக் கட்டி,
எரி அவிர் உருவின் அம் குழைச் செயலைத்
தாது படு தண் நிழல் இருந்தனம் ஆக—

தலைவனது வருகை

எண்ணெய் நீவிய, சுரி வளர்—நறுங் காழ்,
தண் நறுந் தகரம் கமழ மண்ணி,
ஈரம் புலர விரல் உளர்ப்பு அவிழா,
காழ் அகில் அம்புகை கொளீஇ, யாழ் இசை
அணி மிகு வரி மிஞிறு ஆர்ப்ப, தேம் கலந்து—
மணி நிறம் கொண்ட மா இருங் குஞ்சியின்,
மலையவும் நிலத்தவும் சினையவும் சுனையவும்
வண்ண வண்ணத்த மலர் ஆய்பு விரை இய
தண் நறுந் தொடையல், வெண் போழ்க் கண்ணி,
நலம் பெறு சென்னி, நாம் உற மிலைச்சி,
பைங் காற் பித்திகத்து ஆய் இதழ் அலரி
அம் தொடை ஒரு காழ் வளைஇ, செந் தீ
ஒண் பூம் பிண்டி ஒரு காது செரீஇ,
அம் தளிர்க் குவவு மொய்ம்பு அலைப்ப, சாந்து அருந்தி,
மைந்து இறை கொண்ட, மலர்ந்து ஏந்து அகலத்து,
தொன்று படு நறுந் தார் பூணொடு பொலிய,
செம் பொறிக்கு ஏற்ற, வீங்கு இறைத் தடக் கையின்
வண்ண வரி வில் ஏந்தி, அம்பு தெரிந்து,
நுண் வினைக் கச்சைத் தயக்கு அறக் கட்டி,
இயல் அணிப் பொலிந்த ஈகை வான் கழல்
துயல்வருந்தோறும் திருந்து அடிக் கலாவ—

தலைவனுடன் வந்த நாய்க்குத் தோழி முதலியோர் அஞ்சி வேறிடம் செலலுதல்

முனை பாழ் படுக்கும் துன் அருந் துப்பின்
பகை புறங்கண்ட பல் வேல் இளைஞரின்
உரவுச் சினம் செருக்கி, துன்னுதோறும் வெகுளும்,
முளை வாள் எயிற்ற, வள் உகிர், ஞமலி
திளையாக் கண்ண வளைகுபு நெரிதர,
நடுங்குவனம் எழுந்து, நல் அடி தளர்ந்து, யாம்
இடும்பை கூர் மனத்தேம் மருண்டு புலம் படர—

தலைவன் மகளிரிடம் கெடுதி வினவுதல்

மாறு பொருது ஓட்டிய புகல்வின் வேறு புலத்து
ஆ காண் விடையின், அணி பெற வந்து—எம்
அலமரல், ஆயிடை, வெரூஉதல் அஞ்சி
மெல்லிய இனிய மேவரக் கிளந்து, எம்
ஐம்பால் ஆய் கவின் ஏத்தி, "ஒண் தொடி,
அசை மென் சாயல், அவ் வாங்கு உந்தி,
மட மதர் மழைக் கண், இளையீர்! இறந்த
கெடுதியும் உடையேன்" என்றனன். அதன் எதிர்
சொல்லேம்ஆதலின், அல்லாந்து—

தலைவன் தலைவியின் சொல்லை எதிர்பார்த்து நிற்றல்

"கலங்கிக்
கெடுதியும் விடஇர் ஆயின், எம்மொடு
சொல்லலும் பழியோ, மெல் இயலீர்?" என,
கைவளம் பழுநிய பாலை வல்லோன்
கை கவர் நரம்பின், இம்மென இமிரும்
மாதர் வண்டொடு, சுரும்பு நயந்து இறுத்த,
தாது அவிழ் அலரித் தா சினை பிளந்து,
தாறு அடு களிற்றின் வீறு பெற ஓச்சி,
கல்லென் சுற்றக் கடுங் குரல் அவித்து, எம்
சொல்லற் பாணி நின்றனன்ஆக—

யானை சினத்துடன் புனத்திற்கு வர, மகளிர் நடுங்கியமை

இருவி வேய்ந்த குறுங் காற் குரம்பை,
பிணை ஏர் நோக்கின் மனையோள் மடுப்ப,
தேம் பிழி தேறல் மாந்தி, மகிழ் சிறந்து,
சேமம் மடிந்த பொழுதின், வாய்மடுத்து,
இரும் புனம் நிழத்தலின், சிறுமை நோனாது,
அரவு உறழ், அம் சிலை கொளீஇ, நோய் மிக்கு,
உரவுச் சின முன்பால் உடல் சினம் செருக்கி,
கணை விடு (பு), புடையூ, கானம் கல்லென,
மடி விடு வீளையர் வெடி படுத்து எதிர,
கார்ப் பெயல் உருமின் பிளிறி, சீர்த் தக
இரும் பிணர்த் தடக் கை இரு நிலம் சேர்த்தி,
சினம் திகழ் கடாஅம் செருக்கி, மரம் கொல்பு,
மையல் வேழம், மடங்கலின், எதிர்தர,
உய்வு இடம் அறியேம் ஆகி, ஒய்யென,
திருந்து கோல் எல் வளை தெழிப்ப, நாணு மறந்து,

துணை புணர் ஏற்றின், எம்மொடு வந்து,
துஞ்சா முழவின் மூதூர் வாயில்,
உண்துறை நிறுத்துப் பெயர்ந்தனன்.

தலைவன் வரும் வழியின் அருமை நினைந்து, தலைவி கலங்குதல்

அதற்கொண்டு,
அன்றை அன்ன விருப்போடு, என்றும்,
இர வரல் மாலையனே; வருதோறும்,
காவலர் கடுகினும், கத நாய் குரைப்பினும்,
நீ துயில் எழினும், நிலவு வெளிப்படினும்,
வேய் புரை மென் தோள் இன் துயில் என்றும்
பெறுஅன்; பெயரினும், முனியல் உறுஅன்;
இளமையின் இகந்தன்றும் இலனே; வளமையின்
தன் நிலை தீர்ந்தன்றும் இலனே; கொன் ஊர்
மாய வரவின் இயல்பு நினைஇ, தேற்றி,
நீர் எறி மலரின் சாஅய், இதழ் சோரா
ஈரிய கலுழும் இவள் பெரு மதர் மழைக்கண்;
ஆகத்து அரிப் பனி உறைப்ப, நாளும்,
வலைப் படு மஞ்ஞையின், நலம் செலச் சாஅய்,
நினைத்தொறும் கலுழுமால், இவளே—

இரவில் தலைவன் வரும் வழியின் அருமை

கங்குல்,
அளைச் செறி உழுவையும், ஆளியும், உளியமும்,
புழற் கோட்டு ஆமான் புகல்வியும், களிறும்,
வலியின் தப்பும் வன்கண் வெஞ் சினத்து
உருமும், சூரும், இரை தேர் அரவமும்,
ஒடுங்கு இருங் குட்டத்து அருஞ் சுழி வழங்கும்
கொடுந் தாள் முதலையும், இடங்கரும், கராமும்,
நுழிலும், இழுக்கும், ஊழ் அடி முட்டமும்,
பழுவும், பாந்தளும், உளப்படப் பிறவும்,
வழுவின் வழாஅ விழுமம், அவர்
குழு மலை விடரகம், உடையவால் எனவே.'

Kurinjip-pattu[1]

"Hail mother: Be pleased to hear me. The secret malady preying on your daughter's mind and beauty is of so delicate a nature as to prevent me from disclosing the same to you, till now. It is incurable, and you have accordingly sought in vain its eradication by consulting astrologers and magicians and by performing various vows to various gods and other ceremonies; and you have become sorely distressed. (In this respect, we are as superstitious as our ancestors of old.) And my young mistress in her extreme distress says to me, "What, gold and diamonds and pearls, if lost once, can be recovered again. Unlike this, family prestige and nobility of character and good name, once tarnished, will not be possible to brighten again even for the greatest seers.[2] I have been united to my lover by a train of accidents and my good fortune, to the destruction of the well-cherished plans of my parents. Do you think, that anything but good will result from disclosing our love to my mother? If she does not approve of our
and let us be unitec
fill with tears and s
my own state of mind I am like the arbitrator between two enraged potentates, highly distressed, unable to bear the sorrow of yourself and your daughter. I will now

1. This is but the latter portion of the Essay (Page 111-14) by Tiru. J. M. Nallaswami Pillai and has been given here after the Tamil text in conformity with the plan of this edition—Ed.

2. Compare with this speech of our nameless Indian lady (she is only a type) of the first century A. D. the words of our fair and gentle Desdemona of the 16th century:

> "Good name, in man and women, dear my lord,
> Is the immediate jewel of their souls;
> Who steals my purse, steals trash; it is something; nothing
> 'T was mine 'tis his, and has been slave to thousands;
> But he that filches from me my good name,
> Robs me of that, which not enriches him,
> And makes me poor, indeed."

narrate to you how your daughter fell in love without previously ascertaining if he was a proper match in respect of birth, wealth and character and extent of relations, etc., and you can judge how far we are to blame. Be not incensed, therefore, before you hear me. You may remember, you sent us one day to watch the millet field wherein the ripe ears are bent around the stalk like the trunk of the elephant on its tusk, when it felt wearied after its vain attempt to reach the ears of the tall bamboo.[1] We sat watching for a time, perched on the bamboo platform built on the topmost branches of the tallest tree, and we were chasing away the green parrots with our slings and by making noise with divided bamboo sticks. The day was growing hot, when happily the clouds came up the sky thick and dark, with peals of thunder like the repeated sounds of the drum, and flashes of lightning as from the spear of God Kumara, brandished for the destruction of the wicked Asuras and dispersed pellmell by the rising gust of wind, poured down on the mountain heights flushing the mountain torrents with bright and limpid water like the well-washed clothes. We could not keep quiet; we jumped into the stream and played, and we could not leave the deep pool shining like moltern crystal in a stone basin; we wrung our hair dripping with water, our hair which was lying on our backs like a big blue stone on a base of gold. We dried it, and we reached the bank with our eyes red like anything and began to cull all sorts of flowers (Here follows *a list of 99*[2] *flowers*-names all of which except *Champak* and *Palasa* are pure Tamil words; in fact we could scarcely recognise any other Sanskrit word in the whole poem), and heaped them all on a low freshly cleaned rock and began to deck our parts with leaves and our heads with strings of variegated flowers[3] and sat under the cool shade of the

---

1 We have felt it a relief to hang our head and throw down our arms after reaching and culling the wild jasmine twining itself luxuriantly on long thorny bushes in our hill garden. This graceful attitude of the elephat. its trunk resting on its tusks we noticed among some recently caught elephants at Kandy.

2 குறிஞ்சிப்பாட்டு: 61-95 வரிகள்.

3 We would not have believed this, had not our own darlings from 3 to 10 years old presented themselves before us, after a ramble in our garden and around

flaming *Asoka*, chatting among ourselves, and now and then bawling out to drive away the parrots. When lo and behold, who should come but a man, with scented hair with flowers adorned on the head, ears and neck, with sandal converted body, holding a bow, with tinkling bells attached to his ankles, followed by dogs. The dogs sighted us and with gnashing teeth like young bamboo shoots, staring and flaming eyes, were coming nearer and nearer to us, like young warriors driving back their enemy; we shuddered, got up and ran; our feet faltered and our minds filled with intense fear. The young man noticed our fear and feeling sorry called to us in soft and re-assuring tones and addressing us, asked if we had seen any of the animals he had been hunting flee past us; we were pleased, but did not reply him, and he felt offended, and asked us if we could not at least spare him a few words, even if we did not choose to do him a service, and like an elephant which leaving off the lead of its trainer, runs off breaking and brandishing branches of tress laden with flowers, whereon the bees and beetles hum the *Natta-ragam* tune, he broke a flower-laden branch and silenced the barking dogs and stood awaiting our answer."

[Herein is given the first accident which brought the lovers together. The maid continues her address to the mother and sets forth the particulars in the love and courtship of her lady and lover :]

"While we were standing so, the fields were entered by a rogue elephant, and were being laid waste, through the negligence of the watchman, who had gone to sleep over his pot of date-toddy, very considerately handed over to him by his wife with gazelle eyes, dwelling in the low hut thatched with millet stalks. The man got up with rage and aimlessly sped his fiery snake-like darts and raised a halloo and whistle after it in which others also joined, which

---

the adjoining tank fully decked with a wild vine (இணர் கொடி) in all its flowery glory and crowned with the flowers of the flame of the forest and other flowers. We have forgotton, alas, the pleasure of the country and hill resorts.

Read the passage in Froude's '*Oceania*', where he constrasts the smouldering life of old Englanders in the dingy resorts of London and the free and robust life of Australians.

became tremendous and shook the whole forest; and the elephant driven out from the fields, with rut and rage, snapping trees and branches and striking its majestic trunk on the ground, and raising a roar like that of a black cloud in the rainy season, came upon us unawares and suddenly like the veritable Black Death. We were paralysed with fear and did not know where to fly for life, and forgetting our modesty, more dear to us than our life, we ran to him, (the lover of her lady) for protection, the bright bells tinkling round our feet, and stood shaking with fear as the dancing peacock in a frenzy.[1] The young hero seeing our danger, most intrepidly aimed his unerring shaft at the beautiful forehead of the magnificent tusker, and the blood flowed in torrents over that spotted face, like unto the ground where cattle are slaughtered in fulfilment of vows to God Muruga; and the elephant not being able to bear the pain, turned its back on us and fled away.

[This was the second reason which linked both in love and we know what fruitful theme this is to European novelists to build love on—gratitude for some act performed or benefit conferred.]

"While we were standing, we again jumped into the foaming torrents in play, with our fingers locked in each other's palm, as in a garland of flowers, but the current was too strong for us, and our lower limbs fell lifeless, and we were being carried down like the tender plantain trees, on the river bank uprooted by the dashing waves; when my master, jumping into the stream took my lady in his arms and embraced her, assured her in sweet tones that he will not let her be carried down by the flood and that by the same chance, he will not let her go from him either, and wiped off her bright face with his hands and looking at me, he laughed, hinting that I should permit a long course of

1. This is a most beautiful figure. We are all familiar with the simile of peacock and woman; but this is new and beautiful and true. We have seen the [illegible]

'sudden.'

courtship so happily begun. My young mistress overcome with modesty and shame, struggled to get herself free from his embrace but he will not let her go, and pressed her only more closely to his bosom."

[This completes the last link in love The chaste Indian woman will never allow herself to be touched by any male except her own husband and it is considered the highest offence for any to touch a female, and if an unmarried female comes to be touched by a male, it will become the subject of a quarrel which could be set at rest only if the parties are marriageable relations, by actual marriage. Europeans could not possibly conceive and recognize how far and to what highest pitch of delicacy this sense of modesty on the part of Indian women has been carried and to-day we can find in most women this sense as ever and a tremor will be seen to pass through their whole frame if another male comes to touch them even by accident. We dare say, European ladies too could not be strangers to this feeling. It is all a matter of training and habit. Once a particular sense had been developed in a particular way, it will be too hazardous to try to destory it, by introducing what we might fancy as good by observing it to be fashionable among a differently constituted people. The meaning of the phrase கையைப் பிடித்தான், (got by the hand) will disclose the facts as we set out above, and in this place in the idyll, the lover having touched her by sheer accident, she felt bound irrevocably to him and the maid therefore pleads for her mistress that she was not at all responsible for having entered into this love]

[Here follows a description of the hill country of which this young hero is the chief: and this de-cription contains in itself a figure, called உள்ளுறை உவமம் (an implied simile) and we shall set forth the same]:

"The deep pools, on these rocky sides strewn with black pepper, brimmed with the sweet juices from the ripe mango and jack-fruits and flowed out drowning the bees and flies that swarmed to taste them; and the peacock

having partaken of it as fresh water and having got tipsy shook the whole hill side with its dance, just as a dancing girl dancing in crowded arena on a festive occasion, to the tune of sweet music, gets nervous by the sharp sound of the cymbals." (The implied meaning is: the rocky sides strewn with pepper is the village with its inhabitants; and the pool is the habitation of the chief; and the juices of fruits is the young chief born of his parents; and the peacock drinking the juice is the young lady; and the joy of the peacock is her joy at this union of two hearts; and the shaking of the hill side is her sorrow at the approaching separation.)

Here follows another description which contains a similar implied figure: "He was the chief of the country where the hills are carpeted like an assembly room with the red and cool flowers of *senkanthal* thrown down from mountain heights reaching the skies, by playful nymphs, crushed a little and yet lovely." (Here the other meaning is that the oungy hero born of superior lineage, condescended to form this messalliance and gave joy and dignity to his lover).

"The chief of these beautiful highlands, this lovely hero, noticing that the shyness on my lady's part, was due to the fact that she desired legal marriage before the consummation of their love, praised the duties and joys of a wedded life, prayed to God Muruga (Skanda) who presided on these giddy heights, and swore before him that he will never be unfaithful to his first love, and in ratification of his oath drank the limpid water of the stream. And my young lady was satisfied; and they spent the rest of the day enjoying themselves under the cool shade of deep caverns and flower-laden *sholas* (There is a walk and *shola* called lover's retreat in Kodaikanal) on these hills.

The lovers saw the Sun, riding on his chariot drawn by seven horses, go behind the western hills, followed with eventide, and lo, the antelopes gathered under the shade of trees, and the kine turned towards their paddock calling after their straggling calves; and the nightingale perched on

from the top of the tall palmyrah cooed afterits absent mate, with its bill and throat resonant and shaped like a blowing horn; the snake left its gem and its lair in search of prey; and the song and the piping of the shepherd boys, came floating aloft all sides, and the water-lily opened its petals wide; and the brahmans began to perform their *Sandhyavandana*; and the beautiful bangled girls lit their wealthy houses and set about their evening operations; and the hill-men who had to rest in their bamboo platforms erected on trees, also lit their night fires, and the clouds began to darken the mountain tops: the forest began to echo with the noises of its native dwellers, and the cry of the birds rose high.

In such a fashion the evening came. And we turned our steps homeward and the young man followed us like the bull after its mate, and assured my lady that he will surely marry her, in graceful words to retain her love for him and thus tried to remove her sorrow and lighten the way; and he thus followed us up to the very tank, where we get all our drinking water situated near the fort gates in which the noises of big drums never cease, and took his leave of us. Since then, he would come to seek a secret interview with my lady at night. While on such errands he will return home without seeing my lady, if the watchmen were about or the dogs barked or you were wakeful, or the moon appeared on the horizon. Sometimes he would go away disappointed, but not with any offence, if we did not keep his appointment through mistaking his signs.

And after all, he is not old and he has not been led into any excesses forgetting the duties belonging to his station, owing to the pride of his wealth; and he is prepared to enter into lawful wedlock, knowing and fearing such scandals as would surely be created and spread by the people, by reason of his secret visits.

And now look at the picture of your girl sorrowing and shedding tears, shorn of her beauty like the dripping flowers after a heavy rainfall. And do you know the reason? Her heart sickens and her eyes fill with tears, whenever she thinks of the dangers which possibly await her lover when

he seeks to come to her secretly from his mountain home; of the dangers from wild beasts such as tigers, bears, dangerous antelopes, elephants, and from big and fiery leeches, and from evil spirits and snakes, and from crocodiles and alligators in crossing deep pools and from robbers, and slippery ground and difficult paths; and of such and similar dangers." (And which true heart fails not to imagine dangers to her absent lord, however safe he might consider himself to be and even when there can be no possible dangers to her own knowledge. The safest railway journey gives her fears, and she thinks of the Karamadai disaster; and the strongest escort gives her alarms which no amount of reasoning will free her from! Ah! Those false men who will blaspheme the Indian women!)

IDYLL NINE:

Pattinap-palai[1]

of Kadiyalur Uruttirankannanār

By Rao Sahib K. KODANDAPANI PILLAI.

Here is an English translation of *Pattinap-pālai*, one of the poems of the *Paththup-pāttu* or "the Ten Idylls," a Tamil anthology of the Sangam period. The poem describes the famous port of Pukar, (now called Caveripūmpattinam)[2] at the mouth of the Cauvery. It gives a graphic account of the life of the people and the vast commerce that was then carried on, and narrates in poetic terms some of the achievements of the King Karikāl the Great.

The age of Karikāl was the Augustan age of Tamil literature. It witnessed a great development in all the branches of knowledge, and especially in literature. *Pattinap-pālai* was written by *Uruttirankannanār*, one of the poets of the last Tamil Academy, in praise of Karikāl the Great. Historical interest apart, the poem is noted for its poetic excellence, its highly polished style, condensed expression and artistic descriptions of Nature.

The difficulties of translating a poem from one language to another are well known. It is not easy to express in the translation, the association of ideas which a common word in a poem suggests in the original, or to get into the translation, the artistic turns of phrases and poetic graces, peculiar to the language of the original. If the poem is really great it is however possible to convey by the translation at least a part of its greatness and its poetic excellence. In spite of the limitations inherent in a translation,

1. First appeared in the "*Magazine*," St. Joseph's College, Trichinoply, 1918. For a critical study of the Idyll, see Swami Vedachalam's பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சி உரை.
2. Now 8 miles by road from Shiyali R.S on the Madras-Trichy main line.

if the reader finds something interesting in these pages, it is in itself an unmistakable sign of the greatness of the poem.

A long descriptive poem of the type translated, is bound to be dull and monotonous by its very nature whether in its original language or in its translation. The author has enlivened the description with apt similes and brilliant metaphors well-conceived and skilfully used. They provoke thought and enthusiasm even in a cursory reader. The way in which the author has handled the description is marvellous. He takes the reader through the various delightful parts of the city and port, makes him take interest in the life of its people, their avocations, hobbies and entertainments and suddenly gives the Poem an artistic turn in the following words:

"Even if I am to get this great city of Pukar gifted to me, ah, my blessed heart! I shall not part with my lady love and go with you to accept it."

The poet then gives the reader a taste of the great deeds of Karikal in war and peace and with a master-stroke gives the poem an amusing finish in these words:

"Ah! the forest which I have to cross to accept the gift is far more terrible than the spear which the great King Karikal aims at his enemies, but the broad shoulders of my lady love are cooler than his benign rule."

These amusing emotional flashes in the middle of the poem and at its end spread a poetic glow over the entire poem and make it a masterpiece of art. It is no wonder that the great King rewarded the poet with a prize of 16 lakhs of *Pon*. The great Karikal is dead, his achievements have long been forgotten, and the great city and the port no longer exist, but the divine art of poetry has given them all life to live for us in these pages.

Glory to the great poet and glory to his art!

சோழன் கரிகாற்பெருவளத்தானைக் கடியலூர்
உருத்திரங் கண்ணனார் பாடிய

பட்டினப் பாலை

காவிரியின் சிறப்பு

வசை இல் புகழ், வயங்கு வெண்மீன்
திசை திரிந்து தெற்கு ஏகினும்,
தற் பாடிய தளி உணவின்
புள் தேம்பப் புயல் மாறி,
வான் பொய்ப்பினும், தான் பொய்யா,
மலைத் தலைய கடற் காவிரி
புனல் பரந்து பொன் கொழிக்கும்—

சோழ நாட்டின் சிறப்பு

விளைவு அறா வியன் கழனி,
கார்க் கரும்பின் கமழ் ஆலைத்
தீத் தெறுவின், கவின் வாடி,
நீர்ச் செறுவின் நீள் நெய்தற்
பூச் சாம்பும் புலத்து ஆங்கண்,
காய்ச் செந்நெல் கதிர் அருந்து
மோட்டு எருமை முழுக் குழவி,
கூட்டு நிழல், துயில் வதியும்—
கோட் தெங்கின், குலை வாழை,
காய்க் கமுகின், கமழ் மஞ்சள்,
இன மாவின், இணர்ப் பெண்ணை,
முதற் சேம்பின், முளை இஞ்சி—
அகல் நகர் வியல் முற்றத்து,
சுடர் நுதல், மட நோக்கின்,
நேர் இழை மகளிர் உணங்கு உணாக் கவரும்
கோழி எறிந்த கொடுங் கால் கனங் குழை,
பொற் கால் புதல்வர் புரவி இன்று உருட்டும்,
முக் கால் சிறு தேர் முன் வழி விலக்கும்—
விலங்கு பகை அல்லது கலங்கு பகை அறியா,
கொழும் பல் குடிச் செழும் பாக்கத்து,
குறும் பல் ஊர் நெடுஞ் சோணாட்டு—

நகரச் சிறப்பு

வெள்ளை உப்பின் கொள்ளை சாற்றி
நெல்லொடு வந்த வல் வாய்ப் பஃறி,

பணை நிலைப் புரவியின், அணை முதல் பிணிக்கும்
கழி சூழ் படப்பை, கலி யாணர்ப்
பொழில் புறவின் பூந்தண்டலை,
மழை நீங்கிய மா விசும்பில்
மதி சேர்ந்த மக வெண் மீன்
உரு கெழு திறல் உயர் கோட்டத்து,
முருகு அமர் பூ முரண் கிடக்கை
வரி அணி சுடர், வான் பொய்கை,
இரு காமத்து இணை ஏரி,
புலிப் பொறிப் போர்க் கதவின்
திருத் துஞ்சும் திண் காப்பின்,
புகழ் நிலைஇய மொழி வளர
அறம் நிலைஇய அகன் அட்டில்—
சோறு வாக்கிய கொழுங் கஞ்சி
யாறு போலப் பரந்து ஒழுகி,
ஏறு பொரச் சேறாகி,
தேர் ஓடத் துகள் கெழுமி,
நீறு ஆடிய களிறு போல,
வேறுபட்ட வினை ஓவத்து
வெண் கோயில் மாசு ஊட்டும்:
தண் கேணித் தகை முற்றத்து,
பகட்டு எருத்தின் பல சாலை;
தவப் பள்ளி; தாழ் காவின்
அவிர் சடை முனிவர் அங்கி வேட்கும்
ஆவுதி நறும் புகை முனைஇ, குயில் தம்
மா இரும் பெடையோடு இரியல் போகி,
பூதம் காக்கும் புகல் அருங் கடி நகர்,
தூது உண் அம் புறவொடு துச்சிற் சேக்கும்
முது மரத்த முரண் களரி;

மக்களின் விளையாட்டுக்கள்

வரி மணல் அகன் திட்டை,
இருங் கிளை, இனன் ஒக்கல்,
கருந் தொழில், கலி மாக்கள்
கடல் இறவின் சூடு தின்றும்,
வயல் ஆமைப் புழுக்கு உண்டும்,
வறள் அடும்பின் மலர் மலைந்தும்,
புனல் ஆம்பல் பூச் சூடியும்,
நீல் நிற விசும்பின் வலன் ஏர்பு திரிதரும்
நாள்மீன் விராஅய கோள்மீன் போல,

மலர் தலை மன்றத்துப் பலர் உடன் குழீஇ,
கையினும் கலத்தினும் மெய் உறத் தீண்டி,
பெருஞ் சினத்தால் புறக்கொடாஅது,
இருஞ் செருவின் இகல் மொய்ம்பினோர்,
கல் எறியும் கவண் வெரீஇப்
புள் இரியும் புகர்ப் போந்தை;
பறழ்ப் பன்றி, பல் கோழி,
உறைக் கிணற்றுப் புறச் சேரி,
மேழகத் தகரொடு சிவல் விளையாட—

கடற்கரையில் பகல் விளையாட்டு

கிடுகு நிரைத்து, எஃகு ஊன்றி,
நடு கல்லின் அரண் போல,
நெடுந் தூண்டிலில் காழ் சேர்த்திய
குறுங் கூரைக் குடி நாப்பண்;
நிலவு அடைந்த இருள் போல,
வலை உணங்கும் மணல் முன்றில்;
வீழ்த் தாழைத் தாள் தாழ்ந்த
வெண் கூதாளத்துத் தண் பூங் கோதையர்,
சினைச் சுறவின் கோடு நட்டு,
மனைச் சேர்த்திய வல் அணங்கினான்,
மடல் தாழை மலர் மலைந்தும்;
பிணர்ப் பெண்ணைப் பிழி மகிழ்ந்தும்;
புன் தலை இரும் பரதவர்
பைந் தழை மா மகளிரொடு,
பாய் இரும் பனிக் கடல் வேட்டம் செல்லாது,
உவவு மடிந்து, உண்டு ஆடியும்;
புலவு மணல், பூங் கானல்,
மா மலை அணைந்த கொண்மூப் போலவும்,
தாய் முலை தழுவிய குழவி போலவும்,
தேறு நீர்ப் புணரியோடு யாறு தலைமணக்கும்
மலி ஓதத்து ஒலி கூடல்,
தீது நீங்க, கடல் ஆடியும்;
மாசு போக, புனல் படிந்தும்;
அலவன் ஆட்டியும்; உரவுத் திரை உழக்கியும்;
பாவை சூழ்ந்தும்; பல் பொறி மருண்டும்;
அகலாக் காதலொடு பகல் விளையாடி—

இரவில் துயிலும் நிலை

பெறற்கு அருந் தொல் சீர்த் துறக்கம் ஏய்க்கும்,
பொய்யா மரபின், பூ மலி பெருந் துறை,
துணைப் புணர்ந்த மட மங்கையர்
பட்டு நீக்கித் துகில் உடுத்தும்,
மட்டு நீக்கி மது மகிழ்ந்தும்,
மைந்தர் கண்ணி மகளிர் சூடவும்,
மகளிர் கோதை மைந்தர் மலையவும்,
நெடுங் கால் மாடத்து, ஒள் எரி நோக்கி,
கொடுந் திமில் பரதவர் குருஉச் சுடர் எண்ணவும்,
பாடல் ஓர்த்தும், நாடகம் நயந்தும்,
வெண் நிலவின் பயன் துய்த்தும்,
கண் அடைஇய கடைக் கங்குலான்,
மாஅ காவிரி மணம் கூட்டும்
தூ எக்கர்த் துயில் மடிந்து—

ஏற்றுமதி இறக்குமதி நிகழும் பண்டசாலை முற்றம்
வால் இணர் மடற் தாழை
வேல் ஆழி வியன் தெருவில்,
நல் இறைவன் பொருள் காக்கும்
தொல் இசைத் தொழில் மாக்கள்,
காய் சினத்த கதிர்ச் செல்வன்
தேர் பூண்ட மாஅ போல,
வைகல்தொறும் அசைவு இன்றி,
உல்கு செயக் குறை படாது—
வான் முகந்த நீர் மலைப் பொழியவும்,
மலைப் பொழிந்த நீர் கடல் பரப்பவும்,
மாரி பெய்யும் பருவம் போல—
நீரினின்றும் நிலத்து ஏற்றவும்,
நிலத்தினின்று நீர்ப் பரப்பவும்,
அளந்து அறியாப் பல பண்டம்
[illegible]
[illegible]
[illegible]
புலி பொறித்து, புறம் போக்கி,
மதி நிறைந்த மலி பண்டம்
பொதி மூடைப் போர் ஏறி,
மழை ஆடு சிமைய மால் வரைக் கவாஅன்
வரை ஆடு வருடைத் தோற்றம் போல,
கூர் உகிர் ஞமலிக் கொடுந் தாள் ஏற்றை
ஏழகத் தகரோடு உகளும் முன்றில்—

மகளிர் வெறியாடி விழாக் கொண்டாடும் ஆவணம்

குறுந் தொடை நெடும் படிக்கால்
கொடுந் திண்ணை, பல் தகைப்பின்,
புழை, வாயில், போகு இடைகழி,
மழை தோயும் உயர் மாடத்து—
சேவடி, செறி குறங்கின்,
பாசிழை, பகட்டு அல்குல்,
தூசு உடை, துகிர் மேனி,
மயில் இயல், மான் நோக்கின்,
கிளி மழலை, மென் சாயலோர்—
வளி நுழையும் வாய் பொருந்தி,
ஓங்கு வரை மருங்கின் நுண் தாது உறைக்கும்
காந்தள் அம் துடுப்பின் கவிகுலை அன்ன,
செறி தொடி முன்கை கூப்பி, செவ்வேள்
வெறி ஆடு மகளிரொடு செறியத் தாஅய்,
குழல் அகவ, யாழ் முரல,
முழவு அதிர, முரசு இயம்ப
விழவு அறு வியல் ஆவணத்து—

பலவகைக் கொடிகளின் காட்சி

மை அறு சிறப்பின் தெய்வம் சேர்த்திய
மலர் அணி வாயில் பலர் தொழு கொடியும்;
வரு புனல் தந்த வெண் மணற் கான் யாற்று
உரு கெழு கரும்பின் ஒண் பூப் போல,
கூழுடைக் கொழு மஞ்சிகை,
தாழுடைத் தண் பணியத்து,
வால் அரிசிப் பலி சிதறி,
பாகு உகுத்த, பசு மெழுக்கின்,
காழ் ஊன்றிய கவி கிடுகின்
மேல் ஊன்றிய துகிற் கொடியும்;
பல் கேள்வித் துறை போகிய
தொல் ஆணை நல் ஆசிரியர்
உறழ் குறித்து எடுத்த உரு கெழு கொடியும்;
வெளில் இளக்கும் களிறு போல,
தீம் புகார்த் திரை முன்துறை,
தூங்கு நாவாய், துவன்று இருக்கை,
மிசைக் கூம்பின் நசைக் கொடியும்;
மீன் தடிந்து, விடக்கு அறுத்து,
ஊன் பொரிக்கும் ஒலி முன்றில்,
மணற் குவைஇ, மலர் சிதறி,

கொழுங் காற் புதவமொடு செருந்தி நீடி,
செறுவும் வாவியும், மயங்கி, நீர் அற்று,
அறு கோட்டு இரலையொடு மான் பிணை உகளவும்;
கொண்டி மகளிர், உண் துறை மூழ்கி,
அந்தி மாட்டிய நந்தா விளக்கின்,
மலர் அணி மெழுக்கம், ஏறிப் பலர் தொழ
வம்பலர் சேக்கும் கந்துடைப் பொதியில்,
பரு நிலை நெடுந் தூண் ஒல்கத் தீண்டி,
பெரு நல் யானையொடு பிடி புணர்ந்து உறையவும்;
அரு விலை நறும் பூத் தூஉய், தெருவில்
முது வாய்க் கோடியர் முழவொடு புணர்ந்த
திரி புரி நரம்பின் தீந் தொடை ஓர்க்கும்
பெரு விழாக் கழிந்த, பேஎம் முதிர், மன்றத்து,
சிறு பூ நெருஞ்சியொடு அறுகை பம்பி,
அழல் வாய் ஓரி அஞ்சு வரக் கதிர்ப்பவும்;
அழு குரற் கூகையொடு ஆண்டலை விளிப்பவும்;
கணம் கொள் கூளியொடு கதுப்பு இகுத்து அசைஇ,
பிணம் தின் யாக்கைப் பேய் மகள் துவன்றவும்;
கொடுங் கால் மாடத்து நெடுங் கடைத் துவன்றி,
விருந்து உண்டு ஆனாப் பெருஞ் சோற்று அட்டில்,
ஒண் சுவர் நல் இல் உயர் திணை இருந்து,
பைங் கிளி மிழற்றும் பால் ஆர் செழு நகர்,
தொடுதோல் அடியர் துடி படக் குழீஇ,
கொடு வில் எயினர் கொள்ளை உண்ட
உணவு இல் வறுங் கூட்டு உள்ளகத்து இருந்து,
வளை வாய்க் கூகை நன் பகல் குழறவும்;
அருங் கடி வரைப்பின் ஊர் கவின் அழிய,
பெரும் பாழ் செய்தும் அமையான்—

திருமாவளவனது ஆற்றல்

'மருங்கு அற
மலை அகழ்க்குவனே; கடல் தூர்க்குவனே;
வான் வீழ்க்குவனே; வளி மாற்றுவன்' என,
தான் முன்னிய துறைபோகலின்,
பல் ஒளியர் பணிபு ஒடுங்க,
தொல் அருவாளர் தொழில் கேட்ப,
வடவர் வாட, குடவர் கூம்ப,
தென்னவன் திறல் கெட, சீறி, மன்னர்
மன் எயில் கதுவும் மதனுடை நோன் தாள்,

மாத்தானை மற மொய்ம்பின்,
செங் கண்ணால் செயிர்த்து நோக்கி,
புன் பொதுவர் வழி பொன்ற,
இருங்கோ வேள் மருங்கு சாய—

சோழ நாட்டையும் உறையூரையும் சிறப்புறச் செய்தல்

காடு கொன்று நாடு ஆக்கி,
குளம் தொட்டு வளம் பெருக்கி,
பிறங்கு நிலை மாடத்து உறந்தை போக்கி,
கோயிலொடு குடி நிறீஇ,
வாயிலொடு புழை அமைத்து
ஞாயில்தொறும் புதை நிறீஇ,
பொருவேம் எனப் பெயர் கொடுத்து,
ஒருவேம் எனப் புறக்கொடாது,
திரு நிலைஇய பெரு மன் எயில்,
மின் ஒளி எறிப்பத் தம் ஒளி மழுங்கி,
விசி பிணி முழவின் வேந்தர் சூடிய
பசு மணி பொருத பரு ஏர் எறுழ்க் கழற் கால்,
பொன் தொடிப் புதல்வர் ஓடி ஆடவும்,
முற்று இழை மகளிர் முகிழ் முலை திளைப்பவும்,
செஞ் சாந்து சிதைந்த மார்பின் ஒண் பூண்
அரிமா அன்ன அணங்குடைத் துப்பின்
திருமாவளவன்—

தலைவன் தலைவியைப் பிரிதற்கு அருமை கூறல்

தெவ்வர்க்கு ஓக்கிய
வேலினும் வெய்ய, கானம்; அவன்
கோலினும் தண்ணிய, தட மென் தோளே

Pattinap-pālai.

"The bright Venus of spotless fame may change her course and go South; the clouds may cease to collect together and the rains fail so as to make the conceited songster, the lark (வானம்பாடி) sob exhausted longing for the precious drops, but the river Cauvery never fails. Rising from the hills, flowing down to the sea, she spreads ever her waters far and wide and wafts ashore fine particles of gold.

"The extensive fields watered by her are ever green with crops. The sugarcane presses are full, fragrant with the green sugarcanes pressed out and heated. The long petalled water lily in the tanks droop in withered bloom by the heat. The full-grown calves of the buffaloes feed on the paddy corns and sleep in the shade of the tall straw-bins of paddy. There grow the cocoanuts and bananas with bunches in clusters, areca palms rich in fruits, fragrant turmeric, mango trees and their kind, the flowering palms, the bushy Indian *kale* (சேம்பு) and the sprouting ginger.

"In the grand inner courtyards of the spacious houses, fowls stealthily feed on the paddy spread out to dry. To scare them away, the village maidens with lustrous foreheads, befitting ornaments and self-possessed looks, throw at them their golden ear pendants of curved shape. These pendants obstruct the onward march of the three wheeled go-carts, not drawn by horses, but pushed along by the children whose feet glitter with ornaments of gold. Except this obstruction the inmates of the houses know no other obstacle in their life to disturb them. Many houses of this type fill the prosperous coastal villages and the country of the C'olas is studded with many such villages one close to the other.

"In the back-waters of the coast, massive boats laden with paddy, obtained by the sale of white salt are tied to their moorings in rows like horses in a stable. Surrounded by the back-waters, are the woods which yield new and

rich produce, and beyond them are the beautiful groves with blossoms. The twin lakes seem to embrace each other in great love. The lovely ponds with their bunds well-shaped, strong and high, gleaming with flowers of varied colours in ornate lines, where beauty has taken its abode, look like the Moon in the constellation of *Makham* in a cloudless sky.

"The great feeding houses well-fortified with walls and doors embossed with the emblem of tiger have established service and benevolence to mankind and the praise of their fame is ever on the increase. The *canjee* (கஞ்சி) filtered out of the rice cooked in these feeding houses flows in a stream and spreads over the land. The bulls fight over it and make the land around a muddy pool. Numerous carts driven over this part when dried, raise a cloud-dust which settles on the white mansions of great workmanship and varied designs and make them look like elephants be-smeared with ashes. Many are the sheds for the cattle which enclose within their yards cool wells.

"The low groves contain the hermitage of monks. The cuckoo detests the oderous smoke emanating from the sacrificial fire and the burnt offerings placed therein by the monks with matted hair and flies speedily away with its mate to the shrines guarded by demons where no one intrudes and takes its temporary abode with the doves which feed on pebbles.

"In the broad elevated sand mounds with aged trees is the arena, where the proud fishermen of great lineage, all of one clan, assemble to exhibit their deeds of valour. They partake the dishes of fried sweet prawns and boiled field tortoise. They adorn themselves with flowers of *adambu* creeper and water-lily which grow there and enter the broad central open place in the arena surrounded by a great crowd. They look like planets moving amidst the stars in the blue sky. They fight with hands and weapons attacking each other. Greatly enraged, each fights with the other in tense strength unyielding. The sling-throwers compete in exhibiting the strength of their muscles and the

stones pelted from their slings scare away the birds from the grey palms.

"In the outskirts where wells are constructed with burnt clay curbs, pigs with their young ones and numerous fowls roam about. Rams and patridges are set on to fight for entertainment. Fishing rods and boat oars placed to lean on the edge of the low roofs of huts look like spears and planks planted around to protect the hero-stones (stones planted in memory of great heroes). Amidst these huts and in front of them, the fishing nets spread out to dry on the white sand, look like dark patches of shade in the moonlight.

"It is a full-moon day. The swarthy fishermen with short shaggy tufts of hair, do not go out to the dark cold sea for a sea hunt. They plant the tusks cut out of pregnant sharks under the low covering Aloes and deify them. They put on garlands of the cool flower of white *koothalam*, adorn themselves with the long petalled aloe blossoms and drink the juice extracted from the palmyrah. With their dark-complexioned women, who adorn themselves with leaves, they eat and dance on the sands of the lovely beach which smell fish.

Here the Cauvery mixes with the sea. Their confluence looks like the russet clouds which settle on the dark mountains; it looks like the baby which suckles at its mother's breast. Ceaseless is the roar of the sea here.

At this great ancient and lovely port of Pukār, which has stood for ever like a heaven of rare attainments, the fishermen bathe in the confluence to wash off their sin and bathe again in fresh water to wash off the salt. They dash into the waves, play with the crabs, make images in the [illegible] and play throughout the day with never-abating [illegible] and enjoy till their senses are satiated.

"In the well-lit storied mansions with high colonnades, [illegible] wives whose husbands have joined them, take off their [illegible] and put on fine clothes of cotton. They enjoy the drinks poured out of the receptacles. Wives wear the

garlands of the husbands and the husbands the garlands of their wives. The fishermen who were out in the sea at night with their curved boats are guided by the bright light from these mansions shining throughout the night. They try to distinguish this light from the light of the morning star. Those who attend the music concerts, witness dramatic performances and enjoy the moonlight, return late in the night and sleep on the fine fragrant white sand heaped up by the waters of the Cauvery.

"On the wide highways leading from the port lined with aloes of white blossom and long leaves are the officials of the kings who collect the Customs revenue of the land. They are famous for their honesty and untiring work. As the horses yoked to the car of the furious Sun, they carry on their work every day untired and regular, without any change or concession. As the seasonal clouds draw the sea-water and pour it out as rain on the mountains and the rains poured over the mountains find their way to the sea, numerous goods are lifted from the sea to the land and those from the land are taken over the sea.

"Countless articles of trade, exports and imports pour in and are stored in bales in the well-guarded godowns. These are correctly valued and are marked with the seal of a mighty tiger, with a fierce look when they are sent out. These heaps of bales look like hills on whose top clouds settle. Like the deers which are seen on the hills, the dogs and goats roam about these heaps.

"The buildings in the bazaar streets rise up to the clouds with many floors and apartments, tall winding stairs of short steps, long corridors and wide and narrow doorways. High on these buildings, facing the windows opened for the wind, ladies stand in graceful pose like peacocks. Their colour is that of coral, their feet are red and their legs close and straight. They wear fine garments and elegant ornaments. Their looks are timid like those of a deer and their words are as melodious as those of a parrot. Their fore-arms with bracelets full, are raised in front like the bunch of *kandhal* which showers its pollen

on the hillside and their palms join in worship of God Muruga. In the streets below, god-intoxicated girls sing and dance in honour of Muruga in tune to the call of the flute, the sound of the lute and the beat of the drums. The festivities know no end in these broad bazaars.

"Many flags are seen flying over the town like the profuse flowers over the reeds which grow on the white sands washed down by forest streams. Flags fly over the decorated gates of temples, where gods of great repute are enshrined, before which many bow down. Flags fly aloft on poles planted in the sheds of converging planks where beautiful locked cases of food and cool eatables are placed on floors washed with cow-dung and strewn with rice, betel leaves and nuts as offerings. Famous scholars, great authorities in knowledge and learning have raised awe-inspiring flags as a sign of challenge for debates. Flags are seen on the top masts of ships lying at anchor in the beautiful open harbour of Pukār tossing in their moorings like restless elephants moving to and fro to shake off the unshakable posts to which they are tied. There are flags to announce the sale of toddy in the buildings where many enter. In the front yards of these buildings fishes are sliced, and meat hewn are fried with great fuss and noise. At the entrance, sand is heaped and flowers are strewn as offerings. There are many more flags of various shapes and sizes. They are so numerous and thickly crowded over the town, that no penetrating ray of the sun could enter.

"Angels of unsullied fame guard the town. Swift erect horses which arrived by the sea, bags of pepper which came in carts, gems and gold from the northern mountains, *sandal* and *ahil* from the western hills, pearls from the southern and corals from the eastern seas, articles produced in the valleys of the Ganges and the Cauvery, foodstuffs from Ceylon, articles of luxury from Burma and rare and valuable articles from other countries are gathered there in such great abundance as to make the earth bend under their weight. Whether in the sea or in the

land the people live in great safety. Everywhere they live in great joy and in immeasurable prosperity.

"Life in Pukār is all calm and cool. Hatred is not nurtured and fellowship increases. Fishes play in the yards of fishermen and animals crowd safely in the houses of butchers. Killing has been put down and theft driven out. Gods are worshipped and *yagas* are performed. Cows and bulls are reared and the fame of those learned in the four *Vedas* spread out. Food and eatables are distributed free. Infinite love and grace reign undiminished.

"Like the central pin in the yoke of the curved plough of the ploughman, the people are always upright and just. Their good hearts never swerve from the right. Zealously they guard their honour against any blemish and speak only the truth.

"The traders are honest to the core. They regard the properties of others in the same light as they regard their own. They never take more or give less. Without any secrecy of trade, they proclaim and sell and are traditionally and abundantly rich.

"As old kinsmen, who settled in different parts of the country assemble together in one place on festive occasions, people from different parts of the world speaking different languages crowd together, mix up and move amicably with the numerous groups and live perfectly happy at Pukar.

"Even if this great city of endless fame is to be gifted to me, Ah! my blessed heart! I shall not part with my lady whose long black tresses shine in abundance, go with you to accept it.

"As the cub of the tiger with sharp claws and curved stripes grows in strength though encaged, King Karikal grew in his greatness and strength though imprisoned by his enemies. Like the elephant caught in a pit, pulling down its steep sides effects escape and

joins its mate, the great Karikal shut up within the prison, cleverly planned his escape. He jumped over the prison walls, drove away the mighty guards, made good his escape and regained his ancestral throne. He did not gloat over this success, but yearned to fight on and conquer more.

"With veteran elephants whose feet have trodden over many a crowned head, and with a cavalry of beautiful horses of good shape, he started his campaign against his heroic enemies His drums sounded as if caught by a demon and made the mountains tremble. Clad in armour and with martial garlands of various flowers, he marched on like a moving hillock overgrown with bushes. The kites followed the army over the air. Karikal led the army to battle right into the countries of his enemies to their utter defeat.

" By his invasion the peasants were driven from their land, the crops of sugarcane and paddy and the flowers of *kuvalai* and *neithal* all got promiscuously mixed up. The tanks where once crocodiles proudly swam are now over-grown with ferns and grass. It is difficult to distinguish which is a pond and which a field. They all look alike completely dry, and there the deer and stag now roam about.

"In the temples where *Lingams* are enshrined, where captive girls used to sweep, clean and light up after bathing, where many new comers used to enter for worship, elephants enter, rub themselves against the stout tall pillars, cause them to topple down and stay there with their mates.

"The streets where rare flowers of wonderful smell were · and where experienced songsters with lutes of :sted strings and drums had given their performances are deserted and look hideous devoid of the festivities. ... the common meeting places grass and thorns grow, the fiery mouthed jackals horribly howl, the birds of prey shout excited and the rock-horned owls hoot with a

dolorous note. These are now haunted by groups of corpse-eating demons and demons which roam about with outspread hair.

"In the houses built with arches, where after the numerous guests were fed, heaps of food used to be left in the kitchen and in the buildings with polished walls where once the parrots used to call out from the pials, and where once milk was stored in plenty, the hunters wearing leather sandals on their feet now crowd together with their cruel bows, to the sound of their drum and loot the properties. From the grain barns in these buildings left empty by the marauders the owls with their bent up beak hoot even during the day.

"The great devastation of the beautiful towns well-fortified, did not give Karikāl the peace and prosperity he desired. The great Karikāl will dig out even the mountains, fill in even the sea, bring down the heaven and change the direction of the winds if he so desired. He will achieve anything on which he sets his heart.

"By the terrible might of his invincible army which has taken many impregnable fortresses, he subdued the *Oliyars*. The *Aruvālars* were made to carry out his commands, the Kings of the North withered, the kings of the West lost heart and the power of the Pāndian was curbed. By the mere stare of his fiery eyes the mean *Idaya* Kings and Vellāla rulers were extirpated. He then reclaimed the forest lands, dug out tanks and increased the produce of the land by leaps and bounds. Sacrificing his enjoyable life in his lovely palace at Uraiyur, he went out restoring temples, resettling the people rehabilitating the country and restoring the fortresses, fortifying them well with pot holes of arrows and secret entrances, small and big so as to challenge any one to seize them thereafter. Though he stood alone without allies, Karikāl neither lost a battle nor an undertaking.

"In the glitter of his fortresses, where peace and prosperity reigned, other kings looked pale. Accompanied

by the sound of the well-tuned drums, they bowed to the great Karikāl and the gems in their crowns touched his great sinewy heroic feet where shines, the anklet—the emblem of heroism.

"The brown sandal paste on his chest, as mighty as that of a lion, gets obliterated by the fleet playing feet of his children and by the embrace of the bud-like bosom and the profuse ornaments of his Queen.

"Ah! the forest which I have to cross to accept the gift of Pukār is far terrible than the spear which the great Karikāl of boundless prosperity aims at his enemies, but the broad shoulders of my lady love are cooler than his benign rule!"

CAMEOS
FROM
TAMIL LITERATURE:
"KALIT-TOKAI"

: *A FEW SELECTIONS* :

Kalit-tokai *

ONE OF THE 'ETTUT-TOKAI' COLLECTION

Kalit-tokai (கலித்தொகை) otherwise known as *Kurun-kalit-tokai* or simply *Kali* is an anthology of short poems. It contains one hundred and forty-nine stanzas in the *Kali* metre dealing with the five *thinais*. Its theme is love, but it also contains a number of moral maxims. Incidentally it furnishes us with some peculiar marriage customs current in those ancient days. Kadungon, Kapilar, Marudan Ilānākanār, Chola Nalluttiran and Nallanduvanār are the poets who composed the various lyrics in the work, and each *thinai* is by a different poet. The characteristic features of the *thinais*, their nature and life of their inhabitants find an elaborate and picturesque portraiture. Each of these verses is a gem, a word picture, describing a variety of scenes, home or outdoor, vivid and full of life and moral pith. It is believed that one of the five poets, Nallanduvanār, was the compiler. The celebrated commentator Nacchinārkiniyar has written a gloss on it.

The excellence of *Kalit-tokai* is acknowledged by learned men as "கற்றறிந்தார் பேசுங்கலி", and we owe this priceless work to a great Tamil scholar, C. W. Damodaram Pillai. The work is in *Kalippā* metre and its many species and the subject is *Aham* in all the five species—*Pālai*, *Marutham*, *Mullai*, *Kurinji* and *Neithal* thinais.

கலித்தொகை

1. கடவுள் வாழ்த்து

ஆறு அறி அந்தணர்க்கு அரு மறை பல பகர்ந்து,
தேறு நீர் சடைக் கரந்து, திரிபுரம் தீ மடுத்து,
கூறாமல் குறித்தநின் மேல் செல்லும் கடுங் கூளி
மாறாப் போர், மணி மிடற்று, எண் கையாய்! கேள் இனி:
படு பறை பல இயம்ப, பல் உருவம் பெயர்த்து நீ,

---

* The 'Light of Truth' or *Siddhanta Dipika* Vol. XIV, iii. 97.

கொடிகொட்டி ஆடுங்கால், கோடு உயர் அகல் அல்குல்,
கொடி புரை நுசுப்பினாள் கொண்ட சீர் தருவாளோ?
மண்டு அமர் பல கடந்து, மதுகையால் நீறு அணிந்து,
பண்டரங்கம் ஆடுங்கால், பணை எழில் அணை மென் தோள்,
வண்டு அரற்றும் கூந்தலாள் வளர் தூக்குத் தருவாளோ?
கொலை உழுவைத் தோல் இசைஇ, கொன்றைத் தார் சுவற் புரள,
தலை அங்கை கொண்டு, நீ காபாலம் ஆடுங்கால்,
முலை அணிந்த முறுவலாள் முன் பாணி தருவாளோ?
என ஆங்கு—
பாணியும், தூக்கும், சீரும் என்று இவை
மான் இழை அரிவை காப்ப,
ஆணம் இல் பொருள் எமக்கு அமர்ந்தனை, ஆடி.

[என்பது, 'வாழ்த்தியல் வகையே நாற் பாக்கும் உரித்து' என்றதின்கண், 'வகை' என்றதனால் கொண்ட அறுமுறை வாழ்த்து அன்றி, தனக்குப் பயன்படும்படி முன்னிலையாகக் கடவுளை வாழ்த்துதலின், 'கடவுள் வாழ்த்து' எனப் பெயர் பெற்றது.]

Invocation

The Brahmans versed in angas six
Were taught by Thee in Vedas rare;
Thy Braids concealed the clear Ganges,
Thy Fire did spread to Tripura.
All words fall back from Thee, and Thou
Transcendest all thoughts of human kind.
Who warrest e'er with grim Kali,
Whose throat like blue gems shine with light
And who dost the eight arms possess
Oh Lord, deign to hear me now.
With Thy hand-drum all music giving forth
Thy Form containing forth all different forms,
When Thou didst dance the fearful *Kotti* dance
Was it She with organs wide and waist like vine
Who gave the *Sīr* of *Tūl* times knell did sound;
Victorious in various wars, Thou didst
Wear ashes of fallen foes, in Thy great might

And Thou didst dance the *Pandarangam* Dance
Was it she with reed-like shoulders fine and lovely locks
Over which bees hum, Who gave the *tals tukku?*
The furious Tiger killed its skin wearing,
The cassia garlands on Thy neck dangling,
The skull of Brahma in Thy hands bearing,
The *Kapala* dance Thou disdt dance in glee.
Was it She with laughing teeth like *mullai* buds
Who gave the first *pani* of the *Talam?*
So there at the end of time,
The *talams pani* and *tukku* and *sir*
While Uma well-adorned did guard, Thou danced;
And now to me, the loveless one, Thou didst
Show Thy grace.

Note: 'The Invocation is by the author, Nallantuvanar, and it brings out a series of pictures of the majesty and grandeur of the Lord's Dance, and of His supreme Transcendent Nature. The first statement made is that He is the teacher* of the Vedas to the Brahmans, Rishis; by his concealing the Ganges, He is the Supreme Protector; His burning the Tripura, thr human triple *mala* is the showing of Grace; He is ever warring with the Prince of Darkness. That nothing taints Him is shown by His blue throat and His omnipresence is shown by His possessing hands everywhere. He is also stated to be transcendent as speech and thought do not reach Him. In regard to the nature of Siva's Dance, the reader is referred to the learned article+ of Dr. A. K. Coomaraswami and it contains nearly all the authorities collected by me from Tamil. The Dance symbolises in general God's energising all evolution and involution, His protecting and concealing Powers, and His act of Grace

---

* He is the author of [illegible] Vedas.

+ *Siddhanta Deepika*, Vol. XIII, No I, p. 1.

" The Veda is the breath of the Mighty Being."

These dances of God are of various kinds and the reader is referred for more detailed account to chapter III (*Arankerrukathai* of *Silappadikaram* and notes thereon *Arumpadavurai* pp. 5 and 6) The dances referred to in the Poem before us are *Kotti*, [illegible] and *Kapala* and are Divine Dances intended for the [illegible] on of man and [illegible] the Asuras in [illegible] *mhara* and the [illegible] is different in [illegible] ings out in each *of these cases that there was no seer but Uma-Haimavati.*

[illegible] us to explain in regard [illegible] was the 'sabha' and who [illegible] that the SABHA was the [illegible] there was no assembly [illegible] ove and Light and Power vibrate in every pore of our soul, and in every leaf and blade of grass and budding flower, and grain of sand, and yet who can see It, the supreme splendour and Majesty of it? Even if we can catch a glimpse, our mortal eyes will be blinded thereby. If we are to know It, we can know It only with His Eye of grace (அவனருளே கண்ணாகக் காணினல்லால்-*Devaram*). The thought frequently occurs in the Vedas, as for instance, where God is said to know alone and none else can know, which has been incorrectly rendered by Oriental Scholars as meaning 'even He does not know.' [illegible]

It is the same thought here,

> " Then there was neither day nor night nor light,
> Nor darkness, only the self-existent One breathed without breath self-contained,
> Nought else but He there was, not else above, [illegible] beyond."

But His Sakti, His Half is said to see It, witness It, guard It, and applaud It. Dr. Coomaraswami notes the two pictures of Siva's Dance in one of which all the Gods are present but in another Uma Maheswari seated on a high throne is the sole Witness, and for whose delectation, the Dance is performed.

—J. M. Nallaswami Pillai—*S. D.—XIV (III.) p. 97.*

PALAIK-KALI

Herewith we present a few more pictures, which in their naturalness, and exquisite beauty challenge comparison. How often do men forget, engrossed as they are in their various worldly pursuits, that they leave behind them, in their homes, one heart whose sole occupation is in fondly doting and in anxiously brooding over the return of her absent lord?

7. தோழி கூற்று

'வேனில் உழந்த வறிது உயங்கு ஓய் களிறு
வான் நீங்கு வைப்பின் வழங்காத் தேர் நீர்க்கு அவாஅம்
கானம் கடத்திர், எனக் கேட்பின், யான் ஒன்று
உசாவுகோ—ஐய!—சிறிது?

நீயே, செய் வினை மருங்கில் செலவு அயர்ந்து, யாழ நின்
கை புனை வல் வில் ஞாண் உளர்தீயே;
இவட்கே, செய்வு உறு மண்டிலம் மையாப்பது போல்;
மை இல் வாள் முகம் பசப்பு ஊரும்மே.

நீயே, வினை மாண் காழகம் வீங்கக் கட்டி,
புனை மாண் மரீஇய அம்பு தெரிதியே;
இவட்கே, சுனை மாண் நீலம் கார் எதிர்பவை போல்,
இனை நோக்கு உண்கண் நீர் நில்லாவே.

நீயே, புலம்பு இல் உள்ளமொடு பொருள்வயிற் செலீஇய,
வலம் படு திகிரி வாய் நீவுதியே;
இவட்கே, அலங்கு இதழ்க் கோடல் வீ உகுபவை போல்,
இலங்கு ஏர் எல் வளை இறை ஊரும்மே.

என நின்,

செல் நவை அரவத்தும் இனையவள் நீ நீப்பின்,
தன் நலம் கடைகொளப்படுதலின், மற்று இவள்
இன் உயிர் தருதலும் ஆற்றுமோ—
முன்னிய தேஎத்து முயன்று செய் பொருளே?

[பிரிவு உணர்த்தப்பட்ட தோழி தலைமகற்கு, 'நீர் பிரிகின்றீர் என்று யான் கூறத் தலைவி கேட்பின், அவட்கு அக் காலத்து நிகழும் வருத்தத்தை நும்மோடு ஆராய்வதுடையேன்; நீர் செய்யும் பொருள் இவள் உயிரையும் தருகிற்குமோ?' எனச் செலவு அழுங்கக் கூறியது.

'உடன் சேறல் செய்கையொடு அன்னவை பிறவும், மடம்பட வந்த தோழி கண்ணும்' என்பதனுள் செய்கை கூறுகின்றது.]

The Maid

Scorched by the summer sun, reduced in body and panting for water, the wild elephants run after the mirage in the rainless desert. This desert, I hear, you speak of crossing my dear sir, will you let me ask of you this, a little?

You, bent on the preparation for your journey are straightening the bow-string with your hand; whereas,

She, like the moon crossed by the clouds over the clear full moon, has her unspotted face crossed by the shade of sorrow.

You, strapping tight your strong belt, are choosing the best arrows fit for your purpose; whereas,

She, like the bright blue lily filling from the shower of rain, has her eyes overflowing with tears.

You, without any tender thought, and solely bent on acquiring wealth, are brightening your victorious disc free from dust; whereas,

She, like the large stamens and petals falling from the white *Gloriosa* tree, has her bangles loosened from her wrists.

Therefore, when her condition is such, at hearing the noise of preparation, where will life be, when you desert her? And then, can all the wealth brought from foreign lands, bring back her sweet life?

The following piece continues the same subject introducing some fine similes, and some moral sayings on the duties of kings, and the change of fortune:

8. *தோழி கூற்று*

கடுவு இகந்து ஒரீஇ நயன் இல்லான் வினை வாங்க,
கொடிது ஓர்த்த மன்னவன் கோல் போல, ஞாயிறு
கடுகுபு கதிர் மூட்டிக் காய் சினம் தெறுதலின்,
உறல் ஊறு கமழ் கடாத்து ஒல்கிய எழில் வேழம்,
வறன் உழு நாஞ்சில் போல், மருப்பு ஊன்றி நிலம் சேர,

விறல் மலை வெம்பிய போக்கு அரு வெஞ் சுரம்
சொல்லாது இறப்பத் துணிந்தனிர்க்கு ஒரு பொருள்
சொல்லுவது உடையேன்; கேண்மின், மற்று ஐஇய!

வீழுநர்க்கு இறைச்சியாய் விரல் கவர்பு இசைக்கும் கோல்
ஏழும் தம் பயன் கெட, இடை நின்ற நரம்பு அறூஉம்
யாழினும் நிலை இல்லாப் பொருளையும் நச்சுபவோ?

மரீஇத் தாம் கொண்டாரைக் கொண்டக்கால் போலாது,
பிரியுங்கால் பிறர் எள்ள, பீடு இன்றிப் புறம் மாறும்
திருவினும் நிலை இல்லாப் பொருளையும் நச்சுபவோ?

புரை தவப் பயன் நோக்கார் தம் ஆக்கம் முயல்வாரை
வரைவு இன்றிச் செறும் பொழுதில், கண் ஓடாது உயிர் வௌவும்
அரைசினும் நிலை இல்லாப் பொருளையும் நச்சுபவோ?

என ஆங்கு—

நச்சல் கூடாது, பெரும! இச் செலவு
ஒழிதல் வேண்டுவல், சூழின், பழி இன்று;
மன்னவன் புறந்தர வரு விருந்து ஓம்பி,
தன் நகர் விழையக் கூடின்,
இன் உறல் வியன் மார்ப! அது மனும் பொருளே.

[சொல்லாது பிரிவுற்ற தலைவன் குறிப்பு அறிந்து, தோழி பொருளது நிலையாமை கூறி, 'அவளோடு கூடிச் செல்கின்ற இல்வாழ்க்கைச் செல்வமே பொருள்' என, அவன் செலவு அழுங்கக் கூறியது.]

The Maid:

Scorched by the Sun's angry rays, as by the cruel misrule of the king advised by his minister, who could neither uphold justice nor possess grace, the elephants which formerly shed their juice, over which the flies swarmed, now shorn of their beauty and their strength, fall down flat on the desert sand planting their tusks right into the ground, like the plough driven into dry soil;

Such a desert covered with smoking hill-sides you resolved on crossing though even without intimation to us.

I have a word to say to you, my dear Sir, will you hear me?

The seven strings of the lute which gave pleasure to its hearers suddenly snap and the lute becomes useless;

Wealth, less stable than this lute, can any one ever desire?

The Goddess of fortune abandons its quandom favourites in more pitiable plight than before;

Wealth less stable than this Goddess, can any one ever desire?

The minister, forgetful of his own interests, and ever intent on securing the glory of his master, suffered ignominy and death at the hands of the angry and ungrateful king;

Wealth, less stable than this kings's rule, can the wise ever desire?

O my Lord, don't desire such wealth, abandon your journey, I pray you. No harm will result. Honour your guests and enjoy the sweets of home. Wealth consists in no other course.

—S.D. II-ii p. 41.

10. தோழி கூற்று

வறியவன் இளமை போல், வாடிய சினையவாய்,
சிறியவன் செல்வம் போல், சேர்ந்தார்க்கு நிழல் இன்றி,
யார்கண்ணும் இகந்து செய்து இசை கெட்டான் இறுதி போல்,
வேரொடு மரம் வெம்ப, விரி கதிர் தெறுதலின்,
அலவுற்றுக் குடி கூவ, ஆறு இன்றிப் பொருள் வெஃகி,
கொலை அஞ்சா வினைவரால், கோல் கோடியவன் நிழல்
உலகு போல், உலறிய உயர் மர வெஞ் சுரம்—
இடை கொண்டு பொருள்வயின் இறத்தி நீ எனக் கேட்பின்,
உடைபு நெஞ்சு உக, ஆங்கே ஒளியோடற்பாள்மன்னோ—
படை அமை சேக்கையுள் பாயலின் அறியாய் நீ
புடைபெயர்வாய்ஆயினும், புலம்பு கொண்டு இனைபவள்?
முனிவு இன்றி முயல் பொருட்கு இறத்தி நீ எனக் கேட்பின்,
பனிய கண் படல் ஒல்லா படர் கூர்கிற்பாள்மன்னோ—
நனி கொண்ட சாயலாள் நயந்து நீ நகையாகத்
துனி செய்து நீடினும், துறப்பு அஞ்சிக் கலுழ்பவள்?
பொருள் நோக்கிப் பிரிந்து நீ போகுதி எனக் கேட்பின்,
மருள் நோக்கம் மடிந்து ஆங்கே மயல் கூர்கிற்பாள்மன்னோ—
இருள் நோக்கம் இடையின்றி, ஈரத்தின் இயன்ற நின்
அருள் நோக்கம் அழியினும், அவலம் கொண்டு அழிபவள்?
என ஆங்கு—

[தலைமகனால் பிரிவு உணர்த்தப்பட்ட தோழி 'இவ் வகைப் பட்ட சுரத்தைப் பொருள் காரணமாகப் பிரிகின்றீர் எனக் கேட்பின், இவ் வகை ஆகற்பாலள்' எனச் சொல்லி, செலவு அழுங்குவித்தமை தலைமகட்குச் சொல்லியது.]

The Maid to her Master:

The branches droop like the youth of the poor
And no shelter afford, like the lowly miser's hoard,
The tree withers to the root, as when the evil-doer
Shorn of all fame, nears his bitter end.
With the fierce heat of the burning sun, stricken sore
Like the country under the shelter of the unjust king,
Fleeced without scruple by his ministers, despite the people's cries,
In such arid desert, stand the tall trees bare.
Of your crossing such desert, on gain intent, if she hears,
Will not her heart break and the light flee from her eye?
She, you know, will bemoan her loss, on the downy bed,
If even unconscious, you roll away from her arms.
Of your cruel separation on gain intent, if she hears,
Will her eyes find sleep, without overflowing with tears
She, you know, will indulge in cry, your beautiful wife,
If even in play, you were absent, a moment more.
Of your journey in quest of gold, if she hears
Will not she lose her dazzling beauty and plunge in sorrow?
She, you know, will make herself greatly miserable,
If, even for a moment, love should not lighten your brow.

தோழி கூற்று

'வினை வெஃகி நீ செலின், விடும் இவள் உயிர்' என,
புனைஇழாய்! நின் நிலை யான் கூற, பைபய,
நிலவு வேல் நெடுந் தகை நீள் இடைச்
செலவு ஒழிந்தனனால்; செறிக, நின் வளையே!

The Maid to her lady:

"You part from her and she parts her life, I said,
Anon, your noble lover with the bright spear, his journey dropped
Therefore, my dear, put on your bangles tight."

11. தலைவி கூற்று

‘அரிதாய அறன் எய்தி அருளியோர்க்கு அளித்தலும்,
பெரிதாய பகை வென்று பேணாரைத் தெறுதலும்,
புரிவு அமர் காதலின் புணர்ச்சியும் தரும்’ என,
பிரிவு எண்ணிப் பொருள்வயிற் சென்ற நம் காதலர்
வருவர்கொல்: வயங்கிழாஅய்! வலிப்பல், யான்; கேளினி:
‘அடி தாங்கும் அளவு இன்றி, அழல் அன்ன வெம்மையால்,
கடியவே’—கனங் குழாஅய்!—‘காடு’ என்றார்; ‘அக் காட்டுள்,
துடி அடிக் கயந்தலை கலக்கிய சின்னீரைப்
பிடி ஊட்டி, பின் உண்ணும், களிறு’ எனவும் உரைத்தனரே.
‘இன்பத்தின் இகந்து ஒரீஇ, இலை தீந்த உலவையால்,
துன்புறூஉம் தகையவே காடு’ என்றார்; ‘அக் காட்டுள்,
அன்பு கொள் மடப் பெடை அசைஇய வருத்தத்தை
மென் சிறகரால் ஆற்றும், புறவு’ எனவும் உரைத்தனரே.
‘கல் மிசை வேய் வாடக் கனை கதிர் தெறுதலான்,
துன்னரூஉம் தகையவே காடு’ என்றார்; ‘அக் காட்டுள்,
இன் நிழல் இன்மையான் வருந்திய மடப் பிணைக்குத்
தன் நிழலைக் கொடுத்து அளிக்கும், கலை’ எனவும் உரைத்தனரே.
என ஆங்கு—
இனை நலம் உடைய கானம் சென்றோர்
புனை நலம் வாட்டுநர் அல்லர்; மனைவயின்
பல்லியும் பாங்கு ஒத்து இசைத்தன;
நல் எழில் உண்கணும் ஆடுமால், இடனே.

[தலைவி மூன்றன் பகுதி தலைவன் கூறிப் பொருள்வயிற் பிரிகின்ற காலத்து: ‘காடு கடியவாயினும், இவ்வகைப் பட்டனவும் உள’ என்று கூறினார்; ‘அவை காண்டலின் வருவர்’ எனத் தோழிக்குக் கூறி, அதற்கு நிமித்தமும் கூறி, ஆற்றுவித்தது.

மூன்றன் பகுதி கூறுதலாவது ‘அறத்தினால் பொருள் ஆக்கி, அப் பொருளால் காமம் நுகர்வேன்’ என்றலாம். ‘உடைமையது உயர்ச்சி கூறிப் பிரிந்தான்’ எனக்கிளவி கூறின், பொருள் வயிற் பிரிதல் இன்றாம், அது பொருள்வயிற் பிரிவை விலக்கும் என்றலின்.]

The Lady to her maid:

Giving in rare charity to those who come beseeching,
His foes, by a victor's strength, subduing,
And living in a union of love, formed in former life
Thinking these his duty, my lover who left in search of wealth:
Will he return soon, you think, my dear; I think so, now hear:

"Hot like fire, untroddable
So severe is the desert, my dear," said he. "In this desert
The water, made muddy by the thoughtless young
elephant,
Making his mate drink first, the male elephant would
drink after," said he;
"Devoid of pleasure, the leafage being withered and gone,
The desert is simply woe-begone, my dear," said he,
"In such a desert,
The pain undergone by its loving young mate,
The dove alleviates by flapping its wings," said he;
"On the hills, the bamboos droop and die, the Sun
scorches so,
And so difficult of approach is the desert, my dear,"
said he;
"In such a desert
The young deer, suffering for want of shelter,
Her mate protects under his own shadow," said he.
The desert, possessing such loving remembrances,
My partner will not bear to see suffer long,
Hark! The lizard did speak from the right quarter,
And lo! My beautiful eyelids on the left flutter.

—J. M. Nallaswami Pillai—*S. D. II-iii p. 68*

14. தோழி கூற்று

'அணி மருள் இன் துயில் அம் பணைத் தட மென் தோள்,
துணை மலர் எழில் நீலத்து ஏந்து எழில் மலர் உண் கண்,
மண மௌவல் முகை அன்ன மா வீழ் வார் நிரை வெண் பல்,
மணம் நாறு நறு நுதல், மாரி வீழ் இருங் கூந்தல்,
அலர் முலை ஆகத்து, அகன்ற அல்குல்,
சில நிரை வால் வளை, செய்யாயோ!' என,
பல பல கட்டுரை பண்டையின் பாராட்டி,
இனிய சொல்லி, இன்னாங்குப் பெயர்ப்பது,
இனி அறிந்தேன், அது துனி ஆகுதலே.
'பொருள் அல்லால் பொருளும் உண்டோ?' என, யாழ நின்
மருளி கொள் மட நோக்கம், மயக்கப்பட்டு அயர்த்தாயோ?
'காதலர் எவன் செய்ப, பொருள் இல்லாதார்க்கு?' என,
ஏதிலார் கூறும் சொல் பொருளாக மதித்தாயோ?
செம்மையின் இகந்து ஒரீஇப் பொருள் செய்வார்க்கு, அப்பொருள்
இம்மையும் மறுமையும் பகையாவது அறியாயோ?'

அதனல்,
எம்மையும் பொருளாக மதித்தித்தை; நம்முள் நாம்
கவவுக் கை விடப் பெறும் பொருட் திறத்து
அவவுக் கைவிடுதம்; அது மனும் பொருளே.

[illegible] தலைமகற்கு
[illegible]ம் எம்வயின்
[illegible] இவ் வகைப்
[illegible] என, அவன்
செலவு அழுங்கச் சொல்லியது.) (13)

The Departing Lover gets increasingly tender.

The Maid to her Mistress:

"O thou with shoulders softer than the softest pillow
and more polished than the most shining bamboo!
O thou with eyes black with pencilled dye more
beautiful than a pair of blue flowers!
O thou with teeth white and straight and more
fragrant than jasmine buds haunted by bees!
O thou with face, small and fragrant!
O thou with black hair loved by the dark clouds and a
budding bosom.
O thou young maid covered with beautiful and bright
bangles!"

Such were the sweet flowers of rhetoric with which you beguiled me lately, and covered your hate to plunge in sorrow.

"Love becomes you better than Wealth and Ambition."

"Did you forget your love by fancying wrongly with the vain delusion that nothing else is of consequence than wealth?

Did you fancy the words of false friends that 'Where can love be without money' as true?

Do you not know that money earned wrongly is soon lost and does mischief in this world and hereafter?

Hence;

Regard my love as worth something. Give up the search for wealth, as it will involve the loss of our love. And that will last you more than mere wealth."

—J. M. Nallaswami Pillai—*S. D. VII-iii page 104*

KURINJIK-KALI

The following is the first stanza in *Kurinjik-kali* which is the second chapter in *Kalit-tokai.* The context of the stanza is this: The maid (தோழி) explains to her mistress, the heroine, a false incident which she magines has happened to her. In *Tolkappiam*, such a liberty is allowed to the maid in the *Sutram*, 'நாற்றமும் தோற்றமும்' given in the note at the end of the poem following.

This sutram very elaborately enumerates all the occasions when the maid is allowed to speak. Her first duty is to conjecture the intimacy of her mistress with the lover by means of 'நாற்றமும் தோற்றமும்...' being the seven methods enumerated above means, then it is that தோழி by false or real incidents or methods, should test her mistress as to the existence of the intimacy which she was able to guess by certain means and for this purpose, she speaks to her mistress as in the following stanza. She might ask her mistress, for instance, to worship the young moon (See மைவார் கருங் கண்ணி செங்கரங் கூப்பு etc. in திருக்கோவையார்.) The mistress might keep quiet without worshipping, and the inference drawn by தோழி on the principle of 'தெய்வம் தொழா அள் கொழுநற்றொழு தெழுவாள்—பெய்யெனப் பெய்யு மழை' is that she has got a lover and therefore refuses to worship the moon. Or, she might say that she saw in the neighbourhood an elephant or a tiger with human blood in the mouth, which would arouse her mistress's fears for the safety of her lover. And so, by such methods as these, which may be real or fictitious, she sounds the mind of her mistress for confimation of her suspicions of intimacy, before she countenances the solicitations of the lover who is hanging upon her for help in the matter.

But, in the stanza here from *Kalit-tokai,* the maid invents a new fictitious incident, saying that a certain very handsome person was paying silent visits to her and that, as both of them were basbful to open the subject, she asked him to push the garden-swing in which she was seated and while moving there, she contrived falsely to slip from the swing and fall into his arms. By her mistress's behaviour

after hearing this incident, the maid might be able to understand the existence of intimacy which might arouse her jealousy.

37. தோழி கூற்று

கய மலர் உண்கண்ணாய்! காணாய்: ஒருவன்
வய மான் அடித் தேர்வான் போல, தொடை மாண்ட
கண்ணியன் வில்லன், வரும்; என்னை நோக்குபு,
முன்னத்தின் காட்டுதல் அல்லது, தான் உற்ற
நோய் உரைக்கல்லான் பெயரும்மன், பல் நாளும்;
பாயல் பெறேஎன், படர் கூர்ந்து, அவன்வயின்
சேயென்மன் யானும் துயர் உழப்பேன்; ஆயிடைக்
கண் நின்று கூறுதல் ஆற்றான், அவனாயின்;
பெண் அன்று, உரைத்தல், நமக்காயின்; 'இன்னதூஉம்
காணான் கழிதலும் உண்டு' என்று, ஒரு நாள், என்
தோள் நெகிழ்பு உற்ற துயரால் துணிதந்து, ஓர்
நாண் இன்மை செய்தேன்: நறுநுதால்! ஏனல்
இனக் கிளி யாம் கடிந்து ஓம்பும் புனத்து அயல்,
ஊசல் ஊர்ந்து ஆட, ஒரு ஞான்று வந்தானை,
'ஐய! சிறிது என்னை ஊக்கி' எனக் கூற,
'தையால்! நன்று' என்று அவன் ஊக்க, கை நெகிழ்ப்பு
பொய்யாக வீழ்ந்தேன், அவன் மார்பின்; வாயாச் செத்து,
ஒய்யென ஆங்கே எடுத்தனன் கொண்டான்; மேல்
மெய் அறியாதேன் போல் கிடந்தேன்மன்; ஆயிடை
மெய் அறிந்து ஏற்று எழுவேனாயின், மற்று ஒய்யென
'ஒண்குழாய்! செல்க' எனக் கூறி விடும் பண்பின்
அங்கண் உடையன் அவன்.

[நாற்றமும் தோற்றமும் ஒழுக்கமும் உண்டியும், செய்வினை மறைப்பினும் செலவினும் பயில்வினும், புணர்ச்சி எதிர்ப்பாடு உள்ளுறுத்து வருஉம், உணர்ச்சி ஏழினும் உணர்ந்த பின்றை, தன்னை அவள் மறையாமை காரணமாக, 'மெய்யினும் பொய்யினும் வழிநிலை பிழையாது, பல் வேறு கவர் பொருள் நாட்டத்தான்' தலைமகட்குத் தோழி கூறியது.]

"Oh thou, of eyes like blue lotus, ponder over this incident. A matchless hero, as if he pursued the tracks of a strong elephant or other wild beast, adorned with garlands, graciously woven and holding a bow, would for several days come looking at me and go. He cannot express the source of his cares but one has to under-

stand it by remote inferences. I was sleepless with sympathetic cares. I endured pain of mind, though unconnected with him He could not bear to disclose his wishes to me, nor would it be consistent with my modesty to tell him my sorrows for him. Without enquiring into this, *viz*. my sorrow for him, it is possible he might fall a prey to his cares. I, therefore, induced by my distress of mind which has caused my shoulders to pine away, have done an immodest act, hear thou of sweet forehead! While moving in the swing situated near the fields where we drive away the parrots, I requested him, 'Sir, please push my swing.' 'Oh damsel', he said 'Well' and moved it. I fell falsely upon his arms, pretending to slip from my swing. Taking my pretence to be true, he took me up forthwith and embraced me. If I then recovering my senses should get up, he out of his kindness to me would tell me, 'Oh thou of gracious tresses, please stay not lest others should know this.' I therefore lay long in his arms."

—T. Virabhadra Mudaliar—*S. D. VII-iii p. 103*

60. *தோழி கூற்று*

சுணங்கு அணி வன முலை, சுடர் கொண்ட நறு நுதல்,
மணம் கமழ் நறுங் கோதை மாரி வீழ் இருங் கூந்தல்,
நுணங்கு எழில், ஒண் தித்தி, நுழை நொசி மட மருங்குல்,
வணங்கு இறை வரி முன்கை, வரி ஆர்ந்த அல்குலாய்!
'கண் ஆர்ந்த நலத்தாரை, கதுமென, கண்டவர்க்கு
உள் நின்ற நோய் மிக, உயிர் எஞ்சு துயர் செய்தல்
பெண் அன்று, புனைஇழாய்!' எனக் கூறி—தொழூஉம்; தொழுதே,
கண்ணும் நீராக நடுங்கினன், இன் நகாய்!
என் செய்தான்கொல்லோ—இஃது ஒத்தன் தன்கண்
பொருகளிறு அன்ன தகை சாம்பி, உள்உள்
உருகுவான் போலும், உடைந்து?

The Love-sick Lover

The Maid:

O Lady fair as the lovely peacock
With speckled bosom and bright forehead,

With lovely locks fragrant with buds and haunted by clouds,
With beautiful navel, and hip blinding the seer,
And arms adorned with curving ornaments.

O lady fair with laughing eyes, lo, what this man is about!
He bows to you, and tells me that it is not just to womanhood
To let a man suffer deadly pain from sight
of so much incomparable beauty.
He cries his eyes out and trembles, as one
Bereft of manhood equal to meeting a raging elephant
and melts in heart completely broken.

தலைவி

*தெருவின்கண் காரணம் இன்றிக் கலங்குவார்க் கண்டு, நீ,
வாரணவாசிப் பதம் பெயர்த்தல், ஏதில
நீ நின்மேல் கொள்வது; எவன்?*

The Lady:

You seem well to merit the status*
Of the Banaras citizen, by concerning yourself
With this stranger in the street, and his causeless distress

தோழி

*'அலர்முலை ஆய்இழை நல்லாய்! கதுமென,
பேர் அமர் உண்கண் நின் தோழி உறீஇய
ஆர் அஞர் எவ்வம் உயிர் வாங்கும்;
மற்று இக் நோய் தீரும் மருந்து அருளாய், ஒண்தொடீ!
நின் முகம் காணும் மருந்தினேன்' என்னுமால்;
நின் முகம் தான் பெறின் அல்லது, கொன்னே
மருந்து பிறிது யாதும் இல்லேல், திருந்திழாய்!
என் செய்வாம்கொல், இனி நாம்?*

---

* The allusion is to the belief that the people of Banaras are so filled with love that they take on the sorrows of others as their own.

The Maid:

O lady fair with budding bosoms and lovely ornaments,
The trouble caused by your eyes will cost him his life.
Unless you bless him with the panacea for his malady,
Lo, he beseeches you for the gift of your face
Unless you show him grace, of what avail, any other remedy;
O my beauty! what are we to do?

தலைவி

பொன் செய்வோம்.
ஆறு விலங்கித் தெருவின்கண் நின்று ஒருவன்
கூறும் சொல் வாய் எனக் கொண்டு, அதன் பண்பு உணராம்,
'தேறல், எளிது' என்பாம் நாம்.

The Lady:

We shall make gold!
Devoid of decorum, he openly declares his love in the street,
To test his truth, it is easy, shall we say.

தோழி

'ஒருவன் சாம் ஆறு எளிது' என்பாம், மற்று.

The Maid:

A man can but die, it is easy indeed.

தலைவி

சிறிது, ஆங்கே—'மாணா ஊர் அம்பல் அலரின் அலர்க' என,
நாணும் நிறையும் நயப்பு இல் பிறப்பு இலி.

The Lady:

You guess, he does not die so easy;
He courts scandal publicly and recklessly,
He could not possess good breeding or sense of shame or decorum.

தோழி

பூண் ஆகம் நோக்கி இமையான், நயந்து, நம்
கேண்மை விருப்புற்றவனை, எதிர் நின்று,
நாண் அடப் பெயர்த்த நயவரவு இன்றே.

[தலைமகற்குக் குறை நேர்ந்த தோழி தலைமகளோடு உறழ்ந்து, அவனது குறை நயப்பக் கூறியது.]

The Maid

But know you not, out of love for you, he has lost sleep,
And all modesty has fled before his thirst after your love.

This piece is remarkable for the sound sense and fine wit displayed by the *Nayak*. The maid in describing the lady as wondrous fair, would insinuate that she and not he was to be blamed for his distress.

—*Siddhanta Deepika 1902. V. viii. p. 129.*

Another scence from *Kalit-tokai*: "In the narrow world of an ancient South Indian village, a courtship could be carried on only with great difficulty. The day offered few opportunities for the meeting of lovers; and the cupid stricken pair had to meet under cover of night at some appointed place in the ourskirts of the village. At such meetings the young woman was always accompanied by her confidant, who, when the pair whispered love to each other, stood at some distance apart but within sight. They had not then chronometers of any sort useful at night, and could not therefore time themselves to arrive at the rendezvous simultaneously, and either waiting for the other ... he curiosity of any straying ... of discovery. To avoid ... the tryst drew near to the house of his lover, and contrived to make known his arrival by some pre-arranged sound signal such as plucking a young mango and dropping it into the well where it fell with a low splash, after which he would proceed to the place of

meeting, whither the maid and her confidante would soon follow. Sometimes, however, nature played one of her chance freaks; a wakeful squirrel would nibble off a young mango and let it fall into the well; the waiting woman misled by this natural counterfeit of an artificial signal, would hasten out to the tryst and return home disappointed. She would hesitate to venture out again lest her goings to and fro be observed and her love affair brought to light. Therefore, as a matter of precaution, when the arranged signal was given, the lady's confidante would venture forth first, and after satisfying herself that the man was at the rendezvous, she would return and fetch her companion.

65. தோழி கூற்று

திருந்திழாய்! கேளாய், நம் ஊர்க்கு எல்லாம் சாலும்
பெருநகை! அல்கல் நிகழ்ந்தது: ஒருநிலையே
மன்பதை எல்லாம் மடிந்த இருங்கங்குல்,
அம் துகில் போர்வை அணி பெறத் தைஇ, நம்
இல் சாயல் மார்பன் குறிநின்றேன் யான் ஆக—
நீரத் தறைந்த தலையும், தன் கம்பலும்,
காரக் குறைந்து, கறைப்பட்டு வந்து நம்
சேரியின் போகா முடமுதிர் பார்ப்பானை,
தோழி! நீ போற்றுதி என்றி—அவன் ஆங்கே,
பாரா, குறழா, பணியா, 'பொழுது அன்றி,
யார், இவண் நின்றீர்?' எனக் கூறி, பையென,
வை காண் முதுபகட்டின், பக்கத்தின் போகாது,
'தையால்! தம்பலம் தின்றியோ' என்று, தன்
பக்கு அழித்து, 'கொண்டீ' எனத் தரூஉம்—யாது ஒன்றும்
வாய்வாளேன் நிற்ப—கடிது அகன்று கைமாறி,
'கைப்படுக்கப்பட்டாய், சிறுமி! நீ'—மற்று யான்
ஏனைப் பிசாசு; அருள்: என்னை நலிதரின்,
இவ் ஊர்ப் பலி நீ பெறாஅமல் கொள்வேன்'
எனப் பலவும் தாங்காது வாய் பாடி நிற்ப—
முதுபார்ப்பான் அஞ்ஞினன் ஆதல் அறிந்து, யான், எஞ்சாது,
ஒரு கை மணல் கொண்டு, மேல் தூவக் கண்டே,
கடிது அரற்றிப் பூசல் தொடங்கினன், ஆங்கே,
ஒருங்கா வயத்தின், கொடுங் கேழ், கடுங்கண்,
இரும் புலி கொண்மார் நிறுத்த வலையுள் ஓர்
ஏதில் குறு நரி பட்டற்றால்! காதலன்

காட்சி அழுங்க, நம் ஊர்க்கு எலாஅம்
ஆகுலம் ஆகி விளைந்ததை—என்றும் தன்
வாழ்க்கை அதுவாகக் கொண்ட முது பார்ப்பான்
வீழ்க்கைப் பெருங் கருங் கூத்து.

['இரவுக் குறி அலராம்' என்று அஞ்சி, தலைவனை நீக்கி நிறுத் [illegible] அவள்வயின் உரித்தே, [illegible] என்னும் சூத்திரத் [illegible] த்ததாகலின், அவன் [illegible] வழி, ஆண்டுப் பிறக் [illegible] வழக்கும் உலகியல், வழக்குமாகப் புனைந்துரை வகையால் படைத்துக் கொண்டு பிற்றை ஞான்று தலைவன் சிறைப் புறமாகத் தலைவிக்குக் கூறியது. இதனை, 'இரந்து குறையுற்ற கிழவனைத் தோழி, நிரம்ப நீக்கி நிறுத்தல் அன்றியும், வாய்மை கூறலும் பொய் தலைப்பெய்தலும், நல் வகை உடைய கலத்தில் கூறியும், பல் வகையானும் படைக்கவும் பெறுமே' எனப் பொருள் இயல் சூத்திரத்து, 'பொய், தலைப்பெய்தலையும் படைக்கவும் பெறும்' என வழு அமைத்தவாற்றால் கொள்க.]

Hear me, O Maid with fine jewels adorned,
'T were enough to set all our village a' talking.
An event most shameful chanced me at night
At mid hour dark, when all men lay asleep
Like dead, gracefully wrapt in vesture fine,
At tryst I waited thy broad chested lover.
Rememb'rest thou the crippled old Brahmin,
With leprosy dark and gangrenous limbed,
Forbidd'n our streets, whom thou told'st me 'Help'?
'T was he stood there, and bending peered at me;
And saying, "What woman stands untimely here?
I have caught thee, my girl", near me he drew,
As gently as an old ox at sight of hay;
And off'ring, "Would I betel chew? Do take"
He oped and stretched his betel-pouch forth.
Unspeaking I stood. Back fell he quickly,
And shifting plan, "O Spirit fair" said he,
"A spirit too, but other-sexed I am.
Grant me thy favour. But me if thou pain'st,

The village oblations I shall myself usurp,
And none shalt thou get"—Suchwise he jabbered.
Knowing the fright the old Brahmin was in
I took a handful of sand and strewed it him o'ver.
Aloud he bawled out and set up a cry,
And nigh in the village a scandal created.
Such e'er the life of the old Brahmin lewd,
His yesternight's game has ruined the chance
Of thy lover meeting thee at tryst any more,
It were as if a tiny jackal had fall'n,
In the toils one sets, to trap but the fierce
And curve-striped mighty tiger.

The* stanza throws much interesting light on the modes of life, manners and sentiments of the old Tamil land. The lovers had met a few times before at night; and the young lady's confidante, solicitous about her companion's fair name and with a view to hasten the man's making a public proposal of marriage to her would have such private meetings cease. And, she, therefore, weaves a delicate tissue of fiction; and within hearing of the man narrates it to her friend, the lover-maid, pointing out the danger and difficulty of such meetings as a moral of the story, and conveying to the man who unsuspectingly hears a gentle hint not to defer any longer making a public request for the lady's hand to her parents.

N.B.—*Siddhanta Deepika Vol. V. viii p. 121.*

—o—

* A cameo is a gem, a precious stone or shell cut and carved in relief with a picture. This word exactly hits off the nature of the lyrical and dramatic pieces in this series.

[illegible] *kal* was brought out with [illegible] It contains a learned [illegible] for his great energy and [illegible] work would long ago have been reduced to dust.

MARUTHAK-KALI

The piece hereunder translated is from *Marutham* and wedded life is a characteristic of it. The theme is complete in itself and highly dramatic, and the *dramatis personae* speak in the first person in strict dramatic form.

Scene:

[A Town house with verandah and central courtyard. A mother seated at the edge of the 'verandah, her back against the doorway suckling her child. The child leaves its mother and goes after a toy-cart in the courtyard. On one side, the maid seen standing, the mother looks at her boy and says aloud.]

81. *தலைவன் கூற்று*

புதல்வனை நோக்கித் தலைவி கூறுதல்

மை அற விளங்கிய மணி மருள் அவ் வாய் தன்
மெய் பெறு மழலையின் விளங்கு பூண் நனைத்தர,
பொலம் பிறையுள் தாழ்ந்த புனை வினை உருள் கலன்,
நலம் பெறு கமழ் சென்னி, நகையொடு துயல்வர,
உரு எஞ்சாது இடை காட்டும் உடை கழல் அம் துகில்
அரி பொலி கிண்கிணி ஆர்ப்பு ஓவா அடி தட்ப,
பாலோடு அலர்ந்த முலை மறந்து, முற்றத்துக்
கால் வல் தேர் கையின் இயக்கி, நடை பயிற்று,
ஆல் அமர் செல்வன் அணி சால் பெரு விறல்
போல, வரும் என் உயிர்!

"The drivel let fall, from the mouth, bright like a spotless coral, as it babbled inarticulate sounds, wetting the jewels below,

The tiny golden crescent strung with pearls, dropping from side to side, from the lovely and fragrant forehead,

The transparent garment which could not conceal the loveliness of the body, loosening and impeding the ever-tinkling foot,

He leaves off feeding from her mother's flowing breasts, and goes after the toy-cart revolving on little wheels and drags it,

He my life, verily the image of the mighty Muruga begotten by the Supreme Sankara seated under the Banyan tree."

(The mother now addresses the child itself:)

பெருமடை விருந்தொடு கைதூவா எம்மையும் உள்ளாய்,
பெருந்தெருவில் கொண்டாடி ஞாயர் பயிற்ற,
திருந்துபு நீ கற்ற சொற்கள் யாம் கேட்ப,
மருந்து ஓவா நெஞ்சிற்கு அமிழ்தம் அயின்றற்று,
பெருந்தகாய்! கூறு, சில.

"O my little, good-natured lord, you would even forget me, engaged incessantly as I am in attending to my guests, in your play with your governesses and in learning from them again and again to articulate speech,

Your prattle could not cease to fill me with ever-renewed pleasure.

Let me now hear from you what you have newly learnt, and drink your words sweeter than ambrosia!"

(The father comes up behind and stands quiet; the child sees him and cries, 'Papa', 'Papa', ('அத்தா','அத்தா') and the mother not knowing the real cause, addresses her maid:)

தோழியை நோக்கித் தலைவி கூறிய செய்தி

எல்லிழாய்! சேய் நின்று நாம் கொணர்ந்த பாணன் சிதைந்து, ஆங்கே
வாய் ஓடி, 'ஏனிப்பாடியம்' என்றற்று,
'நோய் நாம் தணிக்கும் மருந்து' எனப் பாராட்ட,
ஓவாது அடுத்து அடுத்து, 'அத்தத்தா!' என்பான் மாணா
வேய் மென் தோள் வேய்த்திறம் சேர்த்தலும், மற்று, இவன்
வாயுள்ளின் போகான்அரோ.

"Look here, my bright-jewelled girl, my man whom I had so loved is almost a stranger to me owing to his present associations !

Wishing to find a balm for my diseased mind, in my child, I go to it and lo! he would not cease prating 'Papa', 'Papa';

I forget his fault and take him up on my shoulders smooth like a bent bamboo,

And even then his mouth does not cease prating the same word."

தலைவன் கேட்ப, தோழியை நோக்கித் தலைவி உரைத்தல்

உள்ளி உழையே ஒருங்கு படை விடக்
கள்ளர் படர்தந்தது போல, தாம் எம்மை
எள்ளுமார் வந்தாரே, ஈங்கு.

The Lady to her Maid

"I see, he has come here like a thief sent by one side to rob the enemy of their war-implements, only to wound me and not for love of me."

தலைவன்

ஏதப்பாடு எண்ணி, புரிசை வியல் உள்ளோர்
கள்வரைக் காணாது, 'கண்டேம்' என்பார் போல,
சேய் நின்று, செய்யாத சொல்லிச் சினவல்; நின்
ஆணை கடக்கிற்பார் யார்?

He—The watchman on the tower fancy they see thieves, while there are none, by reason of their fevered imagination. Like them, don't accuse me of what I am innocent and get enraged and get away from me. Who will disobey your commands?

தலைவி

அதிர்வு இல் படிறு எருக்கி, வந்து என் மகன்மேல்,
முதிர் பூண் முலை பொருத ஏதிலாள் முச்சி
உதிர் துகள் உக்க நின் ஆடை ஒலிப்ப,
எதிர் வளி நின்றாய்; நீ செல்.

She—Don't stand in the direction of the wind which wafts from your clothes fragrant dust which belonged to the person of your new love; and go away from me. You shamelessly pain me, you only came out of love to see my child.

தலைவன்

இனி, 'எல்லா! யாம் தீதிலேம்' என்று தேற்றிப்பவும், கைந்நீவி
யாதொன்றும் எம்கண் மறுத்தரவு இல்லாயின்,
மேதக்க எந்தை பெயரனை யாம் கொள்வேம், 35
தாவா விருப்பொடு கன்று யாத்துழிச் செல்லும்
ஆ போல் படர்தக, நாம்.

He—"If you will not believe me even after my oath that I am innocent and will still keep aloof from me, then let me take to my breast and carry away my darling son, as the cow flies to the side of its beloved calf where it is tied up."

[தலைவன் பரத்தையிற் பிரிந்து வந்துழி, தலைவி தன் மகனைத் தழீஇ விளையாடுகின்று விளையாட்டுள்க்கண் தன் வரவு அறிவாளைச் சென்று கண்ட தலைவன், அவள் ஊடல் உணர்வானும் உறழ்ந்து சொல்லி, மகன் வாயிலாக ஊடல் தீர்த்தது.]

—J. M. Nallaswami Pillai—*Siddhanta Deepika, 1897, I-ix pp. 91ff*

—o—

Below is a fine specimen of ancient poetry in that department of literature which relates to sincere conjugal pleasure according to the best ideas of ancient Tamil writers. The stanza occurs under the chapter headed மருதக்கலி. கலி of course is the name of the metre which is exclusively used throughout the book, and is a purely conventional term used to denote the acts and speeches of the actors in this little drama of அகத்திணை when the fierce jealousy called ஊடல் of the wife is excited at the idea of her otherwise faithful husband visiting the village mistress called பரத்தை. The scene in such cases is generally laid in civilized cities containing cultivated lands called மருதம் as opposed to forests, hill-tracts and sea-coasts which are the scenes of other parts of this drama supposed to be appropriate to them. Why ஊடல் or the wife's jealous quarrel is ever associated with cultivated lands called மருதம், no writer whose writings have come down to us has ever made an attempt to explain. Much less are we able to explain the appropriateness of other scenes to other parts of the story. ஊடல், or the wife's temporary

discord is laid down as an essential characteristic of sexual enjoyment which, according to the ancient writers, is not complete and cannot attain its highest degree without it.

As for the act of the husband in visiting his mistress, the ancient writers justify it on the ground, among others that "One who daily tastes milk will better enjoy its deliciousness when at times he tastes sour food. So does the husband who enjoys his wife will love her all the more if he occasionally meets the low, minded mistresses. Otherwise her constancy cannot be brought home to him, for pleasure becomes perceptible only because of the existence of pain". On this and other principles the ancient writers have imposed even upon the ideally best husband the duty, as it is called by some of them, of patronising the mistresses of the village.

The stanza assumes that the husband has returned from one of such love peregrinations and is endeavouring his best to comfort his wife and regain her love by pacifying her jealousy. Various are the artifices that the poets invent for the husbands for the purpose of winning back the love of their discomforted consorts and one of them is explained in the following stanza which is in the form of a dialogue between husband and wife where on the pretext of being visited with a dream, he coaxes her to dally with him in the gardens for the best enjoyment of the vernal season.

92. *தலைவன் கூற்று*

புன வளர் பூங் கொடி அன்னாய்! கழியக்
கனவு எனப்பட்டது ஓர் காரிகை நீர்த்தே:
முயங்கிய நல்லார் முலை இடை மூழ்கி,
மயங்கி, மற்று—ஆண்டு ஆண்டுச் சேறலும் செல்லாது,
உயங்கி இருந்தார்க்கு உயர்ந்த பொருளும்;
அரிதின் அறம் செய்யா, ஆன்றோர், உலகும்,
உரிதின் ஒருதலை எய்தலும்—வீழ்வார்ப்
பிரிதலும் ஆங்கே புணர்தலும் தம்மில்
தருதல் தகையாதால் மற்று.

Husband:

Oh thou who resemblest a flower creeper growing in the field, verily dream has an advantage of its own for it does not obstruct the enjoyment of separation and reunion of a lover who is enamoured of his love damsel, though it neither affords wealth which requires personal exertions and travels, nor virtue.

(The poet means that a man to enjoy conjugal pleasure must practise virtue and earn wealth, but dream affords pleasure without either of the other two essentials necessary in the waking state).

கனவினுள் போலும், நறுநுதால்! அல்கல்
கனவினுள் சென்றேன்—கலி கெழு கூடல்
வரை உறழ் நீள் மதில் வாய் சூழ்ந்த வையைக்
கரை அணி காவினகத்து.

As if awoke Oh thou of sweet forehead, I in dream betook myself to a garden on the banks of the river Vaigai along the huge ramparts of the busy town of Madura.

தலைவி

உரை, இனி—தண்டாத் தீம் சாயல் நெடுந்தகாய்! அவ் வழிக்
கண்டது எவன் மற்று நீ?

The wife: Oh thou of majestic and courteous appearance, and of sweet manners tell me what you saw there.

தலைவன்

கண்டது—உடன் அமர் ஆயமோடு அவ் விசும்பு ஆடும்
மட நடை மா இனம், அந்தி அமையத்து,
இடன் விட்டு இயங்கா இமயத்து ஒரு பால்,
இறை கொண்டு இருந்தன்ன—நல்லாரைக் கண்டேன்,
துறை கொண்டு உயர் மணல்மேல் ஒன்றி நிறைவதை.

Husband: I saw ladies assembled with their attendants on sand hills like swans with their amiable gait tired of their flight through heavens in search of food resting in the evening on a side of the Himalayas.

தலைவி

ஒர்த்தது இசைக்கும் பறை போல், நின் நெஞ்சத்து
வேட்டதே கண்டாய், கனா.

Wife. You have dreamt just what you have wished for in your mind like a drum which reproduces the sound passing in the mind of the drum beater.

'முற்றும் கேட்டு வெகுள்' என்ற தலைவனுக்குத் தலைவி
'உரை' என்ன, அவன் உரைத்தல்

'கேட்டை விரையல் நீ; மற்று வெகுள்வாய்!'—'உரை'—'ஆண்டு
இதுவாகும், இன்நகை நல்லாய்! பொதுவாக,
தாம் கொடி அன்ன தகையார் எழுந்தது ஓர்
பூங் கொடி வாங்கி, இணர் கொய்ய, ஆங்கே
சினை அலர் வேம்பின் பொருப்பன் பொருத
முனை அரண் போல உடைந்தன்று, அக் காவில்
துனை வரி வண்டின் இனம்.
மற்று ஆங்கே நேர் இணர் மூசிய வண்டு எல்லாம் அவ் வழிக்
காரிகை நல்லார் நலம் கவர்ந்து உண்ப போல் ஓராங்கு மூச,

அவருள்,
ஒருத்தி, செயல் அமை கோதை நகை;
ஒருத்தி, இயல் ஆர் செருவில் தொடியொடு தட்ப;
ஒருத்தி, தெரி முத்தம், சேர்ந்த, திலகம்;
ஒருத்தி, அரி மாண் அவிர் குழை ஆய் காது வாங்க,
ஒருத்தி, வரி ஆர் அகல் அல்குல் காழகம்;
ஒருத்தி, அரி ஆர் ஞெகிழத்து அணி சுருக் தட்ப;
ஒருத்தி, புலவியால் புல்லாதிருந்தாள், அலவுற்று
வண்டினம் ஆர்ப்ப, இடை விட்டுக் காதலன்
தன் தார் அகலம் புகும்.
ஒருத்தி, அடி தாழ் கலிங்கம் தழீஇ, ஒரு கை
முடி தாழ் இருங் கூந்தல் பற்றி, பூ வேய்ந்த
கடி கயம் பாயும், அலந்து.
ஒருத்தி, கணம் கொண்டு அவை மூச, கை ஆற்றாள், பூண்ட
மணம் கமழ் கோதை பரிபு கொண்டு, ஓச்சி,
வணங்கு காழ் வங்கம் புகும்.
ஒருத்தி, இறந்த களியான் இதழ் மறைந்த கண்ணள்,
பறந்தவை மூசக் கடிவாள், கடியும்
இடம் தேற்றாள் சோர்ந்தனள், கை.

ஆங்க, கடி காவில் கால் ஒற்ற, ஒல்கி ஒசியாக்
கொடி கொடி தம்மில் பிணங்கியவை போல்,
தெரிஇழை ஆர்ப்ப மயங்கி இரிவுற்றார், வண்டிற்கு
வண்டலவர்; கண்டேன், யான்.'

Husband: Be patient and, curb your anger.

Wife: Go on.

Husband: This is it, sweet smiling lady, the ladies (I saw) seized a flower creeper and plucked therefrom bunches of flower when lo, the lovely bees fled like the enemies of Pandya of the margosa flag when he stormed their fortress.

Then the bees which swarmed the flowers began to attack the ladies as if bent to enjoy their feminine beauty when in the conflict that ensued the garland of flowers and pearls of one lady got entangled with the bracelets of another and so the pearl necklaces of a third lady were caught hold of by the pendants in the ears of a fourth lady. The striped waist cloths of a fifth lady were caught by the pointed clasps in the anklets of a sixth lady. A lady who refused her lover's embraces being annoyed by the noisy bees embraced his broad garlanded arms. Another lady again taking hold of her long flowing garments with one hand and her dishevelled hair with the other took shelter in a tank full of flowers.

There was another lady still, who being tired of driving the bees with her hands took hold of a garland of flowers and driving them with it entered a boat strengthened by its rib bones.

A certain lady being intoxicated with drink and with her eyes in consequence half-closed not knowing the place wherefrom to drive the bees, her hands became tired of fruitless labour. The ladies moving in different directions in great confusion like the creepers which become entwined with one another when breezes blow upon them in fragrant gardens successfully caused the bees to retreat before them.

This is what I dreamt.

Wife. You have dreamt just what you have wished for in your mind like a drum which reproduces the sound passing in the mind of the drum beater.

'முற்றும் கேட்டு வெகுள்' என்ற தலைவனுக்குத் தலைவி
'உரை' என்ன, அவன் உரைத்தல்

'கேட்டை விரையல் நீ; மற்று வெகுள்வாய்!'—'உரை'—'ஆண்டு
இதுவாகும், இன்நகை நல்லாய்! பொதுவாக,
தாம் கொடி அன்ன தகையார் எழுந்தது ஓர்
பூங் கொடி வாங்கி, இணர் கொய்ய, ஆங்கே
சினை அலர் வேம்பின் பொருப்பன் பொருத
முனை அரண் போல உடைந்தன்று, அக் காவில்
துனை வரி வண்டின் இனம்.
மற்று ஆங்கே நேர் இணர் மூசிய வண்டு எல்லாம் அவ் வழிக்
காரிகை நல்லார் நலம் கவர்ந்து உண்ப போல் ஓராங்கு மூச,
அவருள்,
ஒருத்தி, செயல் அமை கோதை நகை;
ஒருத்தி, இயல் ஆர் செருவில் தொடியொடு தட்ப;
ஒருத்தி, தெரி முத்தம், சேர்ந்த, திலகம்;
ஒருத்தி, அரி மான் அவிர் குழை ஆய் காது வாங்க,
ஒருத்தி, வரி ஆர் அகல் அல்குல் காழகம்;
ஒருத்தி, அரி ஆர் ஞெகிழத்து அணி சுருத் தட்ப;
ஒருத்தி, புலவியால் புல்லாதிருந்தாள், அலவுற்று
வண்டினம் ஆர்ப்ப, இடை விட்டுக் காதலன்
தண் தார் அகலம் புகும்.
ஒருத்தி, அடி தாழ் கலிங்கம் தழீஇ, ஒரு கை
முடி தாழ் இருங் கூந்தல் பற்றி, பூ வேய்ந்த
கடி கயம் பாயும், அலர்ந்து.
ஒருத்தி, கணம் கொண்டு அவை மூச, கை ஆற்றாள், பூண்ட
மணம் கமழ் கோதை பரிபு கொண்டு, ஓச்சி,
வணங்கு காழ் வங்கம் புகும்.
ஒருத்தி, இறந்த களியான் இதழ் மறைந்த கண்ணாள்,
பறந்தவை மூசக் கடிவாள், கடியும்
இடம் தேற்றாள் சோர்ந்தனள், கை.

ஆங்க, கடி காவில் கால் ஒற்ற, ஒல்கி ஒசியாக்
கொடி கொடி தம்மில் பிணங்கியவை போல,
தெரிஇழை ஆர்ப்ப மயங்கி இரிவுற்றார், வண்டிற்கு
வண்டலவர்; கண்டேன், யான்.'

Husband: Be patient and, curb your anger.

Wife: Go on.

Husband: This is it, sweet smiling lady, the ladies (I saw) seized a flower creeper and plucked therefrom bunches of flower when lo, the lovely bees fled like the enemies of Pandya of the margosa flag when he stormed their fortress.

Then the bees which swarmed the flowers began to attack the ladies as if bent to enjoy their feminine beauty when in the conflict that ensued the garland of flowers and pearls of one lady got entangled with the bracelets of another and so the pearl necklaces of a third lady were caught hold of by the pendants in the ears of a fourth lady. The striped waist cloths of a fifth lady were caught by the pointed clasps in the anklets of a sixth lady. A lady who refused her lover's embraces being annoyed by the noisy bees embraced his broad garlanded arms. Another lady again taking hold of her long flowing garments with one hand and her dishevelled hair with the other took shelter in a tank full of flowers.

There was another lady still, who being tired of driving the bees with her hands toök hold of a garland of flowers and driving them with it entered a boat strengthened by its rib bones.

A certain lady being intoxicated with drink and with her eyes in consequence half-closed not knowing the place wherefrom to drive the bees, her hands became tired of fruitless labour. The ladies moving in different directions in great confusion like the creepers which become entwined with one another when breezes blow upon them in fragrant gardens successfully caused the bees to retreat before them.

This is what I dreamt.

தலைவி

நின்னை நின் பெண்டிர் புலந்தனவும், நீ அவர்
முன் அடி ஒல்கி உணர்த்தினவும், பல் மாண்
கனவின் தலையிட்டு உரையல்; சினைஇ யான்
செய்வது இல் என்பதோ? கூறு.

Wife: Your own incidents being the disagreement with your sweethearts and your successful attempt in effecting their reconciliation with you, you re-produce under the pretext of a dream. Do you do so in order to pacify me?

தலைவன்

பொய் கூறேன்—அன்ன வகையால் யான் கண்ட கனவு தான்
நன் வாயாக் காண்டை—நறுநுதால்! 'பல் மாணும்
'கூடிப் புணர்ந்தீர்! பிரியன்மின்; நீடிப்
பிரிந்தீர்! புணர் தம்மின்' என்பன போல,
அரும்பு அவிழ் பூஞ் சினைதோறும் இருங் குயில்
ஆனது அகவும் பொழுதினுன், மேவர,
நான்மாடக்கூடல் மகளிரும் மைந்தரும்
தேன் இமிர் காவில் புணர்ந்திருந்து ஆடுமார்,
ஆறு விருப்போடு அணி அயர்ப, காமற்கு
வேனில் விருந்து எதிர்கொண்டு.

Husband: I shall never lie. Please consider over my request so that you may convert into reality my dream of separation and reunion of lovers like the ladies and their lovers in Madura who with ceremonies invite Cupid in great earnestness and entertain him in the garden of humming bees in the spring season when the cuckoo invites its female in its musical voice on the flowery branches as if to warn the lovers to reunite after long separation and not to part after union.

[பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைவன் வாயில் பெறுதி ஆற்றுமை வாயிலாகப் புக்கு, தலைவியை நயப்பித்தல் காரணமாக, 'தெய்வ மகளிர் பொய்தல் அயர்வது ஓர் கனுக் கண்டேன்; அது நன் வாயாப் பருவம் வந்து இறுத்தது பாராய்' என ஊடல் தீர்வது பயனாகத் தலைவிக்குக் கூறியது.] (27)

—T. Virabhadra Mudaliar–*Siddhanta Deepika Vol. III–viii. p. 186*.

A Comic Scene—A Dwarf and A Hunch-back

94. குறளும் கூனும் உறழ்ந்து கூறல்

குறளன்

என் நோற்றனைகொல்லோ?—
நீருள் நிழல் போல் நுடங்கிய மென் சாயல்
ஈங்கு உருச் சுருங்கி
இயலுவாய்!—நின்னோடு உசாவுவேன்; நின்றீத்தை.

The Dwarf: Oh my beauty with the body bent double like the shadow of the tree in water! I wish to have a word with you. What virtuous deeds you should have performed to deserve this speech with me. Oh Please stay.

கூனி

அன்னையோ! காண் தகை இல்லாக் குறள் நாழிப் போழ்தினான்,
ஆண்டலைக்கு ஈன்ற பறழ் மகனே! நீ எம்மை,
'வேண்டுவல்' என்று விலக்கினை; நின் போல்வார்
தீண்டப் பெறுபவோ மற்று?

The Hunch-back:— Oh my mother! (aside) O, you son born of the animal with the head of man, at the auspicious hour when dwarfs, not fit to be seen are usually born! Pretending to love me, you prevented me from going. Can dwarfs like yourselves deserve to touch me?

குறளன்

மாண்ட எறித்த படை போல் முடங்கி மடங்கி,
நெறித்துவிட்டன்ன நிறை ஏரால் என்னைப்
பொறுக்கல்லா நோய் செய்தாய்; பொறீஇ நிறுக்கல்லேன்;
நீ நல்கின் உண்டு, என் உயிர்.

The Dwarf:— You with the full beauty of your body, which is bent and crooked like the plough-share attached to the plough and snapped at the top, has made me love-sick which I cannot bear. I cannot bear this pain. If you will show me grace, I will live. Please let me know your mind.

கூனி

குறிப்புக் காண்—வல்லுப் பலகை எடுத்து நிறுத்தன்ன
கல்லாக் குறள! கடும் பகல் வந்து எம்மை,
'இல்லத்து வா' என, மெய் கொளீஇ, எல்லா! நின்
பெண்டிர் உளர்மன்னோ? கூறு.

The Hunch-back:— Oh, Look at his cheek. (Aside) Oh, you ignorant dwarf! You invite me to your home in this broad day. Are there many women of your own household who will do this?

Oh, Oh, look. This god of Love runs after me twisting his short arms around its pits, running like a turtle placed upright and on its hind legs, though I told him not to go after me.

குறளன்

நல்லாய்! கேள்: உக்கத்து மேலும் நடு உயர்ந்து வாய் வாய
கொக்கு உரித்தன்ன கொடு மடாய்! நின்னை யான்
புக்கு அகலம் புல்லின், நெஞ்சு ஊன்றும்; புறம் புல்லின்,
அக்குளூத்து; புல்லலும் ஆற்றேன்; அருளீமோ,
பக்கத்துப் புல்லச் சிறிது.

கூனி குறளனை இகழ்ந்து செல்லுதலும், அவள் செலவு
நோக்கிக் குறளன் தன் நெஞ்சிற்கு உரைத்தலும்

'போ, சீத்தை! மக்கள் முரியே! நீ மாறு, இனி; தொக்க
மரக் கோட்டம் சேர்ந்து எழுந்த பூங் கொடி போல,
நிரப்பம் இல் யாக்கை தழீஇயினர், எம்மைப்
புரப்பேம் என்பாரும் பலரால்; பரத்தை என்
பக்கத்துப் புல்லீயாய் என்னுமால்; தொக்க
உழுந்தினும் துவ்வா, குறு வட்டா! நின்னின்
இழிந்ததோ, கூனின் பிறப்பு?'—'கழிந்து ஆங்கே,
"யாம் வீழ்தும்" என்று தன் பின் செலவும், உற்றீயாக்
கூனி குழையும் குழைவு காண்.'

'காமனார் நடக்கும் நடைகாண்' என்ற கூனியின்முன்,
குறளன் நடந்து காட்டுதல்

'யாமை எடுத்து நிறுத்தற்றால், தோள் இரண்டும் வீசி,
யாம் வேண்டேம் என்று விலக்கவும், எம் வீழும்
காமர் நடக்கும் நடை காண்'—'கவர் கணைச்
சாமனார் தம்முன் செலவு காண்.'

When she said this, the Dwarf strutted before her saying "Oh look at the gait of God Kama, brother of God Sama with the bow."

குறளனின் குறுநவு

ஓஒ! காண். நம்முள் நகுதல் தொடீஇயர், நம்முள் நாம்
உசாவுவம்; கோன் அடி தொட்டேன்.

The Hunch-back: Oh! Oh! Look at his gait!

The Dwarf: Let us not banter each other any more. I swear on the King's feet that I will not do so any more.

கூனி குறளனை விரும்பி மொழிதல்

ஆங்கு ஆக! சாயல் இன் மார்ப! அடங்கினேன்; 'ஏஎ!
பேயும் பேயும் துள்ளல் உறும்' எனக்
கோயிலுள் கண்டார் நகாமை வேண்டுவல்;
தாண்டாத் தகடு உருவ! வேறுகக் காவின் கீழ்ப்
போதர்; அகடு ஆரப் புல்லி முயங்குவேம்—
துகள் தபு காட்சி அவையத்தார் ஓடு
முகடு காப்பு யாத்துவிட்டாங்கு.

The Hunch-back: Let it be so. Oh you with the beautiful chest! I will cease bantering also. We desire that people should not despise us as little devils, when they are in temple precincts. Let us retire to some flower-laden *tope*.

[அடிபோர் பாங்கினும் வினை வல பாங்கினும், கடி வரை இல புறத்து என்மனார் புலவர்' என்பதனால், அடிபோராகிய கூனும் குறளும் உறழ்ந்து கூறிக் கூடியது.]

—*Siddhanta Deepika, Vol. VII–iv. p. 144.*

—o—

NEITHAL-KALI

The following piece gives with many appropriate similes a beautiful picture of the evening which is the time when women sorrow after their departed lovers. The beauty of the evening and the longing and joy it excites is contrasted with the blasted love and broken life of the sorrowing women.

119. *தலைவி கூற்று*

அகன் ஞாலம் விளக்கும் தன் பல் கதிர் வாயாகப்
பகல் நுங்கியது போலப் படு சுடர் கல் சேர,
இகல் மிகு நேமியான் நிறம் போல இருள் இவர,
நிலவுக் காண்பது போல அணி மதி ஏர்தர,
கண் பாயல் பெற்ற போல் கணைக் கால மலர் கூம்ப,
தம் புகழ் கேட்டார் போல் தலை சாய்த்து மரம் துஞ்ச,
முறுவல் கொள்பவை போல முகை அவிழ்பு புதல் நந்த,
சிறு வெதிர்ங் குழல் போலச் சுரும்பு இமிர்ந்து இம்மென,
பறவை தம் பார்ப்பு உள்ள, கறவை தம் பதிவயின்
கன்று அமர் விருப்பொடு மன்று நிறை புகுதர,
மா வதி சேர, மாலை வாள் கொள,
அந்தி அந்தணர் எதிர்கொள, அயர்ந்து
செந் தீச் செவ்அழல் தொடங்க—வந்ததை
வால் இழை மகளிர் உயிர் பொதி அவிழ்க்கும்
காலை ஆவது அறியார்,
மாலை என்மனார், மயங்கியோரே.

[பிரிவிடை மாலைப் பொழுது கண்டு ஆற்றாத தலைவி தோழிக்கு உரைத்தது.]

Engulfing the day that was brought forth to lighten the broad world, with its many rays the Sun disappeared beyond the Hills.

And darkness came, black as the colour of Vishnu.

And just as it were to give it rout with its light, came the beautiful moon.

The lotus closed its petals as tired maids close their eyes.

The trees drooped in sleep, as when the learned drop their heads at praise of self.

The bushes show their white buds as though laughing.

The bees hum tunes as from a small bamboo flute
The birds think of their young ones and fly to their nests.
The cows longing after calves reach the village.
And beasts flee to their rendezvous.
And Brahmans prepare for their evening duties,
And girls fire their hearths and light the lamp
And so the evening comes!
Lo! how fools call this evening beautiful!
They know not it is the time for beautiful women to part from life.

—J. M. N. *in Siddhanta Deepika. VIII i p.17.*

From the many pieces herein translated it will be evident, that the author in describing nature, and through his *dramatis personae* takes occasion to convey to the readers the highest expressions of the ethical sentiment, and, to read nature like this and preach it would be the highest Art.

To love mankind, to seek their welfare, and to relieve the distressed, and the needy, not to compass evil and become hateful, not to stab people in the dark, and not to despise and glory over the fallen are some of the many lessons conveyed in this piece, besides the beautiful description and sentiments contained therein.

120. கண்டார் கூற்று

'அருள் தீர்ந்த காட்சியான், அறன் நோக்கான், நயம் செய்யான்,
வெருவுற உய்த்தவன் நெஞ்சம் போல், பையப
இருள் தூர்பு, புலம்பு ஊர, கனைசுடர் கல் சேர—
உரவுத் தகை மழுங்கித் தன் இடும்பையால் ஒருவனை
இரப்பவன் நெஞ்சம் போல், புல்லென்று, புறம் மாறிக்
கரப்பவன் நெஞ்சம் போல், மரம் எல்லாம், இலை கூம்ப—
தோற்றம் சால் செக்கருள் பிறை நுதி எயிறாக,
நால் திசையும் நடுக்குறூஉம் மடங்கல் காலை,
கூற்று நக்கது போலும், உட்குவரு கடு மாலை!
மாலை நீ—உள்ளம் கொண்டு அகன்றவர் ஆங்கண் தாராப்
பொழுதின்கண்,

வெள்ள மான் நிறம் நோக்கிக் கணை தொடுக்கும் கொடியான்
போல்,
அல்லற்பட்டு இருந்தாரை அயர்ப்பிய வந்தாயோ?
மாலை நீ—ஈரம் இல் காதலர் இகந்து, அருளா இடன் நோக்கி,
போர் தொலைந்து இருந்தாரைப் பாடு எள்ளி நகுவார் போல்,
ஆர் அஞர் உற்றாரை அணங்கிய வந்தாயோ?
மாலை நீ—கந்து ஆதல் சான்றவர் களைதாராப் பொழுதின்கண்,
வெந்தது ஒர் புண்ணின்கண் வேல் கொண்டு நுழைப்பான் போல்,
காய்ந்த நோய் உழப்பாரைக் கலக்கிய வந்தாயோ?'
என ஆங்கு,
இடம் இன்று அலைத்தரும் இன்னா செய் மாலை,
தனி கொள் துயர் தீரக் காதலர் துனைதர—
மெல்லியான் பருவத்து மேல் நின்ற கடும் பகை
ஒல்லென நீக்கி, ஒருவாது காத்து ஆற்றும்
நல் இறை தோன்ற, கெட்டாங்கு—
இல்லாகின்றால், இருளகத்து ஒளித்தே.

[பிரிவிடை ஆற்றாத தலைவி மாலைப்பொழுது கண்டு, கழிய ஆற்றாளாயின இடத்து, தலைவன் வரவும் அவளது அக மலர்ச்சியும் கண்டார் கூறியது.]

The sun is disappearing over the western Hills
And darkness comes stealing on little by little,
And the mental darkness of the hateful man, void of
love and virtue and good acts.
The trees love their flush, as the mind of a man who
induced by dire poverty seeks alms,
And close their leaves, as the miser who at sight of
him closes his heart and conceals himself.

So the evening comes! as the terrible avenger comes laughing on the last day in the fiery firmament with the crescent moon for his teeth, to take away all his victims.

Oh evening! Didst thou go to me who am sorrowing for the company of my lover who stab my heart, with him to plunge me deeper in sorrow, as the cruel hunter who shoots at the deer which is carried down helpless by the flood.

O evening! Didst thou go to me, choosing the time when my loveless lover had left me, to still increase my

unbearable pain, like unto the man who despises the foe fallen in battle and laughs at them for their defeat!

Oh evening! Didst thou go to me, at a time when my lover and support has not come to assuage my sorrow, to further disturb my mind, already seared with pain, like unto the man who disturbs with a spear a reeking wound!

So bewails my lady.

The departed lover reappears bringing joy with him. And lo, the evening which causes this unbearble pain vanishes into utter darkness, as by the appearance of a friendly Power to save and succour a king harassed by his enemies in his weakest moment, the enemies are completely annihilated.

—J. M. N. in *Siddhanta Deepika. VIII i. p. 19.*

The Lover's Cruelty

125. தோழி கூற்று

'கண்டவர் இல்' என, உலகத்துள் உணராதார்,
தங்காது தகைவு இன்றித் தாம் செய்யும் வினைகளுள்,
நெஞ்சு அறிந்த கொடியவை மறைப்பினும், 'அறிபவர்
நெஞ்சத்துக் குறுகிய கரி இல்லை ஆகலின்,'
வண் பரி நவின்ற வய மான செல்வ!

நன்கு அதை அறியினும், நயன் இல்லா நாட்டத்தால்,
'அன்பு இலை' என வந்து கழறுவல்; ஐய! கேள்:
மகிழ் செய் தேமொழித் தொய்யில் சூழ் இள முலை
முகிழ் செய முள்கிய தொடர்பு, அவள் உண்கண்
அவிழ் பனி உறைப்பவும் நல்காது விடுவாய்!

இமிழ் திரைக் கொண்க! கொடியைகாண் நீ.
இலங்கு ஏர் எல் வளை ஏர் தழை தைஇ,
நலம் செல நல்கிய தொடர்பு, அவள் சாஅய்ப்
புலந்து அழ, புல்லாது விடுவாய்!
இலங்கு நீர்ச் சேர்ப்ப! கொடியைகாண் நீ.

இன் மணிச் சிலம்பின் சில் மொழி ஐம்பால்
பின்னொடு கெழீஇய தட அரவு அல்குல்
நுண் வரி வாட, வாராது விடுவாய்!
தண்ணந் துறைவ! தகாஅய்காண் நீ.
என ஆங்கு—

அனையன் என்று, அளிமதி, பெரும! நின் இன்று
இறை வரை நில்லா வளையள் இவட்கு. இனிப்

பின்ற ஏர் சுடர் நுதற் பசலை
மறையச் செல்லும், நீ மணந்தனை விடினே.

[வரைவு நீட, ஆற்றாத தலைவி நிலைமை தலைவற்குத் தோழி கூறி, அவனை நெருங்கி வரைவு கடாயது.]

The maid addresses the Lover:

O My Lord of great equestrian fame,
When the ignorant undeterred by their
Own mind or the presence of others perform
An ignoble act, feeling there was no one
To see it, and try to conceal it from others.
Even then, there is no surer witness than their own conscience.

So, even when I know this well, out of my
Foolishness, I declare to you your faithlessness. Hear!
You forget the pleasure you derived from her
Lovely embrace and sweet words in her youth.
You see her eyes now shed tears of sorrow and do not reach her side.
O Lord of the Sea! You see you are cruel indeed!
You gloated on her personal charms increasing day by day in her youth;
You see her cry and allow her beauty to wither away and do not reach her side!
O Lord of the Sea, you see you are cruel indeed!
You played with her locks and was pleased with the sound of her voice and her tinkling feet!
You allow her beauty to fade and do not reach her side.
O Lord of the Sea! You see you are cruel indeed!
O my Lord. This her condition is. Grant your love.
She, where bangles fall off for want of support
Will know no more shadow cross her face
If you will quickly go and embrace her.

Note: This piece is especially noticeable as containing the working of conscience in the Hindu mind. St. Tirumular has also a beautiful verse as follows:

கண்காணியில் லென்று கள்ளம் பல செய்வார்
கண்காணியில்லா விடமில்லை காணுங்கால்
கண்காணியாகக் கலந்தெங்கும் நின்றானைக்
கண்காணி கண்டார் களவொழிந்தாரே. (2067)

—*S. D. IX-v p. 109*

SOME RARE KALIT-TOKAI SANGAM VERSES

These ... Kavirajar Avargal of ... Tenkasi, from a cad, ... Kavirajar explained that many of the verses out of this collection could not be deciphered and some were unintelligible to him also. The verses now printed with my translation look like the verses in *Kalit-tokai* and belong to *Palai Tinai*. They are very beautiful and the imagery very apt and nice:

நோமே நெஞ்சே நோமே நெஞ்சே!
புன் புலத்த சிறிய நெறிஞ்சில்
கட்கினிய மலர் பூத்து முட் பயந்தாங்கு
இனிய செய்த காதலர் இன்னாச் செய்யின் நோமே
-நெஞ்சே. 1

It pains me, Oh my heart! It pains!
The small-leaved Nerinji on wayside found
Yields lovely flowers and fruits with spine.
So if my beloved who was once so fond
Is cruel now to me and makes me pine
It pains me Oh my heart! It pains.

உள்ளார் கொல்லோ தோழி! உள்ளார் கொல்லோ தோழி!
முன்றுடை அலங்குசி ஈந்தின் சிலம்பி பொதி செங்காய்
துகில் பொதி பவள மேய்க்கும்—அதில் படு
கள்ளியங் காடுறைந் தோர்க்கே. 2

Will he not think of me, My dear, will he not
My lord while crossing the Forest of kalli,
...
... the spiny date,
...
Resemble the coral beads below muslin cloths
Will he not think of me, my dear?

உள்ளார் கொல்லோ தோழி?
இலவ மேறிய கலவ மஞ்ஞை
எரி படு மகளிர் ஏய்க்கும்—அரிபடு
கள்ளியங் காடுறைந் தோர்க்கே. 3

Will he not think of me, My dear will he not,
My Lord while crossing the forest of *kalli*.
Where lions do roam so free,
When he sees the peacock on the Bombax tree,
With colours rich and gay
Resemble the bereaved women sad,
Entering the flaming pyre.
Will he not think of me, Oh Dear.

உள்ளார் கொல்லோ தோழி!
பருந்து விழ்க் கெடுத்த பைந்தலை யரவம்
காதறு கவண தேய்க்கும்—தீதுறு
கள்ளியங்க காடுறைந் தோர்க்கே.

Will he not think of me, My dear, will he not
My Lord while crossing the forest of *kalli*,
Full of so much evil
When he sees the Venomous serpent so fine,
on the hawk's talons poised,
Resemble the sling which had become torn.
Will he not not think of me, Oh dear.

உள்ளார் கொல்லோ தோழி!
வெள்ளைப்பு முக்கநெல்லின் பொரிவிழ்ந்தன்ன
நுட்கால் புற்றில் மட்காலியல்
கோல் பிடி குருட ரேய்க்கும்—மால் படு
கள்ளியங் காடுறைந் தோர்க்கே.

Will he not think of me, My dear.
My Lord while crossing the forest of *kalli*,
so fearfully dark,
When he sees the ants flying out of the ant-hill
like white fried rice
Resemble the blind with stick being led
Will he not think of me, Oh Dear!

Note:—The idea is this. The husband has left his home in search of wealth or education. In the course of his journey he has to cross the fearful forest where grow the prickly plants and milk hedges and where the lions do roam. While crossing the forest, he sees certain sights, and the *Nayaki* who sits at home sad imagines *that her beloved might see the likeness of these sights to certain* familiar things nearer at home, and thus think of the fond wife left at home. In the first verse, the date-fruits covered fully with the white web of the spider* is compared to the coral beads worn by herself and covered by her white muslin dress.$

In the second verse, the peacocks resting on the branches of the wild cotton tree laden with flaming red flowers are aptly compared to women committing Suttee. The lover would naturally be led to fear that his beloved left at home might be led to commit such a deed.

In the third verse, the sling is being used by the bereaved wife *while watching her millet field. It had become torn and is hanging* from her hands, and she sits on sad in her thoughts without noticing the torn sling; the bag of the sling is compared to the head of the cobra and the strings to its body.

In the fourth verse, the imagery is even much deeper. The boiled rice is fried and jumps out of the fire. The husk is still attached; the fried portion is white and is mottled with red. This is very aptly compared to the breeding ants coming out of the ant-hills, with their head and mottled abdomen. After the wings had been cast off, it will be seen that each female ant is being chased by a male ant and the chase is more like the stutter of the blind than a regular walk and hence the comparison. The further thought is that when a *blind husband or wife has his or her partner so faithful*, through life, the *Nayakan* had left the side of his beloved wife for the sake of such empty things like gold.

—J. M. N. in *Siddhanta Deepika (1912) Xiii p 110 ff*

---

* This can only be realised by people who have visited the forest as to what huge webs the spiders can weave *fully covering sometimes whole* trees.

$ White was the colour of the dress of both men and women of the ancient Tamilians, and we see this custom still persists in Malabar.

நறைமலி வியன்மார்பி னன்பனை யிழந்தேங்கித்
துறைபல திறமூழ்கித் துயருறு மகளிரைப்போன்
மறனொடு திரியுங்கோன் மன்னவன் றவறிழைப்ப
வறனெனு மடவோயா னவலங்கொண் டழிவலோ

Their lovers with fragrant bosoms were plunged in fire,
They plunge in different waters cool and grieve;
Like them, by the king's misdeed by far unjust,
I wail and sigh, Oh virtue without sense!

தம்முறு பெருங்கணவன் றழலெரி யகமூழ்கக்
கைம்மைகூர் துறைமூழ்குங் கவலைய மகளிரைப்போற்
செம்மையி னிகந்தகோற் றென்னவன் றவறிழைப்ப
விம்மையு மிசையொரீஇ யினைந்தேங்கி யழிவலோ

Their mighty husbands were plunged in dread fire,
With widow's weeds they bathe in sacred streams,
Like them, by the king's misdeed by far unjust,
I live and wail, my honour lost on earth.

காணிகா,
வாய்வதின் வந்த குரவையின் வந்தீண்டு
மாய மடமகளி ரெல்லீருங் கேட்டீமி
னாய மடமகளி ரெல்லீருங் கேட்டைக்க
பாய்திரை வேலிப் படுபொரு ணீயறிதி
காய்கதிர்ச் செல்வனே கள்வனோ வென்கணவன்
கள்வனோ வல்லன் கருங்கயற்கண் மாதரா
யொள்ளெ யுண்ணுமிவ் வூரென்ற தொருகுரல்.

Hearing wail, ye came and crowded here,
Hear, Oh shepherdesses one and all!
(She addresses the Sun).
"Thou knowest all in this wide sea-girt earth,
Say if my husband was a thief, O Sun!"
"No thief was he, O Dame with jet-black eyes;
This town will be for fire a feast" Said He.

என்றனன் வெய்யோ னிலங்கீர் வளைத்தோளி
நின்றில ணின்ற சிலம்பொன்று கையேந்தி
முறையி லரசன்ற னூரிருந்து வாழு
நிறையுடைப் பத்தினிப் பெண்டிர்கா ளீதொன்று

So said the Sun. The dame with bracelets fine,
Stayed not but with the one anklet held high,
She cried, O Ye women so chaste* that live
In the unjust monarch's Town, This is the one £.

பட்டேன் படாத துயரம் படுகாலை
உற்றேன் உறாதது உறுவனே யீதொன்று
கள்வனோ வல்லன் கணவனென் காற்சிலம்பு
கொள்ளும் விலைப்பொருட்டாற் கொன்றாரே யீதொன்று

"Such grief I have felt and borne, which no one had,
Know ye greater still for me to bear!
No Thief was he, but covetting my anklet's price
They dubbed him such and killed him sure;
This is one for you.

மாதர்த் தகைய மடவார்கண் முன்னரே
காதற் கணவனைக் காண்பனே யீதொன்று
காதற் கணவனைக் கண்டா லவன்வாயில்
தீதறு நல்லுரை கேட்பனே யீதொன்று
தீதறு நல்லுரை கேளா தொழிவேனே
னோதக்க செய்தாளென் றெள்ள லிதுவொன்றே

Before all these women so virtuous will I
Behold my husband dear, This will be one, [1]
Beholding him from his own mouth will I
Draw forth a glad message, This will be one. [2]
If I dont hear such message, be then sure
You can revile me as one of ill-fame.

---

*It is a firm belief that in an unjust monarch's country, chastity of the women is first destroyed. It is in irony she speaks of these women as chaste.

£ Like a woman in her wail (*ஒப்பாரி*) she repeats her sentences, '*இது வொன்று*' ('this is one',) and this is interpreted by the commentators in different senses, which is difficult to be brought out in the translation. The first '*இது வொன்று*' means this anklet held by her was one of the pair the other having been taken possession of by the king. The next '*இது வொன்று*' means 'this is a wonder'.

1. This will be another wonder.

2. This will be a sign that I am virtuous.

நல்லலுற் ருற்ற தழுவாளைக் கண்டேங்கி
மல்லன் மதுரையா ரெல்லாருந் தாமயங்கிக்
களையாத துன்பமிக் காரிகைக்குக் காட்டி
வளையாத செங்கோல் வளைந்த திதுவென்கொல்

They saw her inconsolable grief and sighed
All the folks of Madurai and pitied
And said, 'So much affliction was caused this dame,
By the swerving of the sceptre which never swerved[3].'
What will happen next?

மன்னவர் மன்னன் மதிக்குடை வாள்வேந்தன்
றென்னவன் கொற்றஞ் சிதைந்த திதுவென்கொல்

"The king of kings, who wields the umbrella, cool,
And shining sword, The Pandyan's might is gone!
What will happen next?

மண்குளிரச் செய்யு மறவே னெடுந்தகை
தண்குடை வெம்மை விளைத்த திதுவென்கொல்

"The gracious King whose hot spear guards the earth,
His cool umbrella did parch up the same.
What will happen next?

செம்பொற் சிலம்பொன்று கையேந்தி நம்பொருட்டால்
வம்பப் பெருந்தெய்வம் வந்த திதுவென்கொல்,

"With the golden anklet in her hands did come
This great deity for our destruction sure!
What will happen next?

ஐயரி யுண்க ணழுதேங்கி யரற்றுவா
டெய்வமுற் ருள்போலுந் தகைய ளிதுவென்கொல்

"This dame with black eyes wondrous rayed doth cry
Out loud and doth behave like one possessed.
What will happen next?

என்பன சொல்லி யினைந்தேங்கி யாற்றவும்
வன்பழி தூற்றுங் குடியதே மாமதுரைக
கம்பலை மாக்கள் கணவனைத் தாங்காட்டச்
செம்பொற் கொடியனையாள் கண்டாளைத் தான்காணாள்.

3. This was true, and our readers may know that the king when he discovered his grave error, was so overcome that he dide on his throne.

Thus cried they the people of great Madura,
And pitying her, severely blamed the King.
The idle-crowd showed where her husband lay
Like the golden-creeper as she was, she saw
Her fallen-man, who did not see her sure.'

மல்லன்மா ஞால மிருளூட்டி மாமலைமேற்
செவ்வென் கதிர்சுருங்கிச் செங்கதிரோன் சென்றொளிப்பப்
புல்லென் மருண்மாலைப் பூங்கொடியாள் பூசலிட
வொல்லென் றொலிபடைத்த தூர்

Giving up the earth to be swallowed by the dark,
Over the hills did the sun set shortening his red rays.
The faint twilight came fast with great uproar
Of the Town which was to see Kannaki's War.

வண்டா ரிருங்குஞ்சி மாலைதன் வார்குழன்மேற்
கொண்டா டழீஇக் கொழுநற்பாற் காலைவாய்ப்
புண்டாழ் குருதி புறஞ்சோர மாலைவாய்க்
கண்டா ளவன்றன்னைக் காணாக் கடுந்துயரம்

The wreath over which the bees did hum, she got
When she embraced her lord at morn and wore.
Now in the eve, the sight of blood gushing out
Of gaping wounds she saw and felt sore pain.

என்னுறு வினைகாணா விதுவென உரையாரோ
பொன்னுறு நறுமேனி பொடியாடிக் கிடப்பதோ
மன்னுறு துயர் செய்த மறவினை யறியாதேற்
கென்னுறு வினைகாணா விதுவென வுரையாரோ

'Thou thinkest not that I will suffer pain
At sight of thy sad plight: But is it fit
That your fragrant person should live in the dust,
The king's unjust foul deed I did not foresee,
This is the doing of her past *karma*,
Won't they say?

யாருமில் மருண்மாலை யிடருறு தமியேன்முன்
றார்மலி மணிமார்பந் தரைமூழ்கிக் கிடப்பதோ
பார்மிகு பழிதூற்றப் பாண்டியன் றவறிழைப்ப
வீர்வதோர் வினைகாணா விதுவென வுரையாரோ

Before my helpless self in this lonely eve
Thy precious body with fine wreaths adorned
Should lie low on the earth, does it seem fit?
All the wide world so badly censuring him,
The Pandyan erred. This is his murderous deed
Won't they say.

கண்பொழி புனல்சோருங் கடுவினை யுடையேன்முன்
புண்பொழி குருதியராய்ப் பொடியாடிக் கிடப்பதோ
மன்பதை பழிதூற்ற மன்னவன் றவறிழைப்ப
வுண்பதோர் வினைகாரு விதுவென வுரையாரோ

"Before me with tearful eyes and evil past,
Thou shouldst blood-stained roll in the dust
T'is fit?
All the wide world so boldly censuring him,
The monarch erred. This is his murderous deed,
Won't they say?

பெண்டிரு முண்டுகொல் பெண்டிரு முண்டுகொல்
கொண்ட கொழுந ருறுகுறை தாங்குறூஉம்
பெண்டிரு முண்டுகொல் பெண்டிரு முண்டுகொல்

"Are there no women chaste enough, are there?
Who will bear their own husband's sin and pain,
Are there no women chaste enough, are there?

சான்றோரு முண்டுகொல் சான்றோரு முண்டுகொ
லீன்ற குழவி யெடுத்து வளர்க்குறூஉஞ்
சான்றோரு முண்டுகொல் சான்றோரு முண்டுகொல்

"Are there no good men and true, are there none
Who will rear with love the children whom they bore?
Are there no good men and true, are there none?

தெய்வமு முண்டுகொ றெய்வமு முண்டுகொல்
வைவாளிற் றப்பிய மன்னவன் கூடலிற்
றெய்வமு முண்டுகொ றெய்வமு முண்டுகொல்

"Are there no guardian Gods, are there no Gods,
Here where the king his bloody sword so used?
Are there no guardian Gods, are there no Gods?

என்றிவை சொல்லி யழுவாள் கணவன்றன்
பொன்றுஞ்சு மார்பம் பொருந்தத் தழீஇக்கொள்ள
நின்றா னெழுந்து நிறைமதி வாண்முகங்
கன்றிய தென்றவன் கண்ணீர்கை யான்மாற்ற

அழுதேங்கி நிலத்தின்வீழ்ந் தாயிழையா டன்கணவன்
றொழுதகைய திருந்தடியைத் துணைவளைக்கை யாற்பற்றப்
பழுதொழிந் தெழுந்திருந்தான் பல்லமரர் குழாத்துளா
னெழுதெழின் மலருண்க ணிருந்தைக்க வெனப்போனான்

Thus cried she and her husband's lovely bosom
She did embrace with all her heart and soul,
He stood and said her moonlike shining face
It was swollen, and with his hands he brushed her tears.

Down she fell on earth with an woeful cry
With jewelled hands she clung to her husband's feet.
With body left behlnd he rose and joined
The Deva hosts and said " You be here still." She said :

மாயங்கொன் மற்றென்கொன் மருட்டியதோர் தெய்வங்
கொல்
போயெங்கு நாடுகேன் பொருளுரையோ விதுவன்று
காய்சினந் தணிந்தன்றிக் கணவனைக் கைகூடேன்
றீவேந்தன் றனைக்கண்டித் திறங்கேட்பல்

" Is this a Phantom or what can it be?
Or is it a God who deluded me?
Where can I get this solved? This can't be truth.
Even so, unless my anger is appeased
I will not seek to join My husband dear.
The cruel King I will see and demand the right."

என்றா ளெழுந்தா ளிடருற்ற தீக்கனா
நின்றா ணினைந்தா ணெடுங்கயற்க ணீர்சோர
நின்றா ணினைந்தா ணெடுங்கயற்க ணீர்துடையாச்
சென்றா ளரசன் செழுங்கோயில் வாயின்முன்.

So she said ; she rose and stood and paused
Remembering her evil dream, and cried.
She stood and dried her blinding tears and went
And reached the gates of the Palace of the King.

J. M. N. in *Siddhanata Deepika, XIII v p 221—228.*

CAMEOS IV

Manimekhalai

The selected poem Sirai-sāi-Kāthai by itself is of surpassing merit and of great grandeur and beauty, though couched in the simplest language.

The passage is best is remembered for its beauty of sentiment and pathos. It contains besides, a quotation from the sacred *Kural.*

மணிமேகலை

(சிறை செய் காதை)

*தெள்ளுநீர்க்காவிரி யாடினள்வருஉம்
பார்ப்பனிமருதியைப் பாங்கோரின்மையின்
யாப்பறையென்றே யெண்ணினளாகிக்
காவிரிவாயிற்ககந்தன் சிறுவன்
நீவாவென்ன நேரிழைகலங்கி
மண்டினிஞாலத்து மழைவளந்தரூஉம்
பெண்டிராயிற் பிறர்நெஞ்சு புகாஅர்.
புக்கேன் பிறனுளம் புரி நூன்மார்பன்
முத்தீப்பேணு முறையெனக்கில்லென
மாதுயரெவ்வமொடு மனையகம்புகா அள்
பூதசதுக்கம்புக்கனள் மயங்கிக்
கொண்டோற் பிழைத்த குற்றந்தானிலேன்
கண்டோர் நெஞ்சிற் கரப்பெளி தாயினேன்
வான்றருகற்பின் மனையறம்பட்டேன்
யான்செய்குற்றம் யானறிகில்லேன்
பொய்யினைகொல்லோ பூதச துக்கத்துத்
தெய்வநீயெனச் சேயிழையரற்றலும்
மாபெருபூதந்தோன்றி மடக்கொடி
நீகேளென்றே நேரிழைக்குரைக்கும்
தெய்வந்தொழாஅள் கொழுநற்றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப்பெய்யும் பெருமழையென்றவப்
பொய்யில்புலவன் பொருளுரை தேறாய்
பிசியுநொடியும் பிறர்வாய்க்கேட்டு
விசிபிணிமுழவின் விழாக்கோள்விரும்பிக்
கடவுட்பேணுங் கடவியையாகலின்*

மடவரலேவ மழையும்பெய்யாது
நிறையுடைப்பெண்டிர் தம்மேபோலப்
பிறர்நெஞ்சு சுடூஉம் பெற்றியுமில்லை
யாங்கவை யொழுகுவையாயினாயிழை
ஓங்கிருவானத்து மழையுநின்மொழியது
பெட்டாங்கொழுகும் பெண்டிரைப்போலக்
கட்டாதுன்னையென் கடுந்தொழிற்பாசம்
மன்முறையெழுநாள் வைத்தவன்வழூஉம்
பின்முறையல்ல தென்முறையில்லை
ஈங்கெழுநாளி லிளங்கொடிநின்பால்
வாங்காநெஞ்சின் மயிரிலைவாளாற்
ககந்தன்கேட்டு கடிதலுமுண்டென
விசக்க பூதமெடுத்துரை செய்ததப்
பூதமுரைத்த நாளாலாங்கவன்
முதைவாளாற்றடியவும் பட்டனன்...

"A Brāhmini named Māruthi was returning from the river Cauveri after bathing. Kākanthan, the king's son seeing that she was alone, and mistaking her for a loose woman solicited her near one of the river ghats. She shuddered and was filled with great sadness. She would not proceed to her home as she believed in the truth that a woman with merit enough to command rainfall in this earth would not enter the lewd thought of others; and as she was thought of by this man she could no more assist her husband in the tending of the three fires. She therefore proceeded bewildered to the crossways where the avenging angel was worshipped and wailed as follows: "I have done no wrong to my husband. I could be thought of easily by persons who saw me. I have fallen from that standard of chastity which will produce rain. I do not know the fault I am guilty of. O you avenging Deity dwelling in this square. Do you really exist?" The Deity appeared and addressed her as follows "Hear me, O Damsel, the truth of the saying of that infallible Poet, that at the word of the woman, who not worshipping the Gods, worships her husband alone, the rains will fall, you would not realize. You have listened to vain words and sweets words of others.

"You have thought it your duty to attend joyous festivals and to worship the gods. At your bidding therefore the rains will not fall. Like really chaste woman, you do not possess the power to induce awe in the minds of others. If you give up these faults, then will the rains fall as you wish. And my punishment meted out to transgressors with not fall on you. The king must punish offenders within seven days. If he fails, then alone, I can punish. Kākanthan will however punish the senseless one with his sword in seven days. Accordingly, indeed, was this man executed within the time appointed by his father."

S. D. VIII. p189-191.1

ETHICAL SELECTIONS

FROM

CLASSICAL LITERATURE

A. TIRUVALLUAR'S-Kural

1. Ellis' Commentary

2. Pope's Translations

B. NĀLADIĀR

C. AUAIYĀR'S—Muthurai

D. SIVAPPRAKĀSA SWĀMIGAL'S—Nanneri

E. TIRU-MUNAIP-PĀDIYĀR'S
Ara-neri-caram

F. St. KUMARA GURUPARAR'S
Niti-neri Vilakkam.

Tirukkural

ELLIS' COMMENTARY*

The Commentator was Francis Whyte of the Madras Civil Service. "Arriving in India as a young civilian in 1796", says Sir Walter Elliot, "he early devoted himself to the study of the languages, history and antiquities of the land in which his lot was cast." His knowledge of the four main Dravidian languages was extensive and his scholarship in Sanskrit was profound.

"A scientific study of the Dravidian languages convinced him that they were not 'derivations from the Sanskrit; that the latter, however it may contribute to their polish, is not necessary for their existence; and that they form a distinct family of languages with which the Sanskrit has, in later times especially, intermixed, but with which it has no radical connection." This considered opinion of Ellis was confirmed nearly half a century later by Dr. Caldwell in his monumental work entitled "A Comparative Grammar of the Dravidian Languages."

He wrote dissertations on the principal Dravidian languages; and collected for his college at Fort St. George a large number of manuscripts from different parts of the Madras Province. "He had amassed a vast amount of material, the elaboration of which would have shed a flood of light on the still obscure history of South India. But his premature demise deprived the country of the fruits of his laborious and luminous researches as during a short excursion to Ramnad he accidentally swallowed some poison and died on March 1819."

The present Commentary as published by the Madras University is a reprint of a book published about the year 1819, filling 304 quarto pages without title or date. The commentary bears witness to the author's extensive knowledge of Tamil literature and his correct understanding of the religion and philosophy of the people of India. This is perhaps the most striking monument of F. W. Ellis and the Madras University deserves the thanks of all Students of Tamil and the general public, who are evincing a much greater interest in the study of the *Sacred Kural*.

---

* Edited by Dr. R. P. Setu Pillai, Professor of Tamil, University of Madras and published in the Madras University Tamil Series—1955.

TIRUKKURAL*

அறப்பால்

ON VIRTUE

கடவுள் வாழ்த்து

THE PRAISE OF GOD

"The literal meaning of the title of this Chapter is preserved in the translation. According to established rule all Tamil compositions ought and, with few exceptions, do commence by an invocation of the Deity, varying according to the sect of the writer. Tiruvalluvar has devoted the whole of this Chapter, to this subject.

"அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு"

As ranked in every alphabet the first
The self-same vowel stands, so in all worlds
Th' eternal God is chief.

Literally as 'A' is the first letter etc: the first of our vowels, when pronounced short, is here intended, which is actually the first letter in all alphabets and the meaning of the distich, therefore, is, that, as this letter, however varying in form, is the first in all alphabets, so the same Deity, however varying in his energies and attributes, governs all nature. By translating the word எழுத்து 'letters' instead of 'alphabet' the sense of this couplet would be—As the vowel 'A' stands first among the letters (of the Tamil alphabet) so the eternal God stands first in the world—and this in fact, is the meaning given to it in the Latin Commentary. The foregoing version, however, agrees with the reading of Parimelazhager, who commenting on it says—தமிழெழுத்துக்கேயன்றி · வடவெழுத்திற்கு முதலாதலானும் எழுத்தெல்லா மென்றார். It is not confined to the Tamil alphabet alone : seeing it to be the first, also, in the Northern (or Sanscrit) Alphabet he says 'all alphabets'. It must not be objected to this that உலகு (the world) is in the singular

* The Editor feels indebted to Dr. R. P. Setu Pillai and the University of Madras for the excerpts herein extracted. The erudition of the able commentator, and the generous illustrative quotations he gives from the whole range of Tamil Literature are too much a temptation to make them available here to Scholars.—J. M. S.

number, as this word like many similar terms in Tamil has frequently a plural and general signification, as in the 3rd Couplet of Chap. 3rd where it means the inhabitants both of heaven and earth. Here, moreover, generality may more especially be attributed to it, the adjective எல்லாம் (all) being so placed in the sentence as to qualify both எழுத்து letters and உலகு worlds; thus affording two readings, namely, அகர முதல வெழுத்தெல்லாம் as the letter 'A' is first in all alphabets, and எல்லா மாதிபகவன் முதற்றே யுலகு the eternal God is chief in all worlds, instances of such double application of a single term are not uncommon in Tamil.

"So in all worlds"—The Hindus believe not only in a plurality of worlds but in a plurality of systems called அண்டம், of which the entire collection constitutes the பிரமாண்டம் (the universe); this belief is thus alluded to in the *Tiruvai - mozhi* (the words of the holy mouth) a translation of the substance of the Vedam, according to the Vaishanavas, into Tamil.

"விண்மீ திருப்பாய் மலைமே னிற்பாய் கடல் சேர்வாய்
மண்மீ துழல்வா யிவற்றுள் ளெங்கு மறைந்துறைவாய்
எண்மீ தியன்ற புறவண் டத்தா யெனதாவி
யுண்மீ தாடி யுருக்காட் டாதே யொளிப்பாயோ"

"Thou art in the heavens, thou art above the mountains, thou dwellest in the ocean,

Thou revolvest in the earth, but among all these, though everywhere present, thou art everywhere hid;

Thou art among other worlds, among systems beyond the reach of thought,

And Thou sportest, also, in my soul; wilt Thou ever thus remain concealed without manifesting Thy form?"

This verse involves philosophic ideas of no small importance, and to impress, therefore, the truth of my translation it may be right to analize the original expressions. That translated "Thou revolvest in the earth," which so immediately opposes the Puranic system of geography and astronomy and which is in itself so just, is in the original composed of the words மண் (Man) the earth,

மீது (meedhu) in, on, above, among; it must here have the first meaning because it takes the second in the first line and the others in the two last; were it otherwise the rhyme would be incorrect, and உழல் வாய் uzhalvāi the second person singular in the future tense of the verb உழலல் (uzhalal) to revolve, used according to idiom in frequentative sense; the literal meaning, therefore is Thou continuest revolving & c. The line translated "Thou art among other worlds, among systems beyond the reach of thought", is composed of the following words என் (En) thought மீது (meedhu) above, இயன்ற (iyanra) the participle past of the verb இயலல் (iyalal) to become united or collected in companies, புற (pura) other, அண்டத்தாய் (andattāi), an appellative noun conjucated in the second person, derived from the Sanscrit word அண்டம் (andam) which literally signifies an egg, or any thing oval, here a sphere, a solar system; அண்டத்தான் (andattān) the first form of the appellative according to the rules of Tamil grammar means either he who presides over, possesses, or inhabits a system of worlds; the whole sentence, therefore, might more literally be translated, "Thou dwellest among other systems of worlds collected in companies beyond the reach of thought."—The notion of a plurality of worlds, which Fontenelle has in modern times made popular in Europe, seems to have been known and admitted in India in the earliest ages.

"The eternal God"—The compound ஆதிபகவன், thus rendered, bears correctly that signification, but the literal meaning of the first member of it ஆதி is the first, the beginning; both the terms are of Sanscrit derivation, and the compound which follows, therefore, the rules of that language, is the only instance of the kind that occurs in this division of the work.

2

"கற்றதனா லாய பயனென் கொல் வாலறிவ
னற்றா டொழாஅ ரெனின்"

What is the fruit that human knowledge gives,
If at the feet of Him, who is pure knowledge,
Due reverence be not paid?

The version is nearly literal and requires no explanation. The term here used to designate the Deity வாலறிவன், he who is pure intelligence, has immediate reference to ஆதிபகவன் in the preceding distich, as have all similar phrases throughout this chapter.

"If at his feet"—In this and the following couplets the words, the worshippers of his feet, to express reverence, and those who are united to his feet, to express obedience, are used in the original; such use probably originated in the practice of substituting in the act of worship a material image for the immaterial idea. The sacred writers, however, do not reject similar phrases and they are no doubt employed by Tiruvalluvar in a figurative sense, as the being he addresses in this chapter is evidently the Eternal One, "to whom there is none similar," whom no symbol can express and no form design.

3

மலர்மிசை ஏகினான் மாணடி சேர்ந்தார்
நிலமிசை நீடு வாழ்வார்

They who adore his sacred feet, whose grace
Gladdens with sudden thrill the fervent heart,
High o'er the earth shall soar to endless joy

The allusion in the original could not by any form of words be preserved so as to be intelligible to the European reader; in this version, therefore, the commentary rather than the text, is followed. மலர் from மலர்தல் to blow as a flower means literally a full-blown flower, and figuratively a glad heart, a rejoicing mind, thus அவ னுள்ள மலர்ந்தது his mind or heart blew as a flower, that is rejoiced, அவனுள்ளத்தை மலர்வித்தான் he caused his heart to rejoice. The original, accordingly, is மலர் மிசையேகினான் he who passes suddenly over the full-blown flower, that is, who passes suddenly over the rejoicing heart and it alludes to the sudden afflatus of the divine spirit into the mind of the favoured devotee, which purifies him from sin, detaches him from all mundane affections, and exempts him from the misery of future births to the effects of that grace, which "passeth all understanding", which at once converts unrighteousness into righteousness, and which is vouchsafed to the sinful Publican while it is withheld from the

sinless Pharisee, The passage is thus interpreted by Parimelazhager *அன்பா னினைவார துள்ளக் கமலத்தின்க ணவர்நினைந்த வடிவொடு விரைந்து சேறலி னேகினான்* which may be thus freely rendered, he who passes suddenly over the lotus-flower of the heart of those who think on him with affection, appearing to their mind's eye in that form in which their several systems of religious belief lead their imagination to represent him. He addds *இதனைப் பூமே னடந்தா னென்பதோர் பெயர்பற்றிப் பிறிது கடவுட் கேற்று வாருமுளர்.* There are some who apply this expression to another Deity, whom they denominated *Pumenadandar* he walks on flowers; those here referred to are the *Samaner* or *Jainer*, who represent their twenty fourth Tirthacas, in Tamil Jointly called *Arugan* from the Sanscrit *Arah meritorious*, standing on a lotus flower beneath a Pindi or Asoka tree crowned by a triple umbrella. The *Samaner* claim Tiruvalluvar as belonging to their sect and adduce this verse in support of their claim.

"High o'er the earth"—the words of the original *நிலமிசை* may mean on the earth and the whole second line, therefore, may be rendered "they shall live long on the earth;" all the commentators, however, give it the meaning here assigned to it. The Latin translation is "in loco terrae superiori diu viet—id est in coelo aeternum heabitur," and the paraphrase of Parimelazhager *எல்லா வுலகிற்கு மேலாய விட்டுலகின்க ணழிவின்றி வாழ்வார்* They shall live without decay in the world of final beatitude, above all worlds. This interpretation of the term, *மிசை* over, above, is certainly correct for it is only by a lapse from its proper meaning that it signifies on.

IV

வேண்டுதல் வேண் டாமை யிலானடி சேர்ந்தார்க்
கியாண்டு மிடும்பை யில

To him, whom no affection moves nor hate,
Those constant in obedience, from all ill
In this world and the next are free.

"Whom no affection moves nor hate"—this, though it conveys the general idea, is not an exact translation, *வேண்டாமை* may be more properly rendered aversion than hatred and the whole sentence, as explained by Parimelazhager, *ஒரு பொருளையும் விழைதலும*

வெறுத்தலு மில்லாதவன் he who is not affected to anything, nor averse from anything; or, simply, he who is without bias. This expression *வேண்டுதல் வேண்டாமை* is intended to apply to the state ascribed by Hindu writers to the all-pervading Spirit, when they say it is the universal Witness, taking cognizance of all things, whether good or evil, but affected by none, and it describes in other words the fifth of the eight attributes admitted by *Āgamas*, as explained after the 9th verse of this Chapter. The attribute indi, cated by the terms there used is the immateriality of the deity and they are so rendered; the more literal translation however, would be that which cannot from it's nature be affected by the incidents of matter.

"From all ill in this world and the next is free"-Man is naturally liable to affliction according to the Hindus from three sources, namely, from himself, from others, and from God. It is from religion alone, the author says, he can, derive that right knowledge which delivers him from the first, raises him above the second, and averts from him the third.

V

இருள் சே ரிருவினையுஞ் சேரா விறைவன்
பொருள் சேர் புகழ் புரிந்தார் மாட்டு.

Those who delight with fervent mind to praise
The true and only Lord of heav'n and earth,
No false ideas of right and wrong can cloud.

"Lord of heav'n and earth"—the original word here used to designate the Deity is *இறைவன்* which means a lord, a prince, definitely the Lord, God: the two latter terms are not expressed but clearly implied, as is, also, the preceding epithet "only", the words of the original, *பொருள் சேர் புகழ்* praise connected with, the reality or real nature of God, manifestly including the idea of the divine unity.

"Right and wrong"—literally both deeds, that is *நல்வினை*, *all act according to the law, whether moral or spiritual observances* and *தீவினை* all acts contrary to the law. The orthodox Hindus hold that the works of the law, by exercising the mind in the contemplation of divine things and gradually purifying it from its grosser propensities, are the only means by which a true knowledge

of God can be obtained; but that when once in possession of this knowledge, works of every kind, the worship of the inferior deities performance of the sacrifices of the *sruti*, the spirritual observances of the *smriti*, distinction of meats and even moral obligations are of no further efficacy and the enlightened devotee perceives that the importance he has hitherto attached to them has arisen solely from the illusions of *Maya* from which he is for ever released. Hence the expression "false ideas," the original of which is இருள், literally darkness, but here used in the acceptation of மயக்கம் ignorance, inebriation, mental delusion. Parimelazhager thus explains this distich,——

இன்ன தன்மைத் தென வொருவராலுங் கூறப்படாமையி னவிச்சையை யிருளென்றும்–நல் வினையும் பிறத்தற் கேது வாகலி னிருவினையுஞ் சேரா வென்றுங் கூறினார்—இறைமைக் குணங்களில ராயினாரை யுடைய ரெனக் கருதி யறிவிலார் கூறுகின்ற புகழ்கள் பொருள் சேரா வாகலி னவை முற்றவு முடைய விறைவன் புகழே பொருள் சேர் புகழெனப் பட்டது.

He calls that mental delusion which arises from matter, the nature of which no one can explain, darkness and, as good works are the cause of mortal births, he says the effect both of good and bad works ceases. The praises addressed by the ignorant to beings whom they imagine to be deities, but who possess none of the qualities of the divine nature, not being founded in reality, it is here said that the praise of the Lord, who possesses all these qualities, is the praise of reality. The word அவிச்சை rendered as 'mental delusion' is a corruption of the Sanscrit term.............. formed from the root *know* by the incrementive prefixed and the privative—this word, though frequently used in high Tamil, like many other of the same derivation is not found in the dictionaries.

VI

பொறி வாயி லைந் தவித் தான் பொய் தீ ரொழுக்க
நெறி நின்றார் நீடு வாழ்வார்.

Those who pursue the path of his true law,
Who is of sensual organs void, in Heaven
Shall dwell in never-ending bliss.

"*Sensual Organs*"—in the original *பொறிவாயிலைந்து* the five portals of sense, according to Parimel-azhager மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி, the body, mouth, eye, nose and ear; God, being purely spiritual, is void of those organs, but is to be contemplated as being all eye, all ear and &c. as he possesses the energy of any sense innately, not derived, as in material beings, from the excitation of the corporeal organ. The first part of this distich *பொறிவாயிலைந் தவித்தான்* may, also, be rendered he who destroys the five senses by relieving those who obey His laws from future births and making them participant in his spiritual nature.

"Shall dwell in endless bliss"—the expression is the same as that which concludes the 3rd distich of this chapter, namely *நீடு வாழ்வார்* which means literally they shall live durably, but is interpreted by all the Commentators as applying to the state of final beatitude.

VII

தனக்குவமை யில்லாதான் றாள் சேர்ந்தார்க் கல்லால்
மனக் கவலை மாற்ற லரிது.

The anxious mind, against corroding thought,
No refuge hath, save at the sacred feet
Of him to whom no likeness is.

"Corroding thought" — this version but faintly expresses the meaning of the original; *மனக்கவலை* literally anxiety or restlessness of mind, here includes every grief "That flesh is heir to," every affliction that arises from the connection of the immortal spirit with perishable matter, which causes in the Soul a continual anxiety to shake off her "Mortal coil" and to rejoin that heavenly source whence she is derived, and which in Tamil is expressively called (வீடு) her home. This explanation is furnished by Parimel-azhager; his words are:

"*தாள் சேர்ந்தார் பிறவிக் கேதுவாய காமவெகுளி*
மயக்கங்களை மாற்றமாட்டாமையிற் பிறந்திறந்து
வருந் துன்பங்களு ளழுந்துவ ரென்பதாம்.

They who are not united with his feet (not constant in obedience to him), having been born again from their not being

able to release themselves from desire, anger, and the various delusions which are the causes of human births, are said to be overwhelmed with affliction by these delusions.

"Of him to whom no likeness is"—the Latin commentary renders the original "*qui sibi similem non habet,*" but as உவமை is an abstract noun it ought to be *qui sibi similitudinem non habet.* The author says, not merely that there is none like the deity, but that there is no similitude by which he can be described, no figure of human speech by which his nature can be expressed.

VIII

அறவாழி யந்தணன்றாள் சேர்ந்தார்க் கல்லாற்
பிறவாழி நீந்த லரிது

Hard is the transit of this sea of vice,
Save by that Being's gracious aid, who is
Himself a sea of virtue.

"Sea of vice" அறவாழி the Sea of virtue occuring at the beginning of the couplet as an epithet of the Deity, பிறவாழி the other sea signifies, consequently, the sea of that which is different from virtue, that is of vice: Tiruvalluvar frequently uses this term பிற to designate the opposite of some quality or thing previously mentioned.

"That Being's gracious aid" — the term here used as a name of the Deity அந்தணன் is derived from அம் beauty and தண்மை literally coolness, freshness, figuratively kindness, mercy, and the compound means, therefore, beautifully merciful. This word is not found in the dictionaries among the names of the Supreme Being, but as a title of Brahma and of Arugan; in reference to the latter, Parimel-azhager says, அறவாழி யென்பதனைத் தரும சக்கர மாக்கி யதனையுடைய வந்தணனென் றுரைப்பாரு முளர் there are some who explain the term *aravāzhi* as referring to that *Andanan* who caused and possess the circle of virtue. ஆழி signifies a circle as well as the sea, and the title அறவாழி அந்தணன், though assigned by the R. C. J. Beschi in the *Sadur-agaradi* to the Supreme Being, is in all other Tamil dictionaries given to *Arugan*. The Jainer refer, under this interpretation, to this distich for further proof of Tiruvalluvar having belonged to their sect.

IX

*கோளில் பொறியிற் குணமிலவே யெண் குணத்தான்
றாளை வணங்காத் தலை*

Of virtue void, as is the palsied sense,
The head must be, that bows not at His feet,
Whose eight-fold attributes pervade the world.

"As is the palsied sense"—the original says the irreverent head is like an organ of sense void of its peculiar property, as an eye, which has lost its sight, or as an ear that is deaf: the effect of the palsy being thus to destroy the powers of all the organs; this version, though not exact to the words, evidently conveys the general idea of the author.

"Whose eight-fold attributes pervade the world"—Preparatory to the detailed consideration of this verse, of which it is especially worthy, I shall give a literal translation of the whole couplet.

The head which does not worship the feet of Him who has eight qualities has itself no quality, being like an organ of sense, which has not its peculiar property.

The qualities here intended are the principal attributes of the deity, limited by the Author to eight. An enquiry into the deviation and purport of the terms by which these are expressed will tend to elucidate the notions received among the Hindus respecting the nature of the Godhead; The commentary of Parimel-azhager is as follows,—

"எண்குணங்களாவன—தன்வயத்தனாதல்—தூயவுடம்பினனாதல்—இயற்கை யுணர்வினனாதல்—முற்று முணர்தல்—இயல்பாகவே பாசங்களி னீங்குதல்—பேரருளுடைமை—முடிவிலாற்றலுடைமை வரம்பி லின்ப முடைமை—எனவிவை. இவ்வாறு சைவாகமத்துட் கூறப்பட்டன. அணிமாவை முதலாக வுடையன வெனவும் கடையிலாவறிவை முதலாகவுடையன வெனவு முரைப்பாரு முளர்."

This passage indicates three explanations of the expression occurring in text, 'eightfold attributes;" namely, first that given by himself from the Agamas; secondly, that given by those who say that the qualities termed *anima* and the rest are meant; thirdly those enumerated in the verse commencing *cadei-yilladu-arivu.*

* * * * * * *

X

பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தார்
இறைவ னடி சேரா தார்

Of those who swim the wide extended sea
Of mortal birth, none ever can escape.
But they who to the feet of God adhere.

"Of those who swim—none ever can escape"—The original is *நீந்துவர் நீந்தார்* of those who swim they cannot swim, meaning they cannot swim over or escape out of the ocean of human life. Parimel-azhager thus paraphrases the verse:

"இறைவனடி யென்னும் புணையைச் சேர்ந்தார் பிறவியாகிய பெரிய கடலை நீந்துவ ரதனைச் சேராதார் நீந்தமாட்டாரா யிதனு ளழுந்துவர்."

"They who adhere to the raft of the feet of the Lord swim the great ocean of human birth; they who do not adhere to that will be engulfed in this. They will continue to transmigrate from form to form, subject to all the evils of matter."

In further illustration of this important subject I add the following quotations; confining myself to three generally known works, though similar passages might be cited from many others treating either directly or indirectly on religious subjects. On them I shall make no remarks, as they will, to use a colloquial phrase, speak sufficiently for *themselves.*

The work from which the first extracts are taken is the principal of those in the Tamil Language on which the tenets of the modern Vaishnava or *Visistadwaita* sect is founded: in that to which the second belongs the Adwaita principles are maintained. The metaphysics of these sects are as opposite as those of Priestley and Berkeley; but, however different in their philosophical opinions, their religious belief and practice, which they both derive from the Veda, is nearly the same.

நீராய் நிலனாய்த் தீயாய்க் காலாய் நெடுவானாய்ச்
சீரார் சுடர்க ளிரண்டாய்ச் சிவனா யயனாய்க்
கூரா ராழி வெண்சங் கேந்திக் கொடியேன்பால்
வாராய் ஒருநாள் மண்ணும் விண்ணு மகிழவே.

மண்ணும் விண்ணு மகிழக் குறளாய் வலங்காட்டி
மண்ணும் விண்ணுங் கொண்ட மாயவம்மானே
நண்ணி யுன்னை நான்கண் டுகந்து கூத்தாட
நண்ணி ஒருநாள் ஞாலத்தூடே நடவாயே.

Thou art the water, thou art the earth, thou art the fire, thou art the air, thou art the extended ether,

Thou art the two regulating lights, thou art Siva, thou art Ayen (Brahma);

Thou who holdest a sharp disc and a white conch, to me the sinner,

Wilt thou not one day come, giving joy to earth and heaven?

To rejoice earth and heaven thou assumedst a dwarfish form and displayedst thy power:

O Father of the energy which supports the earth and heaven,

I perceive Thee by meditation and dance with delight,

Thou wilt assuredly one day approach me in this world!

உயர்வற வுயர்நல முடையவ னெவனவன்
மயர்வற மதிநல மருளினன் எவனவன்
அயர்வறு மமரர்க ளதிபதி யெவனவன்
துயரறு சுடரடி தொழுதெழென் மனனே.

மனனக மலமற மலர்மிசை யெழுதரு
மனனுணர் வளவிலன் பொறியுணர் வவையில
இனனுணர் முழுநல மெதிர்நிகழ் கழிவினும்
இனனில னெனனுயிர் மிகுநரை யிலனே.

Who but he possesseth in the highest degree the highest virtue?

Who but he vouchsafest clearness of understanding to dispel the fantasies of the world?

Who but he is the Lord of deities free from all afflictions ?

Bow O my soul ! at his resplendent feet by which the miseries of the world are removed.

He removeth the impurity of the mind and causeth the flower of purity again to blow :

His knowledge is eternal and immeasurable, but he is void of knowledge derived from the organs of sense ;

He is intelligence, he, is perfect goodness ; by the past, the present or the future

He is not affected ; he, who is my life, hath no superiors.

யாவையு மெவருந் தானா யவரவர் சமயந் தோறுந்
தோய்விலன் புலனைந் துக்குஞ் சொலப்படா னுணர்வின் மூர்த்தி
ஆவிசே ருயிரி னுள்ளான் யாதுமோர் பற்றி லாத
பாவனை யதனைக் கூடி லவனையுங் கூடலாமே.

He who is himself all things and all persons ; whom, as every sect

Believe, is not connected with the five senses ; who is the consecrated image of the mind,

The life of the soul ; even he may be attained by attaining the power of perfect devotion abstracted from all sublunary things.

TIRUVĀSAGAM

அரைசனே அன்பர்க்கு அடியனேனுடைய
அப்பனே ஆவியொடு ஆக்கை
புரை புரை கனியப் புகுந்து நின்று உருக்கிப்
பொய் இருள் கடிந்தமெய்ச் சுடரே !
திரை பொரா மன்னும் அமுதத்தெண் கடலே!
திருப் பெருந் துறைஉறை சிவனே !
உரைஉணர்விறந்து நின்றதோ ருணர்வே !
யானுன்னை உரைக்குமா றுணர்த்தே !

உணர்ந்தமா முனிவர் உம்பரோடு ஒழிந்தார்
உணர்வுக்கும் தெரிவு அரும் பொருளே
இணங்கிய எல்லா உயிர்கட்கும் உயிரே
எனைப் பிறப்பு அறுக்கும் எம் மருந்தே
திணிந்தது ஓர் இருளில் தெளிந்த தூவொளியே
திருப் பெருந் துறை உறை சிவனே
குணங்கள் தாம் இல்லா இன்பமே நின்னைக்
குறுகினேற்கு இனி என்ன குறையே!

O Lord! O my Father! even mine who am the slave of those who love thee! thou art the light of truth which pervadeth my body and my soul, which melteth my heart and dispelleth the darkness of falsehood.

Thou art a placid sea of honey agitated by no wave, O Siven of Tiruperundurei!

Thou, who art pure intelligence requiring the aid neither of speech nor thought, O teach me the way in which I should speak of thee!

Thou art not fully comprehended even by the contemplative sages, the gods, or any order of beings;

Thou art the spirit which pervadeth all spirits; thou art the sure remedy against repeated births;

Thou art the pure light which shineth in the midst of expanded darkness, O Siven of Tiruperundurei!

Thou art unqualified happiness,—what more can they require who are united to thee?

குறைவு இலா நிறைவே! கோது இலா அமுதே!
ஈறு இலாக் கொழும் சுடர்க் குன்றே!
மறையும் ஆய் மறையின் பொருளும் ஆய் வந்து என்
மனத்திடை மன்னிய மன்னே!
சிறைபெறு நீர் போற் சிந்தை வாய்ப் பாயும்
திருப்பெருந் துறை உறை சிவனே!
இறைவனே நீ என் உடல் இடம் கொண்டாய்
இனி உன்னை என் இரக்கேனே?

இரந்து இரந்து உருக என் மனத்து உள்ளே
எழுகின்ற சோதியே இமையோர்
சிரந்தனிற் பொலியும் கமலச்சே வடியாய்!

திருப்பெருந் துறை உறை சிவனே.
நிரந்தஆ காயம் நீர் நிலம் தீகால்
ஆய் அவை அல்லை ஆய் ஆங்கே
கரந்தது ஓர் அருவே களித்தனே னுன்னைக்
கண் உறக் கண்டுகொண்டு இன்றே!

Thou art the full weight without diminution, thou art unadulterated nectar, thou art a hill of unextinguishable eternal light;

Thou comest in the words and in the sense of the scriptures and art for ever fixed in my mind:

Like undammed water thou flowest into my thoughts, O Siven of Tiruperandurei!

O Lord thou hast taken thy abode within me,—what more can I ask?

O sun arisen in my mind that by continual solicitation I may propitiate thee!

Thou art he whose lotus-feet are placed on the heads of the Gods O Siven of Tiruperundurei!

The expanded ether, water, earth, fire and air, these thou art not,

But without form art hidden among them; I rejoice that I have seen thee now with the eye of the mind.

* * * * * *

TIRUK-KURAL

விருந் தோம்பல்

Another Chapter On Hospitality

This title, like most terms conveying an abstract idea in Tamil, is a compound, being *formed from* விருந்து *a guest* and ஓம்பல் to cherish

I

இருந்தோம்பி யில்வாழ்வ தெல்லாம் விருந்தோம்பி
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு.

To honour guests with hospitable rite,
Domestic life and all its various joys
To man was given.

"To honour guests &c".—Hospitality, the chief duty of the domestic order, includes both the reception of the stranger guest *Atithyam*, which as already stated, is a religious rite, and the entertainment of ordinary guests, friends, relations, or neighbours This simplicity of ancient manners, while it made private hospitality necessary for the support of the pilgrim or traveller, rendered the entertainment of them neither inconvenient nor dangerous. It was formerly the custom, therefore, in India, as in other parts of Asia, to solicit the casual passenger to partake of the family meal, and in places, remote from great towns, where the manners of primitive times in some degree yet prevail, instances of this practice occasionally occur at the present day. Generally, however, the private entertainment of strangers, becoming by degrees incompatible with modern manners, and with the mixture of the several classes of society which has latterly taken place, has been superseded, by the public establishments, provided for their support which, under the denomination of *Shavadi* (from சா food and அடி foundation) in Tamil and of *Sattram* (from the root *sad sit*, rest) in Sanskrit, abound in southern India. Originally these edifices, as is the case in many instances at present, it is probable were always attached to the dwelling of the founders, from which in the course of time it was found convenient to separate them,

These establishments, as their Tamil appellation implies, differ from the inns and caravanseries. common in other countries of Asia, by invariably providing at their origin for the daily supply of food to strangers, more particularly Brahmans, Pandarams, of pilgrims, and the maintenance of a certain number of fixed residents, usually Brahmans. Sometimes, also, schools for teaching the Veda, of the languages are attached to them. These endowments, it must however, be observed not infrequently cease with the life of the founder and the building only remains for the accommodation of passengers.

Besides these public charities, the rite of hospitality, as a religious observance, is considered as fulfilled by occasional feasts,

given either to Brahmans, or other religious persons, according to the sect of the party. Such entertainment, though not conforming to the letter of the law, which applies only to the occasional sojourner, nor maintaining the purity of ancient manners, are deemed nevertheless, highly meritorious in the giver; his intention, not the regularity of the act, being chiefly regarded. With respect to the partaker, however, they are more or less derogatory, according to the degree of avidity with which they are sought; for it is declared that the Brahman-parasite, who, under the pretence of superior merit, or of the sanctity of his tribe, seeketh to participate in the food of others, is on an equality with foul-feeding demon called *Vantasi.*

The private entertainments of the Hindus are almost invariably connected with some solemnity, or with some circumstance the memory of which it is wished to retain, such as marriages; the commemorative ceremonies to ancestors, appointments to public stations, or the re-admission of a disqualified person, after the performances of the proper *Prayaschittam*, of expiation, to full communion with his caste. In the latter case an entertainment, always given by the offender, is imperatively necessary; as the act of eating with him is the sign of the entire remission of his offence, and of his complete reconciliation with his fellows. The following instance may perhaps, not inappropriately, illustrate this, though, as relating to manners rather than sentiments or opinions, it is somewhat foreign to the intention of this work.— The mother of a female child of the Brahman caste, who had been finally degraded for some crime, was inadvertently permitted by the family to retain and nourish her daughter for some time after her excommunication. This circumstance was, at first; overlooked, and in due time the girl was married to a respectable Brahman, whose friends, coming at length to a knowledge of this blemish in the education of his wife, were urgent with him to put her away. As the young man was not willing to consent to this, an assembly of Sastries, learned in laws, usages, and ceremonial rites was convened, from whom a favourable decision was obtained and a mild expiation prescribed. At an entertainment given in consequence, to which most of the Brahmans of the place, who subscribed to the legality of the proceedings, for some doubted, were invited, the female, restored to all her social and conjugal rights, was appointed to serve the water which is sipped from the palm of the hands while reciting a prayer,

both before and after meals the salt, and the pickles, of which all present partook.

III

செல்விருந் தோம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பான்
நல்விருந்து வானத் தவர்க்கு

He who, while one rejoiceth in his cheer,
Awaits with anxious mind a coming guest,
Will be a welcome guest to gods.

"Will be a welcome guest to gods '—Among the ancient Europeans the rites of hospitality were regarded as under the immediate protection of the Gods, of Jupiter especially, thence called the Hospitable, and the people were taught to believe that the deities resorted to the earth for the purpose of trying the disposition of mankind and were often entertained under the guise of strangers. Ovid relates the story of the metamorphosis of an extensive country into a lake in consequence of the inhabitants of a thousand houses having refused to receive Jupiter and Mercury, who applied for shelter in a human form. A fable, similar in substance and intent, is told by the Hindu Mythologists of Annapurna, Parvati in the character of the Goddess of abundance (whom the Romans it is worthy of notice worshipped under a similar title corrupting *purna* into *perenna*), who was thus driven from the door of the parsimonious inhabitants of Casi, when she sought their hospitality in a similar disguise. Other fables of the same kind exist, from which that contained in the following extract is selected by the author of the *Maga-nidi Sulamani* for the illustration of this Couplet.

வெண்பா

தேசு புகழ் மாறன் றெளித்த முளையமுதிட்
டீசனுடன் போந்தா னிரங்கேசா—பேசுங்காற்
செல்விருந் தோம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பான்
நல்விருந்து வானத் தவர்க்கு

உதாரணம்

"வந்த விருந்துக் கன்னமிட்டு வருவிருந்துக்கு வழிபார்த்திருக்கிற சமுசாரி தேவர்களுக்கு மேன்மையாகிய விருந்தின னாவனென் றது குறளிலே திருவுள்ளம் பற்றின தற்குதாரணம்—இளையான்

குடிமாற னெக்காலமும் வந்தவிருந்துகளுக் கன்னமிட்டுக் கொண்டு வருநாளிற் பரமேசுவரன் சோதனையினாலே யதிகதரித் திரமாயிற்றந்தச் சமயத்தி லர்த்தராத்திரியின் மழையி னனைந்து கொண்டீசுவரன் சங்கம ரூபமாய்வந்தன்னங் கேட்டா ரப்போ தொன்று முதவியில்லாததினா லந்த மழையினு மிருட்டிலும் போ யின்றுவிரைத்த நெல்விரை முளையை வாரிக்கொண்டுவந்து தன்மனையாள் கையிற் கொடுத் ததைச் சமைக்க விறகில்லாத தினால் வீட்டைப் பிடுங்கி யந்த விறகினா லன்னஞ்சமைத்துச் சங்கமர்க் கமுதுபடைக்கச் சங்கமரூபமா யமுதுக்கு வந்தவீசு வரர் சந்தோஷித்து ரிடபவாகனருடராய்க் காட்சி கொடுத் திளையான் குடிமாறனைக் குடும்பத்துடனே கயிலாசத்துக் கழைத் துக் கொண்டு போனா ராதலாற் பசித்து வருகிறவர்களுக் கன்னங் கொடுக்கிற சமுசாரிகள் தேவர்களுக்கு மேலான விருந்தினராய் மோட்சமடைவர்.

Stanza

The glorious and renowned Maren 'having prepared food for Siven from the sprouted corn sown in the fields, went with the God to heaven O Irangesa! thus he, who, while discoursing with and *Serving A Guest Just Arrived, Expects Anxiously A Coming Guest, will be a Welcome Guest to the Gods.*

Example

In this couplet *He* has vouchsafed to declare that the householder, who, while serving a guest just arrived with food, looks towards the road in expectation of a guest about to come, will be welcomed as a most distinguished guest by the Gods. Of this take the following example. After Maren of Ileiyancudi had for a long time been in the habit of supplying all who come to him as guests with food, the Most High, for the purpose of trying him, permitted him to fall into extreme poverty. At this time Iswaren came in the middle of the night and drenched with rain in the form of a Jangamer (a religious person of the Saiva sect) and requested food. As he was then destitute of all other means of affording the assistance sought, he went out, in the midst of darkness and rain, and, plucking a quantity of sprouting rice-seed, which had been newly sown, he returned and delivered it to his wife and having no firewood to dress it, pulled down a part of his house for that purpose, and placed the rice thus prepared before the Jangamer. The God, who had requested food in this shape, greatly pleased at this action resumed his proper form, appearing as the bull-borne Deity, and

carried Maren of Ileiyancudi with all his family to Caylasam (the heaven of Siva). Therefore, those house-holders who liberally supply food to those who come hungry to them, will become the illustrious guests of Gods and attain to eternal bliss.

IV

மோப்பக் குழையு மனிச்ச முகந்திரிந்து
நோக்கக் குழையும் விருந்து

As that sweet flower which droops its head and dies,
When once its fragrant odour is inhaled,
From an averted face so shrinks the guest.

"As that sweet flower"—The *Anicham,* the flower here meant, is said to be of so delicate a nature, that being once smelled without being touched, it immediately withers and falls from its stalk:—

It is here said that guests are even more delicate than the unwithered *Anicha* flower, are Parimelazhager's words in explaining this allusion, and a very delicate flower of this name may exist, or some species of the sensitive plant may be meant, but it is more probably a mere creation of the poets.

The worthy confer benefits, with a face smiling like the opening flower and with sweet and pleasing words; but if wealth be given with a lowering and unpleasant countenance and without benevolent feelings, how can it profit the giver?

Ramayanam

ஆறு தன் னுடன்வரு மஞ்சொன் மாதரை
யூறு கொண்டலைக்கத்தன் னுயிர்கொண் டேகினோன்
சோறுதன் னயலுளோர் பசிக்கத் துய்த்துளோன்
ஏறிய கதியிடை யானு மேறவே.

May that station in Hell be mine which is merited by the cravens who abandon to distress and affliction women, of delightful converse, the companions of their way, or by the gluttons who eat by themselves while others hunger around them.

Note: Baraden, the second son of Dasaradan imprecates this severe retribution on himself to satisfy Causalai, that he was not privy to the practices of his mother Caicai against her son Raman.

Tandaleiyar - Sadagam

திருவிருக்குந் தண்டலையார் வளநாட்டி
லில்வாழ்க்கைச் செலுத்து நல்லோர்
ஒருவிருந்தா கிலுமின்றி யுண்டபகற்
பகலாமோ யுறவாய் வந்த
பெருவிருந்துக் குபசாரஞ் செய்தனுப்பி
யின்னு மெங்கே பெரியோ ரென்று
வருவிருந்தோ டுண்பதல்லால் விருந்திலா
துணுஞ் சோறு மருந்து தானே.

The worthy house-holders, who dwell in the country blessed by the sacred Tandelieiyar (a title of Siven) consider the day in which they have no guest as no day; after having treated honourably and dismissed the respectable guest, who has visited them as a friend, they enquire anxiously for virtuous men to partake of their hospitality, for the food taken when no guest is present is poison.

Tiruvllei - yādel

அருந்தின ரருந்திச் செல்ல வருந்துகின் றுருமாங்கே
யிருந்தினி தருந்தா நிற்ப வின்னமு தட்டுப்பின்னும்
விருந்தினர் வரவுநோக்கி வித்தெலாம் வயலில் வீசி
வருந்திவிண் ணோக்கு மோரே ருழவர்போல் வாடி நிற்பார்.

After those who have eaten have departed and while their actual guests are eating pleasant meals, the truly hospitable again prepare food and stand looking for the coming of other guests, as the owner of one only plough, who hath sowed in his field all the seed he possesseth, standeth with a pale face looking anxiously to the sky for rain.

Arraneri - chāram

அட்டுண்டு வாழ்வார்க் கதிதிக ளென் ஞான்றும்
அட்டுண்ணு மாட்சியுடையவர்-அட்டுண்டு
வாழ்வார்க்கு வாழ்வா ரதிதிக ளென்றுரைத்தல்
வீழ்வார்க்கு வீழ்வார் துணை.

Those who do not prepare food for themselves (religious persons) ought to be received as guests by the house-holders who do; when house-holders receive other house-holders it may be said to resemble the falling assisting the falling.

Nanneri

நல்லோர் வரவா னகைமுகங்கொண் டின்புறீஇ
அல்லோர் வரவா லழுங்குப-வல்லோர்
திருந்து தளிர் காட்டித் தென்றல் வரத் தேமா
வருந்துஞ் சுழல்கால் வர

The worthy shew by their smiling countenances their delight when visited by the good, but they are grieved by the presence of evil-doers; thus the Mango tree puts forth its buds when the south wind blows, but is vexed by the whirl-wind.

Ēlādi

இன் சொல்லின் மாட்சி யிடமினி தூண் யார்யார்க்கும்
வன் சொற் களைந்து வகுப்பானேல்-மென்சொல்
முருந் தேய்க்கு முட்போ லெயிற்றினாய் நாளும்
விருந் தேற்பார் விண்ணோர் விரைந்து

He, who, avoiding offensive speech, receiveth all with courtesy and supplieth them with lodging and pleasant food, O thou of soft speech, whose teeth are even as quills and pointed as thorns! will receive the inmates of the sky as his delighted guests.

Pazha-mozhi

நல்கூர்ந் தவர்க்கு நனிபெரிய ராயினார்
செல்விருந் தாகிச் செலவேண்டா—வொல்வ
திறந்தவர் செய்யும் வருத்தங் குருவி
குறங்கறுப்பச் சோருங் குடர்.

The wealthy ought not to become the guests of those in narrow circumstances, for these suffer great distress by exceeding their means in entertaining them; thus, when even the thigh of a feeble bird is wounded, its bowels gush out.

Acāra-covei

முறுவ லினிதுரை கானீர் மணைபாய்
கிடக்கைபோ டிவ்வைந்து மென்ப தலைச்சென்றார்க்
கூணொடு செய்யுஞ் சிறப்பு.

There are five kinds of civility, which, besides furnishing them with food, it is said should be offered to those who sojourn in thy house; namely, a smiling and courteous address, water for the feet, a stool, a mat, and a place for repose.

Govinda—sadagam

சூழாது வண்டினஞ் சண்பகப் பூவைத் தொடாதுவெறும்
பாழான நத்தத் தெருக்கினிற் பூமனம் பற்றிப்புல்லுங்
தாழாத நட்பி னுறவுகொண் டாடத்தக் கார்மனையிற்
கூழா கிலுமினி தேயச்சு தானந்த கோவிந்தனே.

As the various kinds of bees neither touch, nor fly around the highly perfumed flower of the *Chanbagam*, but attracted by the scent of an humble weed in a deserted village, alight upon it; so, O Govinden, who art without beginning and without end; if a little porridge only be taken in the house of the worthy, who receive those connected in affection with them with undiminished friendship, it affordeth pleasure.

Note: The "humble weed" of the translation is the shrub called எருக்கு: it is a mean plant growing commonly among ruins and is thence used as the emblem of proverty. Criminals, when carried to execution, wore, as a mark of ignominy, a garland of its flowers.

Needi venba

தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந் தொக்க லென்னுமிவ
ரின் புறத்தா னுண்ட லினிதாமே—அன்பிறவே
தக்கவரை யன்றித் தனித்துண்ணு ருவிகர்மீன்
கொக்கருந்த லென்றே குறி.

Sweet is his food to him who has satisfied the Manes, the Deity, his guest, and his relations; of him who void of affectionate feelings eateth by himself unaccompanied by worthy guests, the stork swallowing fish is a type.

Chintamani

அட்டுநீ ருவிக்குன்றத் தல்லது வயிரந் தோன்று
குட்டநீர்க் குளத்தி னல்லாற் குப்பைமேற் குவளை பூவா
விட்டுநீர் வினவிக் கேண்மின் விழுத்தகை யவர்க ளல்லாற்
பட்டது பகுத்துண் பாரிப் பார்மிசை யில்லை யன்றே.

மாசித் திங்கள் மாசின் சின்னத் துணிமுள்ளின்
ஊசித் துன்னம் மூசிய வாடை யுடையாகப்
பேசிப் பாவாய் பிச்சை யெனக்கை யகலேந்திக்
கூசிக் கூசி நிற்பர்கொ டுத்துண் டறியாதார்.

It is in the mountains which abound in contending streams and there only that the diamond is poured; the water lily flowers only in the pool of deep waters and not on the dung-hill; hear, ye who have enquired, what I declare ; they only are eminently worthy on the earth who eat after having distributed food to others.

They who give not food before they eat shall here-after stand shrinking with the fear, holding in their hands a potsherd, and entreating charity, while in the cold month of Masi they are clothed in a garment, formed of dirty rags, sewed together by thorns instead of needles.

Araneri-dipam

உருளாத விழுநிதிய மொன்பதிற்குந் தலைவனா
யிருளாத பெருங்குலத்துக் கிறைவனாய்த் தோன்றுதலுந்
தெருளாத களிறூர்ந்து தேசமிக் கூறுதலும்
பொருளாக விருந்தினரைப் போற்றியவன் பயனாகும்.

வள்ளல்களாய் வழங்குதலும் வரையறையிற் பெருஞ் செல்வ
மெள்ளற்பா டின்மையு மினியனவே நுகர்வதுவுந்
தள்ளாத விழுநிதியத் தலைப்பட்டத் தீண்டுதலும்
விள்ளாது விருந்தினரை மிகவோம்பும் பயனன்றே.

வளமையிற் சிறுகுடியிற் பிறத்தலும் வருந்தியுண்
டிளமைக்க ணாலின்றி யிரந்துண்டெய்த் துழலுவது
முளவென்ற பொருளுங்கெட் டுரைத்தே யோடுதலுங்
குளகேனும் விருந்தினருக் கூட்டியுண்ணார் பயனாமே.

வெறுமனையிற் பிறத்தலும் வேண்டியதாம் பெருமையுஞ்
சிறுமனையிற் சிதலரிக்கச் செய்தொழிலற் றிருப்பதுவு
மறுதொழிலு மின்றுகி யலமந்தெய்த் துழலுவது
முறுதியென வுறுவிருந்தை யோம்பாத பயனன்றே.

To attain to the station (of Indren) the lord of the nine sources of immutable wealth, to be born a prince in an illustrious and exalted family, to be mounted on a well-trained Elephant, and to be raised to great glory by the voice of fame, are the high rewards of the munificent reception of guests.

The means of acting with liberality; to enjoy wihout deficiency and in the highest degree unbounded prosperity: to eat delicious meats and to attain to the diadem of the lord of pre-eminent and exhaustless wealth; these are the rewards for receiving guests with assiduous hospitality.

To be born in a mean and powerless family; to become emaciated by want and hardship at the tenderest age; to live in wretchedness by begging alms in the meanest manner; this is the retribution to those who eat without bestowing on guests even common herbs.

To be born in the house of poverty; to want even the necessaries of life; to live without employment in a small hut infested by white ants; to wander idly about attached to neither of the six occupations; this is their retribution who deem not the hospitable reception of guests the chief duty of life.

Auvelyar

*'உண்ணீருண் ணீரென்றே யூட்டாதார் தம்மனையில்
உண்ணாமை கோடி பெறும்.'*

The abstinence of those, who refrain from eating in the houses of the inhospitable who entreat them not kindly to take food will be rewarded ten-million fold.

Cāsl-cāndam

The commentator on here refers to certain verses and summarises them thus.

The remains of food offered to the gods, to ancestors and to holy-men, is as sweet as ambrosia; but, besides that which may thus be given to guests, whoever they may be, to departed souls and to deities, every grain of white rice prepared only for the wasteful stomach, profound as a well, is a worm on the tongue; this the excellent Sages say is declared by all the scriptures.

When one as a guest seeketh hospitality, to pay him due respect, to address him in courteous and pleasing language, to receive him cheerfully, to entreat him to advance, to rise on his approach, to entertain him with exhilarating discourse, to attend

assiduously by his side, to accompany him for a space when he departs, and to treat him with all civility and kindness during his stay; the observance of these nine rules show an urbane disposition.

Bharadam

பொல்லா தனவாம் பலபல தன்மைகள் போக்கி வேத
நல்லா றெனவே புகலுவ தேற்பது நன்மை யாமாற்
சொல்லா யதனி லதிதியர் துய்த்திடத் தூய்மை யோடும்
இல்லா றுடையோ ரமுதளித் தாற்றுத லேற்ற மாமே.

ஆசிர மங்களின் மேம்படு தன்மையு மரிய தானம்
பேசிய தன்மையின் முக்கிய மும்பல பெற்றியெல்லாம்
ஓசையி னால்விருந் தோம்புத லாமிதற் கொவ்வு றுதாற்
காசினி மேற்பல கோடி யறங்களுங் காண்டியென்றான்.

To eschew every thing which has a tendency to evil and to adhere to the right path, as declared in the scriptures, this is virtue but superior to all that is therein declared is the due entertainment of guests, with purity of mind by the house-holder.

Hospitality is superior to every other quality pertaining to the four orders, to the fame obtained by the most courteous liberality, and to every species of renown:—"Behold", said he (Siven)" of all possible virtue on earth none is equal to this".

Perundevanar Bharadam

வருந்தி யொருவன் பால் மற்றொருவன் வந்தாற்
பொருந்தி யகமலர்ந்து போற்றி—விருந்தேற்றுத்
தன்னா லியன்றன தானுதவா னில்லவற்
கின்னு நரகே யிடம்.

மலர்ந்தமுகந் தானு மதுரவுரை யானு
நலந்தந் திடுவர்க ளல்லோர்—புலந்திருந்த
இன்னு முகத்தா ரருளா திடும்பொருள்கள்
தன்னுற் பயனுண்டோ தான்.

When one cometh in distress to another, if he receives him not cheerfully and respectfully as his guest, and assist him not according to his means, hell will be his certain abode.

—o—

TIRUKKURAL*

திருக்குறள்

The Ethics of Kural [1]

The work is considered to be a perfect code of morals for the universal man, as well for the State. It propounds an ideal monarchy with ideal house holders and citizens and true ascetics, all enjoying the sweets of the world unsullied, and attaining Divine Bliss. A comparative study of Valluvar's *Kural* and Plato's *Republic*, will be found profitable and illuminating. The Ethical and Aesthetical aspects of this great work: ethical in as much as we have a system of rules for regulating the actions of men, and aesthetical in so far the author conveys his ideas in a beautiful and attractive manner, are again matters of human interest.

Dr. Pope sums up Tiruvalluvar's ideal of an householder as one who leads on earth a consecrated life, not unmindful of any duty to the living or to the departed. His wife—the glory of his house—is modest and frugal; adores her husband; guards herself, and is the guardian of his house's fame. His children are his choicest treasures; their babbling voices are his music; and his one aim is to make them worthier than himself. Affection is the very life of his soul; of all his virtues the first and greatest. The sum and source of all is Love. His house is open to every guest, whom he welcomes, with smiling face and pleasant word, and with whom he shares his meal. Courteous in speech, grateful for every kindness, just in all his dealings, master of himself in perfect self-control, strict in the performance of every assigned duty, pure, patient and forbearing, with a heart free from envy, modest in desires, speaking no evil of others, refraining from unprofitable words, dreading the touch of evil, diligent in the discharge of all the duties of his position, and liberal in his benefactions, he is one whom all unite to praise"

"*Domestic Virtue* is based on affection. Devoid of affection one's body is but a bony frame clad in skin. Body is the seat of

---

*The translations are from the excellent edition of Rev. Dr. G. U Pope, M. A., D. D,—W. H. Allen & Co., London, Publishers to the India Office, 1886.

1 Adapted from a Lecture by J. M. N. Pillai—S. D. Vol. I pp 37-42.

life only when love resides within. Hospitality is the essence of domestic virtue. The guest at your gate is as delicate as *Anicha* flower. It withers with a smell, and the guest is abashed with but one cold look. Sweet words accompany Hospitality.

'இன்சொல் இனிதீன்றல் காண்பான் எவன்கொலோ
வன்சொல் வழங்குவது' 99

" Who sees the pleasure kindly speech affords
Why makes he use of harsh repellent words?

'இனிய உளவாக இன்னாத கூறல்
கனியிருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று' 100

" When pleasant words are easy, bitter words to use,
Is leaving sweet ripe fruit, the sour unripe to choose.

Gratitude comes next. To be grateful, one need not return a good done to him. Feel the benevolence of it, enough. It is so strong that the mere thought of one good effaces the deadliest injury done you by the self same person. Gratitude is not measure for measure and weight for weight. It is here that you should make a mountain of a mole-hill, a palmyra of a millet seed. It does not become you to forget a good done: it is very good to forget an evil done you. In his Sermon on the Mount, Jesus said "If ye forgive men their trespasses, your heavenly Father will also forgive you". But our author advises you to forget trespasses, and he is only in the positive degree. In his chapter on *Patience* he is in the comparative degree.

With overweening pride when men with injuries assail
By thine own righteous dealing shalt thou prevail.

In another place where he would have you "shame your enemies by returning kindly benefits and pass unheeded the evil done by them", he is surely in the superlative degree. And yet he does not fall short of Jesus who preached in the above said sermon "Love your enemies, bless them that curse you, do good to them that hate you". But in advising you to forget other's trespasses, Valluvar really transcends Jesus who only wants to forgive other's trespasses.

Though our author is peculiarly strong on *Gratitude*, yet he would not let you for its sake be impartial in your dealings.

'சமன்செய்து சீர்தூக்கும் கோல்போல் அமைந்தொருபால்
கோடாமை சான்றோர்க் கணி' 118

To stand, like balance rod that level hangs and rightly weighs
With calm unbiassed equity of soul, is sage's praise.

The author then admonishes us to guard our tongue, that unruly member of our body:—

யாகாவா ராயினும் நாகாக்க காவாக்கால்
சோகாப்பர் சொல்இழுக்குப் பட்டு 127

Whatever they fail to guard, over lips men guard should keep
If not, through fault of tongue, they bitter tears shall weep.

'தீயினாற் சுட்டபுண் உள்ஆறும் ஆறாதே
நாவினாற் சுட்ட வடு' 129

The sore inflamed by fire may heal, not so
The sore inflamed by tongue.

Those who soil the sanctity of the conjugal bed are numbered with the dead by the author. He would count with ascetics those who endure with patience the evil words of transgressors, and would place even ascetics in the lower grade for the sake of these men

Then *Envy* cause of all ruin:

அழுக்கா றுடையார்க் கதுசாலும் ஒன்னார்
வழுக்கியும் கேடீன் பது 165

Envy they have within! Enough to seal their fate
Though foemen fail, envy can ruin consummate.

A word of warning against *Coveting* :—

அஃகாமை செல்வத்திற் கியாதெனில் வெஃகாமை
வேண்டும் பிறன்கைப் பொருள். 178

What saves prosperity from swift decline?
Absence of best to make another's cherished riches thine.

And, then against *Back-biting*:—

'கண்ணின்று கண்ணறச் சொல்லினும் சொல்லற்க
முன்னின்று பின்னோக்காச் சொல்' 184

In presence though unkindly words you speak, say not
In absence words whose ill result exceeds your thought

'புறங்கூறிப் பொய்த்துயிர் வாழ்தலின் சாதல்
அறங்கூறும் ஆக்கம் தரும்' 183

It is greater gain of virtuous good for man to die
Than live to slander absent friend and falsely praise
when nigh.

The chapter on ஒப்புரவறிதல், which can only be very meagrely rendered in English, as knowing what befits a man's position reminds us of Goldsmith's line.

"Even his failings leaned to virtue's side"

A chapter on *Giving* next. "What is given to the needy deserves the name of gift; all else has in view recompense". "To *receive is bad though good it be said. To give is virtue though* you gain no heaven". The goal of the householder is renown. Without this, life loses its charms. Even the ideal presented by the great peasant-poet of Scotland in Cottar's Saturday Night does not excel our ideal.

Ascetic virtue is based on Grace, as *Domestic virtue* on Affection. Grace is interpreted as the renunciation of flesh-eating. When there is no one who would eat flesh, there will be none who would sell flesh.

'அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன்
உயிர் செகுத் துண்ணாமை நன்று' 259

Than Ten thousand rich oblations, with libations rare,
Better the flesh of slaughtered beings not to share.

Then are rebuked those who hood-wink the world under the cloak of asceticism. These are wolves in sheep's clothing.

'மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா உலகம்
பழித்த தொழித்து விடின்' 280

If you shun what all the world condemns as wrong,
What's the worth of shaven head or tresses long?

Fraud is then condemned :—

'உள்ளத்தால் உள்ளலும் தீதே பிறன் பொருளைக்
கள்ளத்தாற் கள்வேம் எனல்' 282

'Tis sin if in the mind man but the thought conceive,
By fraud I will my neighbour of his wealth bereave.

Then the author upholds *Truth* which he explains as speech free from all taint of evil. If you utter what you know to be false as true, your own heart brands you. It matters not if you may leave other acts of virtue undone, if you but uphold the cause of Truth.

புறத்தூய்மை நீரான் அமையும் அகத்தூய்மை
வாய்மையாற் காணப் படும். 298

Outward purity water will bestow
Inward purity from Truth alone will flow.

In this chapter on *Truth*, the author gives a plain practical advice, which rigid moralists may not allow.

'பொய்ம்மையும் வாய்மை இடத்த புரைதீர்ந்த
நன்மை பயக்கும் எனின்' 292

Falsehood may take the place of truthful word,
If blessing, free from fault, it can afford.

This is in that part of the book which preaches on *Ascetic virtue*. It is from this contextual position that the advice receives its striking significance. Our author is a humanitarian. He seems to belong to the school of utilitarians who seek the greatest good of the greatest number. Truth is intended for the greatest good of the greatest number. If, at an exceptional moment, falsehood can do that office which Truth cannot do, of course without giving the least injury to any one, falsehood for the time being may (The words convey the idea that it is only a shift, like a gilt ornament for a really genuine gold one. It is no truth) occupy the place of truth. It will neither chide nor brand you, because no one suffers. And yet this is no sin as there is no equivocation in it as in *"aswathama Athah Kunjarah"* of Krishna in the Bharata War.

Then follows *Suppression of Anger.* Suppressing your anger is really so only when you can do it where you can exercise your power and authority. What matter, if you check, or give it vent, where power you have none? As anger begets an endless train ot evil, quench it: nip it in the bud. He who guards not against wrath, him his wrath shall slay. The drift of the chapter forbidding evil to others concurs with the great precept of Jesus "All things whatsoever Ye would that men should do to you, do Ye even so to them."

தன்னுயிர்க் கின்னாமை தானறிவான் என்கொலோ
மன்னுயிர்க் கின்னா செயல் 318

Whose soul has felt the bitter smart of wrong, how can
He wrongs inflict on ever living soul of man.

The Second Book on Wealth

Let us now proceed to gather some hints on morality from the many chapters of the Second Book on *Wealth.*

கற்க கசடற கற்பவை கற்ற பின்
நிற்க அதற்குத் தக. 391

So learn that you may full and faultless learning gain;
Then in obedience meet to lessons learnt remain.

Perceptions manifold in men are of the mind alone;
The value of the man by his companionship is known.

and this reminds us of the English saying

"Tell me your companions and I shall tell you what you are"

"Of greatness and of meanness too .
The deeds of each are touchstone true."

"Whatever you ponder let your aim be lofty still,
Fate cannot hinder always, thwart you as it will."

"His family decays, and faults unheeded thrive,
Who, sunk in sloth, for noble objects doth not strive."

Then on the *Way of Earning Wealth*:

அறனீனும் இன்பமும் ஈனும் திறனறிந்து
தீதின்றி வந்த பொருள் 754

Their wealth, who blameless means can use right,
Is source of virtue and of choice delight,

அருளொடு மன்பொடும் வாராப் பொருளாக்கம்
புல்லார் புரளவிடல் 755

Wealth gained by loss of love and grace,
Let man cast off from his embrace.

We then approach the chapters on நட்பு: *Friendship.*

செயற்கரிய யாவுள நட்பின் அதுபோல்
வினைக்கரிய யாவுள காப்பு 781

What so hard for men to gain as friendship true?
What so sure defence 'gainst all that foe can do?

நகுதற் பொருட்டன்று நட்டல் மிகுதிக்கண்
மேற்சென் றிடித்தற் பொருட்டு 784

It is not for laughter but for reproof when
You stray from right that you befriend.

இனையர் இவரெமக் கின்னம் யாம் என்று
புனையினும் புல்லென்னும் நட்பு 790

Mean is the friendship that men blazon forth
'He's thus to me' and 'such to him my worth'.

உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல ஆங்கே
இடுக்கண் களைவதாம் நட்பு 788

As hand of him whose vesture slips away
Friendship at once the coming grief will stay

மருவுக மாசற்றார் கேண்மைஒன் றீத்தும்
ஒருவுக ஒப்பிலார் நட்பு. 800

Buy at all cost the friendship of the good,
And sell away even at a loss that of the bad.

"Cling to the friendship of the Spotless ones; What'ev'r you pay
Renounce alliance with the men of evil way."

There are many other fine sayings on *Friendship*. But there are two couplets whose sublimity even Bacon will admire.

பேதைமை யொன்றோ பெருங்கிழமை யென்றுணர்க
நோதக்க நட்டார் செயின் 805

"*Not folly merely, but familiar carelessness*
Esteem it, when your friends cause distress"

"To him who can neither receive as such,
Nor construe as such the injury inflicted by a friend,
The day his friend offends will appear a day of grace"

Whoredom, Intoxication and Gambling are condemned wholesale.

பொருட்பெண்டிர் பொய்ம்மை முயக்கம் இருட்டறையில்
ஏதில் பிணந்தழீஇ யற்று 913

As one in darkened room some stranger corpse in arms,
Is he who seeks delight in mercenary women's charms

ஈன்றாள் முகத்தேயு மின்னாதால் என்மற்றுச்
சான்றோர் முகத்துக் களி 923

The drunkard's joy is sorrow to his mother's eyes
What must it be in presence of the truly wise?

அகடாரா ரல்லல் உழப்பர் சூதென்னு
முகடியான் மூடப்பட் டார் 936

Gambling is Misfortune's other name: over whom she casts her veil
They suffer grievous want and sorrows sore bewail.

We have then of பெருமை : *Greatness.*—

பிறப்பொக்கு மெல்லா உயிர்க்குஞ் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான் 972

All men that live are one in circumstance of birth
Diversities of works give each his special worth.

Then on the *Way of Earning Wealth* :

அறனீனும் இன்பமும் ஈனும் திறனறிந்து
தீதின்றி வந்த பொருள் 754

Their wealth, who blameless means can use right,
Is source of virtue and of choice delight,

அருளொடு மன்பொடும் வாராப் பொருளாக்கம்
புல்லார் புரளவிடல் 755

Wealth gained by loss of love and grace,
Let man cast off from his embrace.

We then approach the chapters on *நட்பு* : *Friendship.*

செயற்கரிய யாவுள நட்பின் அதுபோல்
வினைக்கரிய யாவுள காப்பு 781

What so hard for men to gain as friendship true?
What so sure defence 'gainst all that foe can do'

நகுதற் பொருட்டன்று நட்டல் மிகுதிக்கண்
மேற்சென் றிடித்தற் பொருட்டு 784

It is not for laughter but for reproof when
You stray from right that you befriend.

இனையர் இவரெமக்கின்னம் யாம் என்று
புனையினும் புல்லென்னும் நட்பு 790

Mean is the friendship that men blazon forth
'He's thus to me' and 'such to him my worth'.

உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல ஆங்கே
இருக்கண் களைவதாம் நட்பு 788

As hand of him whose vesture slips away
Friendship at once the coming grief will stay

மருவுக மாசற்றார் கேண்மைஒன் றீத்தும்
ஒருவுக ஒப்பிலார் நட்பு. 800

Buy at all cost the friendship of the good,
And sell away even at a loss that of the bad.

"Cling to the friendship of the Spotless ones; What'ev'r you pay
Renounce alliance with the men of evil way."

There are many other fine sayings on *Friendship*. But there are two couplets whose sublimity even Bacon will admire.

பேதைமை யொன்றோ பெருங்கிழமை யென்றுணர்க
நோதக்க நட்டார் செயின் 805

"Not folly merely, but familiar carelessness
Esteem it, when your friends cause distress"

"To him who can neither receive as such,
Nor construe as such the injury inflicted by a friend,
The day his friend offends will appear a day of grace"

Whoredom, Intoxication and Gambling are condemned wholesale.

பொருட்பெண்டிர் பொய்ம்மை முயக்க மிருட்டறையில்
ஏதில் பிணந்தழீஇ யற்று 913

As one in darkened room some stranger corpse in arms,
Is he who seeks delight in mercenary women's charms

ஈன்றாள் முகத்தேயு மின்னாதா லென்மற்றுச்
சான்றோர் முகத்துக் களி 923

The drunkard's joy is sorrow to his mother's eyes
What must it be in presence of the truly wise?

அகடாரா ரல்ல லுழப்பர் சூதென்னு
முகடியான் மூடப்பட் டார் 936

Gambling is Misfortune's other name: over whom she casts her veil
They suffer grievous want and sorrows sore bewail.

We have then of பெருமை: *Greatness.*—

பிறப்பொக்கு மெல்லாவுயிர்க்குஞ் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான் 972

All men that live are one in circumstance of birth
Diversities of works give each his special worth.

deliverance or path to God has been omitted as being out of human conception. The Chapters 25 to 37 give us the author's nearest approach to the subject. His creed is not a godless one. He speaks that his God is the first cause and lord (ஆதிபகவன்). He is intelligent (வாலறிவன்), He resides in the heart of his creations (மலர்மிசை யேகினான்), He is immaculate, untainted by likes and dislikes (வேண்டுதல் வேண்டாமையிலான்), He is the *Lord of Lords and King of Kings (இறைவன்), He is incomparable* (தனக்குவமையில்லாதான்), He is the source of Dharma and Beneficiance (அறவாழி அந்தணன்), He has the eight attributes (எண் குணத்தான்), He is self-dependant or self possessed, the pure, Self-Luminous, the all-knowing, the Ever Free, the Beneficient, the Infinitely Powerful and Infinitely Blissful and the eternal truth (மெய்ப்பொருள்), and the Perfect and good being (செம்பொருள்), These are some of the attributes that he gives to his God. His, was a firm belief in the existence of God, and to be freed from the bonds of endless birth, the one road lay in His worship in all love and truth. The strength of this appeal was so great that it has induced every rival religions sect in the Tamil country to claim the work and its author as its own, and it has during all these ages refused to be in any way labelled.

These are the ideals presented by this Prince of Moralists. Rendered into almost every important European language*—English, French, German and Latin—the Kural presents an ideal monarchy portrayed by this Citizen of the World within the limit of practicality and at the same time outdoing the *Republic* of Plato and

* The latest reference of a non-Indian use of KURAL is to be found in Fernao de Queyroz's 'The Temporal and Spiritual Conquest of Ceylon' [Reprint. Colombo, 1930] in which the Franciscan Missionary Fra Joan de Vila Conde, in a religious debate at the Court of Bhuvanaika Bahu of Kotte, Ceylon [1521—1551 A.D.] cites the Tirukkural in support of the doctrines which he preaches.

2. The Italian Jesuit Missionary Guiseppe Costanzio Beschi (d 1742) translated a major portion of KURAL in Latin and compared it to the Maxims of Seneca. After Beschi it has been translated in whole or in part into the chief European languages.

3. Extracts from the Teroovaulavar Kuddal திருவள்ளுவர் கடல் திரட்டு or The Ocean of Wisdom—Specimens of Hindu Literature Ed. by Kindersley, London, 1794.

4. F. H. Ellis—Three Series of Verses, 1812.

5. The Rev. W. H. Drew—The *Kural* of Tiruvalluvar 1840.

6. Kural de Tiruvalluver tradute du Tamoul by E. Ariel 1848.

the *Oceana* of Harrington. Almost free from the influx of Sanskrit words, the *Kural* shows the richness and power of the Tamil language. The work has an appendix called the Garland of Tiruvalluvar (திருவள்ளுவமாலை), in which, the author of each of the fifty three stanzas in it, describes in language h y p e r b o l i c a l, this Tamil *Marai* (மறை) or the Tamil Veda. One of these by Idaikkadar gives out its great characteristic, that it is a semi-perforated mustard seed into which the poet has poured the contents of the Seven Seas.

The Third Book on Love

Something must be said regarding the Third Book on காமத்துப்பால்—dealing with 'Love before wedlock and wedded Love: களவியல் and கற்பியல். Of this Mr. Drew said, that it could not be translated into any European language without exposing the translator to infamy." "I am persuaded that it is perfectly pure in its tendency, and in the intention of its wise and high-souled composer. Its title is *Kamattu-pāl*, 'the division which treats of kama', and this means Lust or Love. *Kaman* is the Hindu Cupid. Hindu ideas differ from our own. This prejudice kept me from reading the third part of the *Kural* for some years; but the idea occurred to me very forcibly that he who wrote:

"Spotless be thou in mind! This only merits virtue's name;
All else, mere pomp and idle sound, no real worth can claim,

could not have covered himself with the spotted infamy of singing a song of lust. Thus I ventured at length to read and study it,

---

7. Karl Graul—Der Kural des Tiruvalluva—Leipzig 1856. Latin and German translations.

8. Maximes traduits des Courals de Tiroovallouvar, on la Morale des Pariahs d' apres des estratus de Poesies Tamoules—Par P. G. de Dumast. Estrait des Memoires de l' Academie de Stanislas 1854.

9. Odes from the Curul—Gover in the Folk Songs of Southern India. London 1872.

10. A metrical Translation by E. T. Robinson in Tamil Wisdom. London 1873.

11. English translation by the Rev. G. U. Pope, M.A.D.D., "*The sacred Kural of Tiruvalluva Nayanar*"—London 1886,

12. G. De-Brrigne De Fointenau-Le Livre dē L'Armour de Tirouvalluva Paris, 1889.

13. Kural-Edited with Commentary by "Sugattiyar" i.e., T. M. Scott, Madurai 1889.

rejecting commentators, when I was able fairly to appreciate its spirit; and, as the result, I translate it, believing that I shall be regarded as having done good service in doing so."—G. U. P.

A few couplets are given below. The Universal aspect of Love in its relation between two human souls brought together as though by a divine hand (as Marriages are said to be made in heaven) is detailed in its realistic characteristics. It is the Hindu mind acting and re-acting before actual matrimony. The western Missionary—Puritanic in spirit and instincts could hardly understand its implications. The great seer Tiruvalluvar. had very pertinently studied the human impulses and instincts, and deals with the great subject, under two sub-divisions, devoting 9 chapters on *களவியல்* and insisting more on the proper aspects of *கற்பியல்* in 16 chapters.

CHAPTER on *தகையணங் குறுத்தல்*–Mental disturbance caused by the beauty of the heroine.—the Lady-Love

அணங்குகொல் ஆய்மயில் கொல்லோ கனங்குழை
மாதர்கொல் மாலுமென் நெஞ்சு 1081

": Goddess? or Peafowl rare?
She whose ears rich jewels wear,
Is she a maid of human kind?
All wildered is my mind.

CHAPTER on குறிப்பறிதல் (Recognition of the signs of mutual love)

இருநோக் கிவளுண்கண் உள்ள தொருநோக்கு
நோய்நோக்கொன் றந்நோய் மருந்து 1091

A double witchery have glances of her liquid eye; -
One glance is glance that brings one pain; the other heals again

"There are two looks in the dyed eye of this (fair one); One causes pain and the other is the cure there-of—(R. D.)

யானோக்குங் காலை நிலன்நோக்கும் நோக்காக்கால்
தானோக்கி மெல்ல நகும். 1094

I look on her; her eyes are on the ground the while;
I look away; she looks on me with timid smile.

கண்ணொடு கண்ணிணை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்கள்
என்ன பயனும் இல 1100

When eye to answering eye reveals the tale of love,
All words that lips can say must useless prove.

CHAPTER on புணர்ச்சி மகிழ்தல்—Rejoicing in the Embrace

கண்டுகேட் டுண்டுயிர்த் துற்றறியும் ஐம்புலனும்
ஒண்டொடி கண்ணே உள 1101

All joys senses five—sight, hearing, taste, smell, touch can give
In this resplendent armlet-bearing damsel live!

உடம்பொ டுயிரிடை என்னமற் றன்ன
மடந்தையொ டெம்மிடை நட்பு. 1122

Between this maid and me the friendship kind
Is as the bonds that soul and body bind.

CHAPTER on Wedded Love—கற்பியல்

செல்லாமை உண்டேல் எனக்குரை மற்றுநின்
வல்வரவு வாழ்வார்க் குரை 1151

If you will say, 'I leave thee not,' then tell me so;
Of quick return tell those thee can survive this woe,

"If you are not to go away, tell me so. If you are to go and return, inform those who can survive.—*V.R.R.*

உள்ளக் களித்தலும் காண மகிழ்தலும்
கள்ளுக்கில் காமத்திற் குண்டு. 1281

Gladness at the thought, rejoicing at the sight,
Not palm-tree wine but love yields such delight.

(Rapture at the very thought and delight at the mere seeing belong not to wine, they belong only unto love—*V. V. S.*

மலரினும் மெல்லிது காமம் சிலரதன்
செவ்வி தலைப்படு வார். 1289

Love is tender as an opening flower. In season due
To gain its perfect bliss is rapture known to few.

Even tenderer than a flower is love; and few there be who know its delicacy and deal with it gently—*V.V.S.*

ஊடுக மன்னோ ஒளியிழை யாமிரப்ப
நீடுக மன்னோ இரா. 1329

Let her, whose jewels brightly shine, aversion feign!
That I may still plead on, O night, prolong thy reign!

"Let her, decked with shining jewels, feign anger. O night, be you long, and protracted, that I may plead on for its appeasement'.

Perfection of human nature is the be-all and end-all of the *Kural.*

" In the world there is nothing great but man
In man there is nothing great but mind"

said somebody. Our author would add,
In mind there is nothing great but moral perfection.

நாலடியார்

NALADIYAR

Naladiyar of the College of Jain poets of 8th Century A.D.

A few Selections are as below:

*ஆர்த்த பொறிய அணிகிளர் வண்டினம்
பூத்தொழி கொம்பின்மேற் செல்லாவாம்; நீர்த்தருவி
தாழா உயர் சிறப்பின் தண்குன்ற நன்னாட!
வாழாதார்க் கில்லை தமர்.*

Lord of the goodly land, adown whose hilly heights,
Cool, clear, the torrents ceaselessly flow. The beetle bright
With many a beauteous spot seeks not the bloomless bough.
The unprosperous have no friends!

*கடல் சார்ந்தும் இன்னீர் பிறக்கும், மலைசார்ந்தும்
உப்பீண்டுவரி பிறத்தலால்; தத்தம்
இனத்தனைய ரல்லர் எறிகடல் தண் சேர்ப்ப!
மனத்தனையர் மக்களென் பார்.*

Though close by the sea, sweet water oftentimes spring forth there; on the hill side the waters often gush out all brine! Thus men are not as their race. Lord of the dashing seas cool shore! Men are as their minds."

*துகள்தீர் பெருஞ் செல்வந் தோன்றியக்காற் றொட்டுப்
பகடு நடந்த கூழ் பல்லோரோடு உண்க
அகடுற யார் மாட்டும் நில்லாது செல்வம்
சகடக்கால் போல வரும்.*

From the time blameless fortune smiles on you, partake with a good lot of guests the food which is the outcome of the hard labour of bulls: for fortune abides not permanently with anybody but turns like the wheels of a carriage—S.A.T.

*தம்மை இகழ்ந்தமை தாம் பொறுப்ப தன்றிமற்
றெம்மை இகழ்ந்த வினைப்பயத்தால்—உம்மை
எரிவாய் நிரயத்து வீழ்வர்கொல் என்று
பரிவதூஉம் சான்றோர் கடன்.*

[Forbearance and pity for evil doers]

It is the duty of sages not only to be put up with the abusive language of others but feel greatly sorry on their parts for their sure fall after death in the pits of hell where the fire is raging'—*S.A.T.*

*"கனைகடல் தண்சேர்ப்ப! கற்றறிந்தார் கேண்மை
நுனியின் கரும்புதின் றற்றே—நுனிநீக்கித்
தூரின்தின் றன்ன தகைத்தரோ பண்பிலா
ஈர மிலாளர் தொடர்பு."*

"Oh, Pandya with dominions bordering on the noisy ocean! the friendship with the learned is like eating the sugarcane from the top, while that with ungracious men is like eating it from the bottom:" (That is, the company with the wise grows sweeter day by day, while company with the low becomes more and more insipid in course of time)

The characteristics of nobler men :—

*கள்ளார்கள் உண்ணார் கடிவ கடிந் தொரீ இ
எள்ளிப் பிறரை இகழ்ந்துரையார்—தள்ளியும்
வாயில் பொய் கூறார் வடுவறு காட்சியார்
சாயின் பரிவ திலர்.*

The wise free from gross evils.—

They defraud not, drink not palm wine, shun what is forbidden, never despise and speak contemptuously of their neighbours, nor even forgetfully do they utter anything untrue with their mouth: these men of faultless vision grieve not though they fall into distress.

*பிறர்மறை யின்கண் செவிடாய்த் திறன் அறிந்து
ஏதிலார் இல்கண் குருடனாய்த் தீய
புறங்கூற்றின் மூகையாய் நிற்பானேல் யாதும்
அறங்கூற வேண்டா அவற்கு.*

When a man should be deaf, blind and dumb.—

Deaf to others' secrets, blind to his neighbour's wife, dumb to evil back-biting—If, knowing what is befitting, a man thus abides, it is not necessary to teach him any virtuous precepts.

—*G. U. Pope—Siddhanta Deepika IV p. 250.*

கொன்றை வேந்தன்

KONRAI VENTHAN

Of Auvai—IX Century

Invocation to Lord Ganesa who wears a wreath of *Cassia* flowers.

கடவுள் வாழ்த்து—Invocation

கொன்றை வேந்தன் செல்வ னடியிணை
என்று மேத்தித் தொழுவோம் யாமே.
Worship we the sacred feet of Him
Who is the son of the Lord, adorned with the
Wreath of Konrai (*Cassia*)

1. அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்.
Mother and Father are the visible Gods.

2. ஆலயந் தொழுவது சாலவு நன்று.
Very good it is to worship at a Temple.

3. இல்லற மல்லது நல்லற மன்று.
No duty, like a house-holder's.

4. ஈயார் தேட்டை தீயார் கொள்வர்.
The wicked shall possess the fortune of the Miser.

5. உண்டி சுருங்குதல் பெண்டிற் கழகு.
Moderation in food is an ornament to women.

26. கைப்பொரு டன்னின் மெய்ப்பொருள் கல்வி.
Better than wealth on hand, is learning.

17. கீழோ ராயினுந் தாழ வுரை.
Talk humbly even to the lowly.

37. தந்தை சொன் மிக்க மந்திர மில்லை.
No sacred verse is holier than one's father's words.

38. தாயிற் சிறந்தொரு கோயிலு மில்லை.
No temple is holier than one's own mother.

44. தேடா தழிக்கிற் பாடா முடியும்.
Spending without earning will end in disaster.

91. ஓதாதார்க் கில்லை யுணர்வொடு மொழுக்கம்.

Noble feeling and decorous behaviour are seldom found in those who are not versed in sacred writings.

நல்வழி

NALVAZHI

(The Good Path)

of Auvai of IXth Century

கடவுள் வாழ்த்து—Invocatory

[illegible]
[illegible]
[illegible]
சங்கத் தமிழ்மூன்றுந் தா.

Milk, clear honey, treacle and dhal, these mixed together I shall offer to Thee, O, spotless Gem with the lofty elephant's face. Give me in return proficiency in the three-fold classical Tamil.

சாதியிரண்டொழிய வேறில்லை சாற்றுங்கால்
நீதி வழுவா நெறிமுறையின்—மேதினியில்
இட்டார் பெரியோர் இடாதார் இழிகுலத்தோர்
பட்டாங்கி லுள்ள படி.

Correctly stated, there are on the earth only two castes those who give in consonance with an unerring moral code are noble; those who give not, are low. This is as set forth in the best books.

ஆற்றுப் பெருக்கற் றடிசுடுமந் நாளுமவ்வாறு
ஊற்றுப் பெருக்கா லுலகூட்டும்—ஏற்றவர்க்கு
நல்ல குடிப்பிறந்தார் நல்கூர்ந்தா ராலும்
இல்லையென மாட்டா ரிசைந்து.

Even when a river is dry and the sand scorches the feet, the river-springs supply the needed water; likewise the good and well-born, even when they grow poor, will not willingly refuse to confer benefits on suppliants.

ஆற்றங் கரையின் மரமு மரசறிய
வீற்றிருந்த வாழ்வும் விழுமன்றே—ஏற்றம்
உழுதுண்டு வாழ்வதற் கொப்பில்லை கண்டீர்
பழுதுண்டு வேறோர் பணிக்கு.

The tree on the river bank and the life that intrudes itself on the notice of kings, will fall. The noble life is

that of the plough; there is nothing like it; for there is some fault or another attaching to every other walk of life.

தண்ணீர் நிலநலத்தால் தக்கோர் குணங்கொடையால்
கண்ணீர்மை மாறாக் கருணையால்—பெண்ணீர்மை
கற்பழியா வாற்றாற் சடல்சூழ்ந்த வையகத்துள்
அற்புதமா மென்றே யறி.

In this sea-surrounded world, water by the virtue of the soil, the worthy by their gifts, kindness by unfailing sympathy and womanhood by chastity become admirable.

ஆன முதலி லதிகஞ் செலவானால்
மான மழிந்து மதிகெட்டுப்—போனதிசை
எல்லார்க்கும் கள்ளனா யேழ்பிறப்புந் தீயனாய்
நல்லார்க்கும் பொல்லனா நாடு.

If one's expenses should exceed one's capital, losing one's honour, losing one's sense, despised as a cheat wherever one goes, one becomes a wicked person through seven births and obnoxious to all good people.

உண்பது நாழி உடுப்பது நான்குமுழம்
எண்பது கோடிநினைந் தெண்ணுவன—கண்புதைந்த
மாந்தர் குடிவாழ்க்கை மண்ணின் கலம்போலச்
சாந்துணையுஞ் சஞ்சலமே தான்.

A measure of rice per day and four cubits of cloth are all a man needs; but how his thoughts run in crores! like a mud pot the life of such blinded men is one misery till death.

நண்டுசிப்பி வேய்கதலி நாசமுறுங் காலத்திற்
கொண்ட கருவளிக்குங் கொள்கைபோல்—ஒண்டொடீ
போதந் தனங்கல்வி பொன்றவருங் காலமயல்
மாதர்மேல் வைப்பார் மனம்.

The crabs, the oyster, the bamboo and the plantain when they come to die, find their own issue their enemy. O thou who wearest radiant bangles, when wisdom, wealth and learning are about to perish, one takes to women other than his wife.

—T. B. K.-*Ten Tamil Ethics*

மூதுரை

MOOTHURAI

of Auvai of IXth Century

Of Auvaiyar's quatrains மூதுரை claims attention.

"Though not as high imaginative poetry, the grace, ease, simplicity, perfect classical propriety, striking ingenuity, and homely sweetness of these thirty quatrains—a necklace of pearls worthy of the neck of Sarasvati—are quite un-imaginable to a western mind. They are wonderfully charming"—*G. U. Pope.*

அடக்க முடையா ரறிவிலரென் றெண்ணிக்
கடக்கக் கருதவும் வேண்டா—மடைத்தலையில்
ஓடுமீ னோட உறுமீன் வருமளவும்
வாடி யிருக்குமாங் கொக்கு.

Take not as "fool" the modest wise,
Nor venture high' 'bove such to rise;
The heron sits alert and cool
To catch the biggest in the pool.

அற்ற குளத்தி லறுநீர்ப் பறவைபோல்
உற்றுழித் தீர்வா ருறவல்லர்—அக்குளத்தில்
கொட்டியு மாம்பலு நெய்தலும் போலவே
ஒட்டி யுறுவா ருறவு.

Who fly, as birds from dried up lake,
In times of want, their friends forsake,
But, who, as lilies, cling there fast
Make love and joy for ever lost.

சீரியர் கெட்டாலுஞ் சீரியர் சீரியரே
அல்லாதார் கெட்டாலு மல்லாதார்—அல்லாதார்
பொன்னின் குடமுடைந்தாற் பொன்னாகு மென்னாகும்
மண்ணின் குடமுடைந்தக் கால்.

Tho' fallen low, the good are good;
The bad, tho' ruined, change not their mood;
A broken pot of gold is gold;
Of clay is but the clay of old.

உடன்பிறந்தார் சுற்றத்தா ரென்றிருக்க வேண்டா
உடன்பிறந்தே கொல்லும் வியாதி—உடன்பிறவா
மாமலையி லுள்ள மருந்தே பிணிதீர்க்கும்
அம்மருந்து போல்வாரு முண்டு.

As fatal ills with birth begin
Count not your friends from kith and kin
As mountain herbs your health restore
Your friends might come from distant shore.

இல்லா ளகத்திருக்க யில்லாத தொன்றில்லை
இல்லாளு மில்லாளே யாமாயின்—இல்லாள்
வலிகிடத்த மாற்ற முரைக்குமே லவ்வில்
புலிகிடந்த தூறாய் விடும்.

The home is truly blessed in all,
Where wife obeys her Duty's call;
Bear garden 'tis where she gives vent,
The shrew, to fury turbulent.

நற்றா மரைக்கயத்தி னல்லன்னஞ் சேர்ந்தாற்போல்
கற்றாரைக் கற்றாரே காமுறுவர்—கற்பில்லா
மூர்க்கரை மூர்க்கர் முகப்பர் முதுகாட்டில்
காக்கை யுகக்கும் பிணம்.

The swans enjoy a lotus pool;
The wise admire a learned school;
The ravens hov'r the dead around
The bad with th' bad are always found.

நஞ்சுடைமை தானறிந்து நாகங் கரந்துறையும்
அஞ்சாப் புறக்கிடக்கு நீர்ப்பாம்பு—நெஞ்சில்
கரவுடையார் தம்மைக் கரப்பர் கரவார்
கரவிலா நெஞ்சத் தவர்.

The cobras hide, as fangs they bear,
While water-snakes lie without fear;
The guilty lurk as sins they plan
While free he moves the honest man.

மன்னனு மாசறக் கற்றோனுஞ் சீர்தூக்கின்
மன்னனிற் கற்றோன் சிறப்புடையன்—மன்னனுக்குத்
தன்றேச மல்லாற் சிறப்பில்லை கற்றோற்குச்
சென்றவிட மெல்லாஞ் சிறப்பு.

With kings compare the learned wise,
And mark who does the higher rise;
The king is king but in his land
While honour wide the wise command

கல்லாத மாந்தர்க்குக் கற்றுணர்ந்தார் சொற்கூற்றம்
அல்லாத மாந்தர்க் கறங்கூற்றம்—மெல்லிய
வாழைக்குத் தானீன்ற காய்கூற்றங் கூற்றமே
இல்லிற் கிசைந்தொழுகாப் பெண்.

The plantain dies when fruit it brings;
One's folly ends as wisdom springs;
All evils cease where love is true
And peace departs from the home of the shrew.

சந்தன மென்குறடு தான்றேய்ந்த காலத்தும்
கந்தங் குறைபடா தாதலால்—தந்தம்
தனஞ்சிறிய ராயினுந் தார்வேந்தர் கெட்டால்
மனஞ்சிறிய ராவரோ மற்று.

Tho' grinding doth its fibres waste,
The sandal gives a fragrant paste;
The mighty kings have but one mind
Tho' wealth they lose by fate unkind.

நன்றி யொருவருக்குச் செய்தக்காலந் நன்றி
என்று தருங்கொ லெனவேண்டா—நின்று
தளராவளர் தெங்கு தாளுண்ட நீரைத்
தலையாலே தான்றருதலால்

An act of love once done, the good
Returns unasked with promptitude,
As from its head the palm as fruits
Returns the water sucked by roots.

நல்லா ரொருவர்க்குச் செய்த வுபகாரம்
கன்மேலெழுத்துப் போற் காணுமே—அல்லாத
ஈரமில்லா நெஞ்சத்தார்க் கீந்தவுபகாரம்
நீர்மேலெழுத்திற்கு நேர்.

An act of love the good will keep
As writ on stone in mem'ry deep
The bad forget it insincere
As quick as marks on water clear

நீரளவே யாகுமாம் நீராம் பலுங்கற்ற
நூலளவே யாகுமா நுண்ணறிவு—மேலைத்
தவத்தளவே யாகுமாம் தாம் பெற்ற செல்வம்
குலத்தளவே யாகுங் குணம்

மெய்ம்மை பொறையுடைமை மேன்மை தவமடக்கம்
செம்மைபொன் றின்மை துறவுடைமை—நன்மை
திறம்பா விரதந் தரித்தலோ டின்ன
அறம்பத்தும் ஆன்ற குணம்.

Truthfulness, patience, nobility, austerity, self-control, uprightness, non-possession of wealth, asceticism, adherance to the path of rectitude, these ten virtues make up all nobility.

சென்றநா ளெல்லாம் சிறுவிரல்வைத் தெண்ணலாம்
நின்றநாள் யார்க்கும் உணர்வரி—தென்றொருவன்
நன்மை புரியாது நாளுலப்ப விட்டிருக்கும்
புன்மை பெரிது புறம்.

The days that are gone, may be counted on the little fingers: the days before us none can compute. Great is the harm of letting the days pass without doing good.

தன்னைத்தன் னெஞ்சங் கரியாகத் தானடங்கின்
பின்னைத்தா னெய்தா நலனில்லை—தன்னைக்
குடிகெடுக்குந் தீநெஞ்சிற் குற்றேவல் செய்தல்
பிடிபடுக்கப் பட்ட களிறு.

With one's conscience as one's monitor, there is nothing that a disciplined soul cannot attain to. To serve and satisfy the whims of a distracted and destructive heart is like the elephant, the lord of the forests, betrayed by the decoy, the tame female elephant.

கொண்டான் குறிப்பொழுகல் கூறிய நாணுடைமை
கண்டது கண்டு விழையாமை—விண்டு
வெறுப்பன செய்யாமை வெஃகாமை நீக்கி
உறுப்போ டுணர்வுடையாள் பெண்.

She alone is a good wife who understands her husband, has modesty, does not desire whatever she sees; does not do what is .o his feelings but is beautiful and intelligent.

இருளே உலகத் தியற்கை இருளகற்றும்
கைவிளக்கே கற்ற அறிவுடைமை—கைவிளக்கின்
நெய்யேதன் னெஞ்சத் தருளுடைமை நெய்பயந்த
பால்போல் ஒழுக்கத் தவரே பரிவில்லா
மேலுலகம் எய்து பவர்.

Darkness is the nature of the world; wisdom is the lamp that dissipates that darkness; the ghee that feeds that lamp is graciousness of heart; only those whose acts are as pure as the milk whence the ghee is derived will attain to salvation.

T. B. K.—*Ten Tamil Ethics.*

வெற்றி வேற்கை என்னும் நறுந்தொகை

VETRI—VELKAI*

The author was Ativira Rama Pandya of Madura of the 15th Century, the holder in his hand of the spear of Victory and the ruler with Korkai and Tirunelveli as his capitals.

கடவுள் வாழ்த்து—Invocation to Lord Ganesa.

பிரணவப் பொருளாம் பெருந்தகை ஐங்கரன்.
சரணவற் புதமலர் தலைக்கணி வோமே.

Set we upon our head, the sacred lotus feet of the Five-armed God (Ganesa), who is the essence of the Pranava, or world-creating sound "AUM".

வாழ்த்து—Benediction

வாழிய நலனே, வாழிய நலனே.
Let all good prosper, let all good prosper.

1. எழுத்தறி வித்தவன் இறைவனாகும்.
The Teacher of Letters is the Lord.

2. கல்விக் கழகு கசடற மொழிதல்.
Faultless speech is an essential of good learning.

3. செல்வர்க் கழகு செழுங்கிளை தாங்குதல்.
It is gracious of the rich to support their kindred.

4. வேதியர்க் கழகு வேதமு மொழுக்கமும்.
Knowledge of the Vedas and an exemplary conduct are expected of the Brahmans.

5. மன்னர்க் கழகு செங்கோன் முறைமை.
Absolute justice adorns kingship.

10. உண்டிக் கழகு விருந்தோ டுண்டல்.
It is gracious to eat with guests.

11. பெண்டிர்க் கழகெதிர் பேசாதிருத்தல்.
Not to contradict their husbands is a virtue in women.

12. குலமகட் கழகுதன் கொழுநனைப் பேணுதல்.
To nurse her husband is characteristic of the well-born wife.

*An admirable edition in English has been published by a Tamil scholar, Henry Stokes of the Madras Civil Service.

14. அறிஞர்க் கழகு கற்றுணர்ந் தடங்கல்.

Self-control after study and thought, is the virtue of the wise.

15. வறிஞர்க் கழகு வறுமையிற் செம்மை.
Rectitude in poverty is the virtue of the poor.

16. தேம்படு பனையின் றிரள் பழத் தொருவிதை
வானுற வோங்கி வளம்பெற வளரினும்
ஒருவர்க் கிருக்க நிழலா காதே.

Though each big seed of the close-grown bunches of the Palmyrah sprouts forth and shoots high into the sky, it casts no shade in which any could rest.

17. தெள்ளிய வாலின் சிறுபழத் தொருவிதை
தெண்ணீர்க் கயத்துச் சிறுமீன் சினையினும்
நுண்ணிதே யாயினு மண்ணல் யானை
அணிதேர் புரவி யாட்பெரும் படையொடு
மன்னர்க் கிருக்க நிழலா கும்மே.

The seed of the Banyan is smaller than the egg of the smallest fresh-water fish; and yet, when it grows into a tree, it casts a shade in which may rest kings with their four-fold armies horse, and foot, huge elephants and splendid chariots.

30. பெருமையுஞ் சிறுமையுந் தான்றர வருமே.
Honour and shame are of one's own making.

33. நூறாண்டு பழகினு மூர்க்கர் கேண்மை
நீர்க்குட் பாசிபோல் வேர்க்கொள் ளாதே.

The friendship of the wicked, though a century old, strikes no root as the duck-weed in a stream.

34. ஒரு நாட் பழகினும் பெரியோர் கேண்மை
இருநிலம் பிளக்க வேர்வீழ்க் கும்மே.

The friendship of the great, though for a day, strikes its root deep (like a tree) splitting the centre of the earth,

39. அறிவுடை யொருவனை அரசனும் விரும்பும்.
Even a king will long for the company of the learned.

50. குடைநிழ லிருந்து குஞ்சர மூர்ந்தோர்
நடைமெலிந் தோரூர் நண்ணினு நண்ணுவர்.

Kings on elephants with white silk umbrellas, may, by a reverse of fortune, wearied with walking, seek shelter in the nearest City.

49. உடைமையும் வறுமையு மொருவழி நில்லா.
Poverty and prosperity abide not for ever.

64. கோடுங் கோல் மன்னர் வாழு நாட்டிற்
கடும்புலி வாழுங் காடு நன்றே.

Better the forest haunted by the wild tiger than the land ruled over by a lawless King.

71. தன்னா யுதமும் தன் கையிற் பொருளும்
பிறன்கையிற் கொடுக்கும் பேதையும் பதரே.

The fool who (not exerting himself) hands over the tools of his calling and his wealth to another is no better than chaff.

75. இருவர் தஞ் சொல்லையு மெழுதரங் கேட்டே
இருவரும் பொருந்த வுரையா ராயின்
மனுமுறை நெறியின் வழக்கிழந் தவர்தாம்
மனமுற மறுகி நின் றழுத கண்ணீர்
முறையுறத் தேவர் மூவர் காக்கினும்
வழி வழி யீர்வதோர் வாளா கும்மே.

If judges do not hear the words of both parties seven times over and administer even-handed Justice in conformity with the laws of Manu, the tears shed by the injured party will serve as a sharp sword to cut off their progeny for generations, even though they be wellguarded by the three Gods.

T. B. K. - *Ten Tamil Ethics.*

நன்னெறி

NANNERI OR "THE GOOD WAY"

By Siva-prakasa Swamigal of Thuraimangalam (17th Century).

The work consists of 40 quatrains. The author was a Saivite guru. These, though comparatively modern, are classical and of great value. Every verse has its apt, and often very ingenious simile and the whole is a code of moral rules for the well-being of individuals.

பிறர்க்குதவி செய்யார் பெருஞ்செல்வம் வேறு
பிறர்க்குதவி யாக்குபவர் பேறும்—பிறர்க்குதவி
செய்யாக் கருங்கடனீர் சென்று புயல் முகந்து
பெய்யாக் கொடுக்கும் பிறர்க்கு. 4

The great wealth of those who render no assistance to others
Shall become the possession of those who render such help!
Thus the mighty sea
Whose accumulated waters render aid to none
The cloud shall drink up, and pour in rain upon the world.

தங்குறைதீர் வுள்ளார் தளர்ந்து பிறர்க்குறா உம்
வெங்குறைதீர்க் கிற்பார் விழுமியோர்—திங்கள்
கறையிருளை நீக்கக் கருதா துலகில்
நிறையிருளை நீக்குமே நின்று. 10

"The excellent think not of their own wants
But supply the wants of others! Thus the Moon
Seeks not to remove the stains of its own spots,
But chases the darkness that spreads over the world"

இன்சொலா லன்றி யிருநீர் வியனுலகம்
வன்சொலா லென்று மகிழாதே—பொன்செய்
அதிர்வளையாய் பொங்கா தழற்கதிரால் தண்ணென்
கதிர்வரவாற் பொங்குங் கடல். 18

In the wide ocean-girt world delight thou
In pleasant words, and not in harsh ones!
Damsel with golden bracelets!
The sea rises not up to meet the Sun's fierce fiery rays,
But rises at the bidding of the cool-rayed Moon.

—G. U. Pope–Asiatic Quarterly Review, Oct. 1898.

நீதிநெறி விளக்கம்*

NĪTI-NERI-VILAKKAM

(A lamp in the way of Righteousness)

By Kumaraguruparaswamigal of 17th Century

The author's work has almost attained the rank of a classic with the பதினெண்கீழ்க் கணக்கு of didactic verses. The work consists of 102 quatrains, and is in every way admirable. The following few are its quatrains.

நீர்க் குமிழி யிளமை நிறை செல்வம்
நீர்ச் சுருட்டு நெடுந்திரைகள்—நீரில்
எழுத்தாகும் யாக்கை நமரங்காள் என்னே
வழுத்தாத தெம்பிரான் மன்று.

Youth is a bubble on water! wealth's plenitude
Is as long waves that roll on its surface;
This well-knit frame is writing traced on the water,
—my friends
Why bow we not within courts of Him, our Lord!

The idea, that man should not survive the loss of his honour is expressed in:—

தம்புடை யாற்றலு மானமுந் தோற்றக்கால்
இன்னுயி ரோம்பினு மோம்புக—பின்னைத்
திறலவரா யாயினு மன்ற தமக்காய்
திறலவரா விலக்கு பெறின்.

"If any would cherish sweet life, having incurred the loss of strength and honour, let them cherish it; if only they can be sure of immunity even for a little while from death."

எத்துணைய வாயினுங் கல்வி யிடமறிந்
துய்த்துணர் வில்லெனி லில்லாகு—முய்த்துணர்ந்துஞ்
சொல்வன்மை யின்றெனி லென்னாம் அஃதுண்டேற்
பொன்மலர் நாற்ற முடைத்து.

* An excellent collected works of the Swamigal "ஸ்ரீ குமரகுருபர சுவாமிகள் பிரபந்தங்கள்" is edited by MM. Dr. V. Saminathiar and published by Sila Sri Kasi Vasi Saminatha Swamigal, Head of Kasi Mutt Tiruppanandal, 1939.

However many subjects learning may be concerned with ·
If there be not understanding to employ it on the right places
It is profitless! Tho' thus employed, if power of speech be wanting,
What good is it? If this too be present, it is as if a golden
Flower were to possess fragrance also.

The poet's idea of mysticism is given:

ஐயந் திரிபின் றளந்துத் தியிற்றெளிந்து
மெய்யுணர்ச்சிக் கண்விழிப்பத் தூங்குவார்—தம்முளே
காண்பதே காட்சி கனவு நனவாகப்
பூண்பதே தீர்ந்த பொருள்.

Nought doubting, wave' ring not sages explore by reason's aid
Till all grows clear; with eye of apprehension true op'd wide,
They sleep, and see the vision clear. In that pure mystic light
When waking life arrays itself, 'tis being's perfect gain.

—S. D. II p. 42

கால மறிந்தாங் கிடமறிந்து செய்வினையின்
மூல மறிந்து வினையறிந்து — மேலுந்தாஞ்
சூழ்வன சூழ்ந்து துணைமை வலிதெரிந்
தாள்வினை யாளப் படும்.

Knowing the suitable time, place, means and consequence, a thing should be done, done with all the resources at one's command.

*T. B. K.—Ten Tamil Ethics**

---

* To bo Consulted: Ten Tamil Ethics: *நீதி நூல்கள் பத்து*—T. B. Krishnaswami, M.A., B.L.; S.I.S.S Works Publishing Society, 1957

"THE AGAVAL OF KABILAR"*

"The glimpses of Kabilar's history is almost entirely fabulous, and closely connected with the mythic histories of Tiruvalluvar and Auvai. It is related that in the time of Pandya, Ukkirapperuvaluthi, there lived a Brahman Pagavan of the Chola land who took to him as wife a woman of the lowest caste, Āthi of Karur, on the understanding, as each of theirs as born, should be abandoned at the particular places of the birth. To her, he was faithful and they had four daughters and three sons. They led a wandering life, the Brahman being a mendicant. In each place where a child was born it was abandoned sometimes in the jungle, sometimes in the precincts of a sacred shrine; but strange to say, each infant when deserted, opened its mouth, and inspired by the Divinity, sang a quatrain of Classic Tamil to comfort the mother. The great author of *Kural was himself the sixth of the wonderful family of which* Auvai was the second child, and Kabilar the seventh. The verse that the infant Kabilar then sung must take precedence.

It runs thus:

கெர்ப்பமுத லின்றளவுங் கேடுவாராமற்காத்
தப்புடனே யல்லமளித்திட்டோன்-தப்பித்துப்
போனானோ கண்டுயிலப்புக்கானோ நின் மனம்போல்,
ஆனானோ வன்றுபறை.

" Who from the womb till now hath kept,
Hath He then failed, or passed away to lands unknown?
Or hath His love unheeding slept?
O Mother say; or wakes it like thine own?"

"The story goes on to say that when he was of age to be invested with the sacred thread worn of Brahmans, the headman of the village remonstrated, declaring that he was of low caste. The tradition says that he then came forward, and sang the song, which under the name of "Agaval" is exceedingly celebrated thoughout the Tamil country. The style indicates that it was composed at a *much later period; but no Tamil man will listen to any doubt of* its genuineness" The authorship is ascribed however to one Kabilar of the name of the 18th Century.** The Agaval is a song of a very loose metrical composition, intended to be sung to the accompaniment of a lute.

* "The Asiatic Quarterly Review". ** see TAMIL POZHIL. Vol. XXIII. page 133 ff.

"The '*Agaval* of Kabilar' is throughout a vehement protest against many ideas current among the people of the south. We give a rough translation, some what condensed, of this remarkable composition, which every student of Tamil should read carefully."

(*G.U.P.*)

கபிலரகவல்

நான் முகன்படைத்த நானாவகையுலகில்
ஆன்றசிறப்பி னரும்பொருள்கூறுங்கால்
ஆண்முதிதோபெண்முதிதோ வன்றியலிமுதிதோ
நாண்முதிதோகோண்முதிதோ நல்வினைமுதிதோ
தீவினைமுதிதோ
செல்வஞ்சிறப்போ வறிவுசிறப்போ
தொல்லைமாஞாலந் தோற்றமோபடைப்போ
எல்லாப்பிறப்பு மியற்கையோசெயற்கையோ
காலத்தாற்சாவரோ பொய்ச்சாவுசாவரோ
நஞ்சுறுதீவினை துஞ்சுமோதுஞ்சாதோ
துஞ்சும்போதந்தப் பஞ்சேந்திரியம்
என்செயாநிற்குமோ வெவ்விடத்தேகுமோ
ஆற்றலுடையீ ரருந்தவம்புரிந்தால்
வேற்றுடம்பாகுமோ தமதுடம்பாகுமோ
உண்டியையுண்குவ துடலோவுயிரோ
உலகத்தீரே யுலகத்தீரே
நாக்கடிப்பாக வாய்ப்பறையறைந்து
சாற்றக்கேண்மின் சாற்றக்கேண்மின்
மனிதர்க்குவயது நூறல்லதில்லை
ஐம்பதிரவி லகலுந்துயிலினால்
ஒட்டியவிளைமையா லோரைந்துநீங்கும்
ஆக்கையிளமையி லைம்மூன்று நீங்கும்
எழுபதுபோகநீக் கிருப்பன முப்பதே *அவற்றுள்*
இன்புறுநாளும் சிலவேயதா அன்று
துன்புறுநாளுஞ் சிலவேயாதலால்.
பெருக்காறொத்தது செல்வம் பெருக்காற்
றிடிகரையொத்த திளமையிடிகரை
வாழ்மரமொத்தது வாழ் நாளாதலால்
ஒன்றே செய்யவும் வேண்டுமொன்றும்
நன்றே செய்யவும் வேண்டு நன்றும்
இன்றே செய்யவும் வேண்டுமின்றும்
இன்னே செய்யவும் வேண்டு மின்னும்
நாளை நாளை யென்பீராகில்

நமனுடை முறைநாளாவதுமறியீர்
நம்முடை முறைநா ளாவது மறியீர்
எப்போதாயினுங் கூற்றுவன் வருவான்
அப்போதந்தக் கூற்றுவன்றன்னைப்
போற்றவும் போகான் பொருளொடும் போகான்
சாற்றவும் போகான் றமரொடும் போகான்
நல்லாரென்னானல் குரவறியான்
தீயாரென்னான் செல்வரென்றுன்னான்
தரியாளொருகணந் தறுகணாளன்
உயிர் கொடு போவா னுடல் கொடுபோகான்
ஏதுக்கழுவீர் ஏழை மாந்தர்காள்
உயிரினை யிழந்தோ ருடலினையிழந்தோ
உயிரிழந்ததுவென்றோது வீராகில்
உடலினையன்றோ நின்றுங் காண்கிலர்
உயிரினையிழந்த உடலதுதன்னைக்
களவு கொண்ட கள்வனைப் போலக்
காலு மார்த்துக் கையுமார்த்துக்
கூறைகளைந்து கோவணங் கொளுவி
ஈமத்தீயை யெரியெழ மூட்டிப்
பொடிபடச் சுட்டுப் புனலிடை மூழ்கிப்
போய்த்தமரோடும் புக்கிலைத்தழுவது
சலமெனப் படுமோ சதமெனப்படுமோ
பார்ப்பன மாந்தர்காள் பகர்வது கேண்மின்
இறந்தவராயுமை யிவ்விடை யிருத்திப்
பாவனை மந்திரம் பலபடவுரைத்தே
உமக்கவர் புத்திர ரூட்டினபோது
அடுபசியாற் குலைந்தாங்கவர் மீண்டு
கையேந்தி நிற்பது கண்டதார் புகலீர்
அருந்தியவுண்டியா லார்பசி கழிந்தது
ஒட்டியர் மிலேச்ச ருணர்சிங்களர்
இட்டிடைச் சோனகர் யவனர் சீனத்தர்
பற்பலர் நாட்டிலும் பார்ப்பாரிலையால்
முற்படைப் பதனில்வேருகிய முறைமை போல்
நால்வகைச் சாதியிந் நாட்டினிலுட்டினீர்
மேல்வகை கீழ்வகை விளங்குவ தொழுக்கால்
பெற்றமு மெருமையும் பிறப்பினில் வேறே
அவ்விரு சாதியிலாண் பெண் மாறிக்
கலந்து கருப்பெறல் கண்டதுண்டோ
ஒருவகைச் சாதியா மக்கட் பிறப்பில்
இருவகையாக நீரியம்பிய குலத்து

ஆண் பெண் மாறி அணைதலுமணைந்த பின்
கருப்பொறையுயிர்ப்பதுங் காண்கின்றிலீரோ
எந்நிலத்தெந்தவித்திடப் படுகின்றதோ
அந்நிலத்தந்தவித் தங்குரித் திடுமலால்
மாறி வேறாகும் வழக்க மொன்றிலையே
பூசுரர்ப் புணர்ந்து புலைச்சியீன்ற
புத்திரராயினோர் பூசுரரல்லரோ
பெற்றமு மெருமையும் பேதமாய்த் தோன்றல் போல்
மாந்தரிற்பேதமாம் வடிவெவர் கண்டுளார்
வாழ்நாளுறுப்பு மெய் வண்ணமோடறிவினில்
வேற்றுமையாவதும் வெளிப்படவின்றே
தென்றிசைப் புலையன் வட திசைக்கேகிற்
பழுதறவோதிப் பார்ப்பானுவான்
வடதிசைப் பார்ப்பான் றென்றிசைக் கேகின்
நடையது கோணிப் புலையனுவான்

(அது நிற்க)

சேற்றிற் பிறந்த செங்கழுநீர்போலப்
பிரமற்குக் கூத்திவயிற்றிற் பிறந்தவசிட்டரும்
வசிட்டர்க்குச் சண்டாளி வயிற்றிற் பிறந்த சத்தியரும்
சத்தியர்க்குப் புலைச்சிதோள் சேர்ந்து பிறந்த பராசரரும்
பராசரருக்கு மீன் வாணிச்சி வயிற்றிற் பிறந்தவியாசரும்

(இந்நால்வரும்)

வேதங்களோதி மேன்மைப்பட்டு
மாதவராகி வயங்கினரன்றோ
அருந்தவமாமுனி யாம்பகவற்குக்
கருவூர்ப் பெரும்பதிக் கட்பெரும்புலைச்சி
ஆதிவயிற்றினி லன்றவதரித்த
கான்முளையாகிய கபிலனும் யானே
என்னுடன் பிறந்தவரெத்தனை பேரெனில்
ஆண்பான் மூவர் பெண்பானுல்வர்
யாம்வளர்திறஞ்சிறி தியம்புவல் கேண்மின்
ஊற்றுக்காடெனுமூர் தனிற்றங்கியே
வண்ணாரகத்தில் உப்பை வளர்ந்தனள்
காவிரிப் பூம்பட்டினத்திற் கள்விலைஞர் சேரியில்
சான்றாரகந்தனில் உறுவை வளர்ந்தனள்
நரப்புக் கருவியோர் நன்னிடுசேரியில்
பாணரகத்தில் ஔவை வளர்ந்தனள்
குறவர்கோமான் கொய்தினைப்புனஞ்சூழ்
வண்மலைச் சாரலில் வள்ளி வளர்ந்தனள்

தொண்டை மண்டலத்தில் வண்டமிழ் மயிலைப்
பறைபரிடத்தில் வள்ளுவர் வளர்ந்தனர்
அரும்பார் சோலைச் கரும்பார் வஞ்சி
அதிகனில்லிடை அதிகமான் வளர்ந்தனன்
பாரூர் நீர் நாட்டாரூர் தன்னில்
அந்தணர் வளர்க்க யானும் வளர்ந்தேன்
(ஆதலால்)
மாரிதான் சிலரை வரைந்து பெய்யுமோ
காற்றுஞ்சிலரை நீக்கி வீசுமோ
மாநிலஞ்சுமக்க மாட்டேனென்னுமோ
கதிரோன் சிலரைக் காயேனென்னுமோ
வாழ்நான்கு சாதிக்குளவு நாட்டிலும்
தாழ்நான்கு சாதிக்குளவு காட்டிலுமோ
திருவும் வறுமையுஞ் செய்தவப் பேறும்
சாவதும் வேறில்லை தரணியோர்க்கே
குலமுமொன்றே குடியுமொன்றே
இறப்புமொன்றே பிறப்புமொன்றே
வழிபடு தெய்வமு மொன்றேயாதலால்
முன்னோருரைத்த மொழி தவறாமல்
எந்நாளாயினு மிரப்பவர்க்கிட்டுப்
புலையுங் கொலையுங் களவுந் தவிர்த்து
நிலை பெறவறத்தினிற்பதையறிந்து
ஆணும் பெண்ணு மல்லதையுணர்ந்து
பேணியுரைப்பது பிழையெனப்படாது
சிறப்புஞ்சீலமுமல்லது பிறப்பு நலந்தருமோ
பேதையீரே.

KABILAR'S AHAVAL

When we explore the precious things of wondrous worth contained
In this vast world, by the "four faced" framed
Was the male first? the female first? Or was the sexless thing the first?
Were constellations or the planets first? Was good or evil first?
Is wealth the thing most excellent, or knowledge?
Is the vast and ancient globe appearance or creation?
Is all organic being natural or made?
Do men die off through lapse of time? Is death a fiction too?
Will evil's poison die, or still undying spread?
When sentient man dies off, the five fold world of sense.

What will it do? Whither will it depart?
O men of might, if you perform rare penances
Will you some other body gain? or will your own body bide?
When you eat is it the body eats, or is it the "Life" * ?

II

O men of the world, O men of the world?
With my tongue as the stick, and mouth as the drum, I sound out my teaching?
List to my words, list to my words!
To men life's period goes not beyond a hundred years;
Fifty of these are spent in night and sleep;
Five pass away in dependent childhood;
And three times five in aimless youth;
Seventy are gone. Thirty remain!
And of these
Some days are days of pleasure;
Some days are days of affliction!
Wealth is like a swelling stream; that stream's
Crumbling back is youth. A tree
Upon that bank, so unstable, is your joyous life time!

III

One thing only should ye do; that one thing
Should be good alone: that one good thing
This very day should ye do; this day's
Present hour should he do it; but still
"To-morrow," "to-morrow," if ye say
Ye know not the fated day of deaths' approach
Ye know not the number of the days' fate hath assigned to each!
Death will come, it may be any hour.
Then should he meet the Lord of Death,
With courteous words, he won't depart,
offer him wealth he won't depart
Bid him begone, he won't depart; let friends throng round, he *won't depart?*
He won't leave you because you are good.
He won't pity your poverty.

* Life, Breath, Spirit, Soul.

He won't leave you because you are bad; he wont respect your wealth
He won't delay one instant, he is fierce of eye.
He will carry away your "Life"; the body he bears not off.

IV

Why wail ye poor mortals?
Is it for the "life" lost or for the body lost?
Should ye say, we wail for the 'life' lost
The body ye saw not erewhile, and ye see not again
The body that hath lost its life they drag as a thief caught in the theft,
They bind the feet, they bind the hands,
They strip off the garments, and tie the waist cloth,
They kindle fire in the burning ground,
They burn it to ashes, plunge in the stream
There go your kindred and wail with anguished minds,
Shall we call this folly? or deem it sense?

V

O ye Brahmans, hear me when I speak
When they put you here as dead
You utter many made up *mantras*; and then
When their sons put food before you
Do the dead return afflicted with hunger?
Do they stretch out hands and stand?
Has any seen it so?
By the food that was eaten whose hunger was assuaged?

VI

The Ottiyars, the Outcastes, the Huns, the Singhalese,
The moors with slender forms, the Greeks, the Chinese
All these dwellers in many lands have no Brahmans
As if an elder creation, with customs diverse
Ye have appointed in this land your four-fold caste
With the ordinance that some should be high and some should be low,
A bullock and a buffalo are species diverse in birth
Has any one known that these have joined to from some mingled race?
But in the human race all are one caste;

Only two species midst the castes ye find:
The male and female, and from these proceeds a kindred race
In whatever land ye sow whatever seed
In that land that self-same seed spirings up
No seed produces diverse plants
Brahmans are the fathers, outcaste women are mothers
Still the children are they not Brahmans too?
The buffalo and bullock are diverse to the eye.
Is there such difference in men? Have you so seen it?
In length of days, limbs, body, form and skill
Doth any difference of varying caste appear?
If from the South an outcaste northward goes
He may become a Brahman skilled in Vedic lore
A Brahman from the northern land if to the south he makes his way
May change his mode of life, and straight an outcaste may become.

VII

Howe'er that be
Brahma, who from the mudborn lotus sprang,
Was sire to Vasishtha, and the mother was a dancing girl*
Vasistha took a low caste maiden; Caktiyar was their son.
Caktiyar took to him an outcaste maid; their son was Parasarar.
Parasarar wedded a fisher girl; their son was Vyasar.
These four chanted the sacred writings, and were great;
Renowned ascetics they became, clothed with illustrious praise.

VIII

In Karur's City great a sage for penitence renowned,
Great Pagavan wedded a lowcaste maiden large of eye,
And Āthi was her name. Her son was I myself,
And Kabilar my name, you ask who were
My brothers and my sisters; brothers were three and sisters four
In brief I'll tell you how we all grew up.
In *Uttukkadu*, in a washerman's hut Uppai was reared.
In Kavirip-pum-pattinam's suburb, where they toddy sell,
In dwelling of some worthy folk was Uruvai brought up
In suburb where dwell those who make lute-strings
In minstrel's home was Avvai nourished

In dwelling of a chief of hill-men on slope of a great hill
Mid millet harvests rich Valli was nurtured
In Tondai land in Mayilai for Tamil lore renowned,
By *Pariahs* was Valluvar brought up.
In *Vanji* girt with groves where beetles hum; mid opening flowers,
By *Athigan* was *Athigaman* sustained.
In *Arur* where copious waters flow adown the crags
In *Brahman's* house I found my home
Doth the rain fall only on a chosen few?
Doth the wind passing over some, refresh a chosen few?
Doth the mighty earth say of some, "I will not bear them"?
Doth the radiant Sun say of some,
'I will not warm them'·
Is' food found for higher castes in the cultivated lands?
And for the lower castes in the wilderness?
Does wealth or poverty or gain of pious acts,
or death come otherwise upon this earth to some?
Caste is but one, Family is but one,
Death is but one. Birth is but one.
The God-head worshipped is but one.

IX

Therefore, transgress ye not the words the ancients spake
Each day give ye to them who ask of you
Shun meanness, murder, theft, Bide in the
way of virtue that abides
Say not this teaching's false
But tell me foolish ones, can accident of birth confer?
What excellence and virtue can impart?

—G. U. Pope, *The Asiatic Quarterly Review.*

GLEANINGS:

RELIGIOUS

AND

PHILOSOPHICAL

FROM

ST. KĀRAIKKĀL AMMAIYĀR

ST. TIRUMŪLAR

ST. APPAR—TIRUNĀVUKKARASAR

ST. GNANA SAMBANDAR

ST. SUNDARAMŪRTI

ST. MANICKAVĀCHAKAR

ST. PATTINATHĀR

ST. NAMMĀLVAR

ST. ARUNAGIRIAR

ST. TĀYUMANAVAR

ST. RĀMALINGAR OF VADALŪR

and other Philosophical Writings.

Karaikkal-Ammaiyar

THE MOTHER OF KĀRAIKKĀL

The life and incidents of Karaikal Ammaiyar is given in the *Periyapuranam* of St. Sekkizhar; and we follow the account as far as it goes. In the famous sea port town of Karaikal inhabited by merchants noted for their virtue and veracity and wealth, there lived once a merchant by the name of Danadattan. As the result of his great *tapas*, he was blessed with a daughter who was named Punithavathiar (the immaculate). From her earliest years she developed instinctively a love of God and was given to the study of religious literature and the service of God's devotees. After she attained her proper age, the parents were casting about for a suitable match, and they had an offer from the neighbouring town of Nagapattinam. This was approved, and Punithavathiyar was married in great pomp to Paramadattan at Karaikal. The parents were not willing to part with their only daughter, and they assigned a separate house and large property to the son-in-law who agreed to live in Karaikal. While so one day, Paramadattan received a couple of Mangoes from his friends, and he sent them to his wife. At home a devotee of the Lord came and asked for food. Punithavathiyar had only cooked rice, and the vegetables were not ready, but she remembered she had the mango fruits and thinking that was too precious to be bestowed on God's bhaktas she served him with one of the two fruits, and appeased his hunger. The bhakta left, and later the husband returned about the noon from his business, bathed and sat down for dinner, and Punithavathiyar served him with the other mango fruit. He found it sweet and asked to be served with the other.

She went inside as though to bring it, and felt distressed and prayed to God who always succours those who think on Him forgetting their self and lo! a mango was placed in her hands. She took it to her husband who eating it wondered and said that this fruit surpassed anything in the three-worlds and asked her where she had got it. On hearing this, she was unwilling to declare the truth as she felt that the manifestation of God's mercy was not fit to be disclosed and she felt at the same time, that it was not right

to tell an untruth to her husband. She then related what had actually occurred. Paramadattan did not feel convinced and asked to procure another such fruit, if what as obtained previously was by the Grace of God. She went aside and petitioned to God that if He did not grant another fruit, her words would be found to be untrue, and another fruit was surely in her hands. She presented it to her husband, and it vanished from his hands the moment after he held it. He was at once struck with fear and trembling and he felt that his wife was no ordinary woman and she must be divine and secretly determined to leave her at the earliest opportunity. With this object in view, he fitted up for trading and took all his wealth in it and left abroad, and after exchanging his merchandise, he arrived at a port in the Pandiyan territory and settled there, and soon after married a suitable girl, and he got a female child by her whom he named after Punithavathiar. The relations of Punithavathiar heard about, his whereabouts, in course of time, and they determined to take his first wife to him, and they did so, carrying her in a palanquin, and arriving in Parmasattas town, sent word to him of their arrival and mission. Greatly perturbed, he however determined to face the matter and taking his wife and child approached Punithavathiar's presence and fell prostrate at her feet. The relations wondered and asked how he could worship his wife. Paramadattan related all that took place before and how he named his own daughter after her, and they should all worship her also. Our Lady, then prayed to God that, that being her husbands's view, she could no more bear the flesh and the beauty of her person which was solely for her husband, and she should be given the form of a demoness (பேய்) who could stand by God ever in prayer. She shed her flesh at once and bearing the bones alone became a demoness, by the Grace of God. The gods showered flowers and the music of the heavens sounded; Devas and Rishis burst forth in praise, and the relations and others who stood there fell at her feet and worshipped and left.

She then composed her first poem called *Arpudha Thiru Andhadhi*, the wonderful *andhadhi* of 100 verses, and any one reading it could not but feel the wonderful beauty and pathos and love that permeates these verses. We have cried over them when reading in private, and even in public company, tears have gushed to our eyes when others recited them. Our civilised notions

prevent us from doing any such effeminate thing, as shedding tears, at the recitation of some devotional poetry. But if this is civilisation, let us part company from it at once. True Religion and Love is cast in a different mould. To the God-over powered, there is no caste and company, shame and pride of etiquette. They roll in a world of their own loving God, delighting in God, revelling in God, and rejoicing in God and really attain to Svaraj and not they who roll under the feet of their worldly rulers. They become mad of God and the world accounts them also mad. They become God possessed and the world accounts them as Demon possessed. Says St. Tayumanavar :—

பாலரொடு பேயர் பித்தர் பான்மையென நிற்பதுவே
சீலமிகு ஞானியர்தஞ் செய்கை பராபரமே.

Like babes and demon–possessed and mad men
Do the great *Jnanis* behave, Oh lord of Lords.

cf. also :

மலமில்லை மாசில்லை மானாபி மானம்
குலமில்லை கொள்ளுங் குணங்களு மில்லை
நலமில்லை நந்தியை ஞானத் தினாலே
பலபன்னி யன்பிற் பதித்து வைப்போர்க்கே.

No sin, no dross, no shame. no pride,
No caste, no qualities nor good is possessed
By those through *Jnana* by repeated praise
Embed in their Love our Blissful One.

அன்புள் ளுருகி அழுவன் அரற்றுவன்
என்பு முருக இராப்பகல் எத்துவன்
என்பொன் மணியை யிறைவனை ஈசனை
தின்பன் கடிப்பன் திருத்துவன் நானே.

Melting in Love will I cry and loudly sing
Even my bones to melt, will I pray night and day,
My ornament of Gold, My God and My Lord,
Him will I prepare, eat and masticate.

—*Tirumantiram*

And truly enough, as our mother, moved about in her demoness form, the world fled from her presence, but what did she reck how she appeared to the truthless world if she was accepted by the Lord of the Worlds. She proposed to visit Kailasam and travelled through many regions and approching the out-skirts of the silver

to tell an untruth to her husband. She then related what had actually occurred. Paramadattan did not feel convinced and asked to procure another such fruit, if what as obtained previously was by the Grace of God. She went aside and petitioned to God that if He did not grant another fruit, her words would be found to be untrue, and another fruit was surely in her hands. She presented it to her husband, and it vanished from his hands the moment after he held it. He was at once struck with fear and trembling and he felt that his wife was no ordinary woman and she must be divine and secretly determined to leave her at the earliest opportunity. With this object in view, he fitted up for trading and took all his wealth in it and left abroad, and after exchanging his merchandise, he arrived at a port in the Pandiyan territory and settled there, and soon after married a suitable girl, and he got a female child by her whom he named after Punithavathiar. The relations of Punithavathiar heard about, his whereabouts, in course of time, and they determined to take his first wife to him, and they did so, carrying her in a palanquin, and arriving in Parmasattas town, sent word to him of their arrival and mission. Greatly perturbed, he however determined to face the matter and taking his wife and child approached Punithavathiar's presence and fell prostrate at her feet. The relations wondered and asked how he could worship his wife. Paramadattan related all that took place before and how he named his own daughter after her, and they should all worship her also. Our Lady, then prayed to God that, that being her husbands's view, she could no more bear the flesh and the beauty of her person which was solely for her husband, and she should be given the form of a demoness (பேய்) who could stand by God ever in prayer. She shed her flesh at once and bearing the bones alone became a demoness, by the Grace of God. The gods showered flowers and the music of the heavens sounded; Devas and Rishis burst forth in praise, and the relations and others who stood there fell at her feet and worshipped and left.

She then composed her first poem called *Arpudha Thiru Andhadhi*, the wonderful *andhadhi* of 100 verses, and any one reading it could not but feel the wonderful beauty and pathos and love that permeates these verses. We have cried over them when reading in private, and even in public company, tears have gushed to our eyes when others recited them. Our civilised notions

prevent us from doing any such effeminate thing, as shedding tears, at the recitation of some devotional poetry. But if this is civilisation, let us part company from it at once. True Religion and Love is cast in a different mould. To the God-over powered, there is no caste and company, shame and pride of etiquette. They roll in a world of their own loving God, delighting in God, revelling in God, and rejoicing in God and really attain to Svaraj and not they who roll under the feet of their worldly rulers. They become mad of God and the world accounts them also mad. They become God possessed and the world accounts them as Demon possessed. Says St. Tayumanavar:—

பாலரொடு பேயர் பித்தர் பான்மையென நிற்பதுவே
சீலமிகு ஞானியர்தஞ் செய்கை பராபரமே.

Like babes and demon-possessed and mad men
Do the great *Jnanis* behave, Oh lord of Lords.

cf. also:

மலமில்லை மாசில்லை மானாபி மானம்
குலமில்லை கொள்ளுங் குணங்களு மில்லை
நலமில்லை நந்தியை ஞானத் தினாலே
பலபன்னி பன்றிப் பதித்து வைப்போர்க்கே.

No sin, no dross, no shame, no pride,
No caste, no qualities nor good is possessed
By those through *Jnana* by repeated praise
Embed in their Love our Blissful One.

அன்புள் உருகி அழுவன் அரற்றுவன்
என்பு முருக இராப்பகல் ஏத்துவன்
என்பொன் மணியை இறைவனை ஈசனைத்
தின்பன் கடிப்பன் இருத்துவன் தானே.

Melting in Love will I cry and loudly sing
Even my bones to melt, will I pray night and day,
My ornament of Gold, My God and My Lord,
Him will I prepare, eat and masticate.

—*Tirumantiram*

And truly enough, as our mother, moved about in her demoness form, the world fled from her presence, but what did she reck how she appeared to the truthless world if she was accepted by the Lord of the Worlds. She proposed to visit Kailasam and travelled through many regions and approching the out-skirts of the silver

mountain, she was afraid to walk with her feet and travelled on her head. From where our Parents (*Bhuranesa Pitaram*) were seated, our Mother, Uma observed the lady and wondered what great love should have been posseseed by her who was approaching on her head and with her bare bones for the body. Our Lord said that this 'mother" was his devotee and had obtained this form purposely. And when she approached the lord, He called out to her, "Mother," and she fell prostrate at His feet calling "Father". The poet exclaims that the Lord uttered this one good word, so that the whole world may be saved. But how many do really understand all that is implied in this one word. All that love, and loving sacrifice and the love that finds no fault and beareth all faults, that love that would save from harm and would redeem from all sin, that Love in fact is more typical of Divinity than humanity. Is not all this synonymous with this one word 'mother'? And when the Prodigal Son returns and is received into the bosom of the mother, the response "Mother" how much does it not imply. It is the acknowledgemeat of this all love, and one's own worthlessness and sense of joy and bliss which this acnowledgement brings about!

She rose up and when asked what special prayer she had, she said, she desired undying love and deathlessness, and if she could be born, she should never forget Him, and she should ever dwell under His dancing foot ever singing His praise. The Lord granted her prayer and told her she should see His *Ananda Thandavam* at Tiruvalankadu.* She accordingly retraced her way to Tiruvalankadu in the same way and sojourned there singing many hymns waiting for the day when God would fulfil her wish. She sang her last hymn and she saw the Lord's Dance and she was taken under His anklet sounding Foot with her own song ringing in the ear of the Lord. Such is the narrative as given by St. Sekkizhar and it is replete with many lessons.

---

*Tiruvalankadu; A railway station 37 miles from Madras Central and 3 miles N. E. beyond by road, has a Siva shrine to Devarsingha Peruman and Vandarkuzhali ammai with Ratna Sabha—wherein the Lord danced with Kali and witnessed by Kareikkalammeiyar—.

" ஆடினர் காளி காண ஆலங்காட் டடிகளே "

—*Tevaram*.

We give below a selection from her *Arputha Tiru-anthaathi*—அற்புதத் திருவந்தாதி verses, which would show their worth and beauty.

பிறந்து மொழிபயின்ற பின்னெல்லாங் காதல்
சிறந்துநின் சேவடியே சேர்ந்தேன்—நிறந்திகழும்
மைஞ்ஞான்ற கண்டத்து வானோர் பெருமானே
எஞ்ஞான்று தீர்ப்ப திடர்,

Ever since I learnt to lisp after my birth,
My love to Thee increased, I reached Thy foot.,
Oh! God of Gods, with throat of shining blue,
When wilt Thou rid me of my pain?

இடர்களையா ரேனு மெமக்கிரங்கா ரேனும்
படருநெறி பணியா ரேனும்—சுடருருவில்
என்பறாக் கோலத் தெரியாடு மெம்மானார்க்
கன்பறா தென்னெஞ் சவர்க்கு.

Even though He frees me not from pain nor show
Me pity nor the path to go, my heart shall never
Cease loving Him Whose flaming Person is
Adorned with skulls and who midst fire doth dance.

அவர்க்கே யெழுபிறப்பு மாளாவோ மென்றும்
அவர்க்கே நாமன்பா வதல்லாற்—பவர்ச்சடைமேற்
பாகாப்போழ் சூடு மவர்க்கல்லால் மற்றொருவர்க்
காகாப்போ மெஞ்ஞான்று மாள்.

Even to seven births am I His slave,
Ever my Love is fixed on Him, naught else,
To Him whose coral braids are covered with buds,
And to none else my service shall be due.

இறைவனே யெவ்வுயிருந் தோற்றுவிப்பான் தோற்றி
இறைவனே யீண்டிறக்கஞ் செய்வான்—இறைவனே
எந்தா யெனவிரங்கு மெங்கண்மேல் வெந்துயரம்
வந்தா லதுமாற்று வான்.

The Lord creates all life and creating
He destroys all in this here world. The same
Lord when we cry to Him, 'Oh, my dear',
Will rid us sure of our mortal sorrow;

வானத்த ரென்பாரு மென்க மற் றும்பர்கோன்
தானத்த ரென்பாருந் தாமென்க—ஞானத்தான்
முன்னஞ்சத் தாலிருண்ட மொய்யொளி சேர்கண்டத்தான்
என்னெஞ்சத் தானென்பன் யான்.

'He dwells in Heaven' "He dwells in Indra's world",
They are pleased to declare, I will let them do.
Wisdom Lord whose throat is with poison dark
Dwells in my heart I do declare.

அருளே யுலகெலாம் ஆள்விப்ப தீசன்
அருளே பிறப்பறுப்ப தானால்—அருளாலே
மெய்ப்பொருளை நோக்கும் விதியுடையே னெஞ்ஞான்றும்
எப்பொருளு மாவ தெனக்கு.

'T is Isa's grace that rules the world,
'T is Isa's grace that destroys birth,
'T is with such grace I look at truth,
Let me be merged e'er in such Truth.

எனக்கினிய வெம்மானை யீசனையா னென்று
மனக்கினிய வைப்பாக வைத்தே—னெனக்கவனைக்
கொண்டேன் பிரானாகக் கொள்வதுமே யின்புற்றேன்
உண்டே யெனக்கரிய தொன்று.

My father own so sweet to me, My Lord
Him I treasured sweet in my heart always
Him as My Lord I owned and Owning Him
My heart rejoiced. What is then rare to me.

இனியோநா முய்ந்தோ மிறைவன்றாள் சேர்ந்தோம்
இனியோ ரிடரில்லோ நெஞ்சே—யினியோர்
வினைக்கடலை யாக்குவிக்கு மீளாப் பிறவிக்
கனைக்கடலை நீந்தினோங் காண்.

Henceforth we have been saved, we reached God's Feet
Henceforth no more pain, Oh' my heart! Henceforth
The endless sea of births whence rise *karma*
We have crossed without doubt.

காண்பார்க்குங் காணலாந் தன்மையனே கைதொழுது
காண்பார்க்குங் காணலாங் காதலாற்—காண்பார்க்குச்
சோதியாய்ச் சிந்தையுளே தோன்றுமே தொல்லுலகுக்
காதியாய் நின்ற அரன்.

Him visible to Seers, He can be seen
By those who worship Him. If seen with Love,
He will appear within thy heart as Light,
Hara Who stands as the old world's First cause.

அறிவானுந் தானே யறிவிப்பான் றானே
அறிவா யறிகின்றான் றானே—அறிகின்ற
மெய்ப்பொருளுந் தானே விரிசுடர்பா ராகாசம்
அப்பொருளுந் தானே யவன்.

He knows all future and He intuits everyone,
He the Intelligence that knows the present,
He is the Truth that knows. And He is all
This Earth and *Akas* and effulgent Sun.

அவனே யிருசுடர்தீ யாகாச மாவான்
அவனே புவிபுனல்காற் றாவா—னவனே
இயமா னனாயட்ட மூர்த்தியுமாய் ஞான
மயனாகி நின்றானும் வந்து.

He is the fire, *Akas* and the twin lights,
The earth and air and the water is He,
He is *Ejaman* and *Ashtah-murti*
And the Intelligence that transcends all.

நூலறிவு பேசி நுழைவிலாதார் திரிக
நீலமணி மிடற்றா னீர்மையே—மேலுவந்த
தெக்கோலத் தெவ்வுருவா யெத்தவங்கள் செய்வார்க்கும்
அக்கோலத் தவ்வுருவே யாம்.

Let alone what fools with bookish lore declare
About the Nature of our blue-necked God
In whatever form and figure one worships
In that same form and figure He shows grace.

பிரானவனை நோக்கும் பெருநெறியே பேணிப்
பிரானவன்றன் பேருருவே வேண்டிப்—பிரானவனை
எங்குற்றா னென்பீர்க ளென்போல்வார் சிந்தையினும்
இங்குற்றான் காண்பார்க் கெளிது.

If one desires the path leading to God
And wishes to deserve His grace and asks
Where He dwells sure—Even in the heart of those
Like my poor self, It is easy to find.

அன்றுந் திருவுரு வங்காணாதே யாட்பட்டேன்
இன்றுந் திருவுருவங் காண்கிலேன்—என்றுந்தான்
எவ்வுருவோ நும் பிரானென்பார் கட் கென்னுரைக்கேன்
எவ்வுருவோ நின்னுருவ மேது.

I did not know thy form the day I was Thy own,
Nor do I know it now. "Of what form is Thy Lord,
They ask. To them what reply shall I give?
Which is Thy form? What is it? Oh my Lord!

ஏதொக்கும் ஏதொவ்வா தேதாகும் ஏதாகா
தேதொக்கும் என்பதனை யாரறிவார்—பூதப்பால்
வில்வே டனாகி விசயனோ டேற்றநாள்
வல்வே டனான வடிவு.

What form will fit and what will not,
What it will be, what it will not,
Who will know? That form that became
The bowman strong whom Arjun met.

கண்டெந்தை யென்றிறைஞ்சிக் கைப்பணியான் செய்யேனேல்
அண்டம் பெறினுமது வேண்டேன்—துண்டஞ்சேர்
விண்ணாறுந் திங்களாய் மிக்குலக மேழினுக்குங்
கண்ணாளா ஈதென் கருத்து.

If I cannot see Thee and serve and pray
I will not care to dwell even in Heaven
Oh, Moon, Lord of skies and the seven worlds
Oh, my dear! This is my sole desire.

பணிந்தும் படர் சடையான் பாதங்கள் போதால்
அணிந்தும் அணிந்தவரை யேத்தத்— துணிந்தென்றும்
எந்தையார்க் காட் செய்யப் பெற்ற இதுகொலோ
சிந்தையார்க் குள்ள செருக்கு.

Bowing, adorning with flowers the Feet
Of the Lord with spreading braids and uttering His praise
With constant devotion fixed on my Father true,
Is this not what makes His devotees proud?

காலனையும் வென்றோங் கடு நரகங் கைகழன்றோம்
மேலை யிருவினையும் வேர றுத்தோம்—கோல
அரணார விந்தழிய வெந்தீயம் பெய்தான்
சரணார விந்தங்கள் சார்ந்து.

We conquered death. We lost our hold on Hell,
The roots of Twin Karma we did tear up
When we did reach the lotus Feet of Him
Who with fiery dart the Triple forts did shoot.

நாமாலை சூடியும் நம்மீசன் பொன்னடிக்கே ,
பூமாலை கொண்டு புனைந்தன்பாய்—நாமோர்
அறிவினையே பற்றினா லெற்றே தடுமே
எறிவினையே யென்னும் இருள். 87

With garlands of words and flowers
If we adorn the golden Feet
Of our Isa with love and one mind
How will the karmic darkness afflict ?

அவன்கண்டாய் வானோர் பிரானாவா னென்றும்
அவன்கண்டா யம்பவளவண்ணன்-அவன்கண்டாய்
மைத்தமர்ந்த கண்டத்தான் மற்றவன்பால் நன்னெஞ்சே
மெய்த்தமர்ந் தன்பாய் நீ விரும்பு. 93

Behold He is the God of Gods,
Behold He is the coral-hued,
Behold He is the Blue necked One,
Desire Him, Oh, Mind with True Love !*

---

* St. Sekkizhār's *Periyapuraanam* by J. M. Nallaswami Pillai-1955, pp. 47-57, also see Kāreikkālammeyar *par Karavelane*—Institute Francais 'D Indologie, Pondichery 1956;the Saints hymns translated with French.

St. TIRUMULAR[1]

Sekkizhar in his *Periapuranam* says he will proceed to relate the history of Saint Tirumular, who in sweet Tamil had declared the esoteric truths of *Chariva*, *Kriya* and *Yoga* and *Jnana Margas*. These are the cream of *Agamanta* or *Siddhanta*. *Agama* is otherwise called *Tantra*, as *Veda* is called *Mantra*, and the several *(adhyayas)* chapters in *Tirumantiram* are called *Tantras* also. The Saint declares himself that by command of God he was giving out the truths of the *Agamas* in Tamil. As such, next to Nandikesvara, Sananta, Sanatkumara and other great Seers, Saint Tirumular is regarded as the foremost Teacher and Guru in the Tamil land; and Saint Tayumanavar, who styles him as *Thava Raja Yogi* traces his spiritual descent from him. Our Saint's *Tirumantiram* occupies a unique place in the philosophy of the whole world; and though we have attempted translations of his verses and tried to expound a few of them, there is hardly any student in the Tamil land, who could interpret him properly and do him justice. In it lies the whole key-note of Yoga or practical Philosophy [2].

To proceed to the narrative, Tirumular was one of the Yogis who had obtained the grace of Nandikesvara in Mount Kailasam. He had attained to the eight great *Siddhis* and he desired to travel to the Tamil Pothiya Hill to meet the great Muni Agastya and renew his old friendship. On his way he passed through and worshipped at the Temples of Kedhara, of Pasupatisvarar in Nepal, of Visvanathar in Avimukta (Benares), of God in Vindhya and Sri Parvatam and Sri Kalahasti. After visiting Tiruvālankādu, he passed further south, he worshipped God in Kānchi and Tiruvadigal, and reached Chidambaram. Here he bided sometime, witnessing and

1. "Mular says in his exordium, the genuineness of which is a moot point that he had as his disciples seven siddhas, to wit, Malanka, Indra, Soma, Brahma, Rudra, Kalagni and Kamsachala. From the indications scattered through his book it can be easily made out there he had his propaedeutics in the culture of the soul under one of the Nadha—Siddhas, or in one of the schools of their persuation, on the Himalayas, which he perfected in course of time with the aid of the discipline of the Suddha-marga as taught by the Agamics of the same region. Also see Introduction of Dr. V. V. Ramanan appended to the Tamil edition of *Tirumantiram* by Visvanatha Pillai. Ripon Press, 1912.

2. See Sekhizar's Periyapuranam by J. M. Nallaswamy Pillai, Second Edition Rajan & Co. Printers, 1955. pp. 70—74.

enjoying in truth Sri Nataraja's *Ananda Tandava*, his heart and soul melting in love. Leaving this Presence with great reluctance, he crossed the Kaveri, which as the poet says would not mix its waters with that of the sea, in as much as the latter yielded the Poison as food for God, bringing out thereby how every drop of the river is utilized by the people in increasing the fertility of the country. Bathing in its sacred waters, he reached the shrine of Pasupatisvara in Tiruvavaduthurai * and his heart leaped in joy at the sight of the same. He felt as though he could not leave the place, still he left it, and on the bank of the Kaveri, he came across a herd of cattle which were bellowing in great distress over the dead body of their shepherd. They were going round and round his body and smelling it and bellowing. Our Saint saw it and his heart was touched, be it by the grace of God. The real Sage and Yogi is one, who is filled with love of God, and this love flows over and over and in its broad embrace covers all sentiment, creatures without any distinction and gives joy to all and removes all pain and sorrow. Every one is familiar with the definition of the anointed of God given in the Sacred *Kural* "The Anthanars (Brahmins-Brahma-jnanis) are lords of Dharma, as they conduct themselves by showing true love to all sentient creatures".

"Saint Umapathi Sivachariyar had declared that out of the depths of their love, they are troubled and tossed about from the sorrows of their erring kind. Our Saint himself had said, which deserves to be written in letters of gold, "Let the whole world share the Bliss I had attained". "*யான் பெற்ற இன்பம் பெருக இவ்வையகம்*" Naturally our Sage's heart was moved at the sight of the distress of these cows. He desired, and what is impossible to such? With true self-sacrifice, the greatest obstacles can be overcome, and the greatest acheivements possible. In this instance, the only way our Saint could help these cattle would be by giving life to the dead shepherd. He therefore prepared to enter his body and after placing his own body in a place of safety, his life passed into that of the shepherd. The shepherd arose as though from sleep, and lo!

---

* The seat of the famous Mutt of this name, which adjoins the Temple. Our Saint's shrine is found in the temple. The passage to it is long and dark even during the day. The sacred Fig Tres *(Ficus Religiosa)* in this shrine are very nearly creeping ones and called *Padar Arasu*)

the joy of the kine. They licked him, smelt him, crowded round him and lept in joy with tails held aloft. After a time, being satisfied he was alive, they began to graze as usual. Our Saint's heart was also gladdened at this sight, and he followed the cattle as they grazed in the cool banks of the river and drank of its refreshing waters. It was soon evening, the kine thinking of its calves began to return to their home which were in the adjoining village of Sattanur and our Saint also followed them to their village. Each cow entered its respective owner's house, and our Saint, who had entered the body of the shepherd who was called Mulan stood in the village street. The shepherd's modest wife, who was anxiously waiting her husband's late return came near him, and looking at his strange appearance went to touch our Saint. He would not allow this. The woman was alone. She had no children and no relations. She bewailed her lot and our Saint told her that she had no more connection with him, and saying so, he entered a common Mutt in the village. The woman, who sadly noted his altered condition, ceased to trouble him, and spent a sleepless night and next morning informed the villagers about his condition and solicited their aid. They came and saw our Saint and told the woman, that his condition did not be token insanity, nor did show that he had contracted any new attachment but that he appeared to be a *Siva Yogi*, who had attained to *Chitta Nirodha*, and it was not possible to measure his greatness. He seemed to be one who had attained Omniscience and to the Feet of the Ninmala God and he would not therefore enter again the entanglements of *Samsara*. The woman was sorely troubled in heart but chaste and modest as she was, she went away quietly with the villagers.

"Saint Tirumular as he was now called, left with the cattle, which proceeded to their pasturing grounds and going to the place, where he had concealed his original body, he could not find it. In his Omniscience he learnt that it was by the Lord's Grace the body was lost and it was His Supreme Will that he should bide there and give out in Tamil to the world the great truths of the Agamas revealed by the Lord adorned with spreading braids and the crescent Moon. He repaired again to Tiruvavaduturai and worshipping God sat in yoga under the sacred Arasu Tree to the west of the

Shrine. And he gave a verse of his Tirumantiram one in each year, beginning with the following verse:

"He is only one. His gracious Sakti is the second. He is established in the three. He revealed the four (Dharmas). He conquered the five (senses). He gave out the six (religions). He transcended the seven (worlds). He stood as the Intelligent eight (Ashtamurthi)".

"He thus composed the three thousand verses comprising the Tamil *Tirumantiram* and remained on earth for three thousand years and was then received into the gracious Foot of the Lord without any more return. If it is said that it took a whole year for composing each verse, it means that so much thought is actually condensed in each verse, and it follows that unless one can meditate on each verse for a whole year or more, the condensed meaning cannot be sensed."

The following pages contain a few representative verses of wisdom of the saint, and that which will show the mightiness of his philosophic thoughts.

Note: The Editor herein acknowledges with gratitude the Translations of these verses that have appeared in the *Siddhanta Deepika* during the several years of its, appearance; and of them, these are gleaned.

TIRUMANTRAM

அவையடக்கம்

Some forewords.

ஆரறிவார் எங்கள் அண்ணல் பெருமையை
யாரறிவா ரிந்த வகலமு நீளமும்
பேரறி யாத பெருஞ்சுட ரொன்றதின்
வேரறி யாமை விளம்புகின் றேனே. 95

Who knows the greatness of our Lord?
Who knows His length and breadth?
Of this vast shining nameless One
The root not knowing, I dare speak.

பாடவல் லார்நெறி பாட வறிகிலேன்
ஆடவல் லார்நெறி யாட வறிகிலேன்
நாடவல் லார்நெறி நாட அறிகிலேன்
தேடவல் லார்நெறி தேடகில் லேனே. 96

I cannot sing as God's true Bhaktas can,
I cannot dance as they alone can dance
Nor do I know the path of Gnani's true
Nor seek the path of seekers after God.

மன்னிய வாய்மொழி யாலு மதித்தவர்
இன்னிசை யுள்ளே யெழுகின்ற வீசனைப்
பின்னை யுலகம் படைத்த பிரமனும்
உன்னும்அவனை யுணரா லுமாமே. 97

In the words of praise of God's Bhaktas
In their sweet music rises He.
Can even the world's creator Brahma
Of Isa, think and understand.

தத்துவ ஞான முரைத்தது தாழ்வரை
முத்திக் கிருந்த முனிவருந் தேவரும்
ஒத்துடன் வேறு யிருந்து துதிசெயும்
பத்திமை யாலிப் பயனறி யாரே. 98

The knowers of Tatwas, on Kailas
The dwellers, the munis and gods,
They together and alone pour forth His Praise
They alone by their love can know my meaning.

Translation by J. M. N.—S. D. III p. 114.

TIRUMANTRAM *

By

TIRUMOOLAR

FIRST TANTRA

Chapter 18.

LOVE

அன்புடைமை

அன்புஞ் சிவமு மிரண்டென்ப ரறிவிலார்
அன்பே சிவமாவ தாரும் அறிகிலார்
அன்பே சிவமாவ தாரு மறிந்தபின்
அன்பே சிவமா யமர்ந்திருந் தாரே. 270

The ignorant think that Love and Sivam (the state of being Siva or Bliss) are different, They do not know that Love becomes or settles into Sivam, After knowing that Love becomes or settles into Sivam, they rest themselves in that condition in which Love has settled into Sivam.

பொன்னைக் கடந்திலங் கும்புலித் தோலினன்
மின்னிக் கிடந்து மிளிரு மிளம்பிறை
துன்னிக் கிடந்த சுடுபொடி யாடிக்குப்
பின்னிக் கிடந்ததென் பேரன்பு தானே. 271

My great Love has been directed towards Him (Siva) whose tiger skin is brighter than gold, the crescent Moon in whose head is luminous and bright, and who dances in unbroken close ways is the burning dust,

என்பே விறகா இறைச்சி யறுத்திட்டுப்
பொன்போற் கனலிற் பொரிய வறுப்பினும்
அன்போ டுருகி யகங்குழை வார்க்கன்றி
என் பொன் மணியினை யெய்த வொண்ணாதே. 272

Even though with bones for firewood, the flesh is torn to lines and burnt like gold in fire, except to those who internally melt themselves into Love, God is not accessible.

* S. Ramaswami Aiyer—Siddhanta Deepika 1897 Vol. I p. 66.

ஆர்வமுடையவர் காண்பர்அரன்றன்னை
ஈரமுடையவர் காண்பாரிணையடி
பாரமுடையவர் காண்பார்பவந்தன்னைக்
கோர நெறிகொடு கொங்குபுக் காரே. 273

Those with intense love will see God. Those with compassion will see His two feet. Those with the load (of cares) will see sin, and subject to pressure, will enter cycles of birth and death or misery.

என்னன் புருக்கி யிறைவனை யேத்துமின்
முன்னன் புருக்கி முதல்வனை நாடுமின்
பின்னன் புருக்கிப் பெருந்தகை நந்தியந்
தன்னன் பெனக்கே தலைநின்ற வாறே. 274

Adore the Lord, melting with love as in myself, Melting with Love, seek the First Being. Then the great Nandi (the giver of Bliss) will, directing His Love stand forth as your main protector.

தானொரு காலஞ் சயம்புவென் றேத்தினும்
வானொரு காலம் வழித்துணை யாய்நிற்குந்
தேனொரு பாற்றிகழ் கொன்றை யணிசிவன்
தானொரு வண்ணமென் னன்பில்நின் றானே. 275

If you praise the Lord as Self-existent, once in the way, He will stand forth your aid in your course towards Heaven. He who wears *Konrai* flowers flowing with honey has taken his seat in my Love towards Him.

முன்படைத் தின்பம்படைத்த முதலிடை
அன்படைத் தெம்பெருமானை யறிகிலார்
வன்படைத் திந்தவகலிடம் வாழ் வினில்
அன்படைத் தான்றன்அகலிடத் தானே. 276

They do not know my Lord who evinced strong Love in creating us and opening up the sources of Bliss. It is He, who with Love, filled this hard life with Love and filled all space with Love.

கருத்துறு செம்பொன்செய் காய்கதிர்ச் சோதி
இருத்தியும் வைத்து மிறைவனென் றேத்தியும்
அருத்தியு ளீசனை யாரருள் வேண்டில்
விருத்தி கொடுத்திடும் விண்ணவர் கோனே. 277

If one fixes God in the Light engendered in himself by concentration of attention inwards and adores Him in that condition, and then desires for His Grace, the Lord of the Angelic Host will grant his desires, being in himself.

வித்தலுர் துஞ்சும் பிறப்பையுஞ் செய்தவன்
வைத்த பரிசறிந்தேயு மனிதர்கள்
இச்சையு ளேவைப்ப ரெந்தை பிரானென்று
நச்சியே யண்ணலை நாடுகி லாரே. 278

Those that enjoy the benefit of creation, protection and destruction by God ever hanker after desire but they never adore the Lord and seek Him and pray to Him for the same.

அன்பினுள் ளான்புறத் தானுட லாயுளான்
முன்பினுள் ளான்முனி வர்க்கும் பிரானவன்
அன்பினுள் ளாகி யமரும்அரும் பொருள்
அன்பினுள் ளார்க்கே யணைதுணை யாமே. 279

He (The Lord) is within and without Love, He forms the body of Love, He is both before and after; and He is the Lord of the contemplation. He forms the internal essence of Love, or found in Love, He is the doer, object sought in Love, and He is the help to those who love Him.

It is characteristic of a bandhu to supply food or partake in meals supplied. God has supplied food to Appar, Sundarar and Gnanasambhandar and has partaken in meals supplied by Gouri and Kannappar and Elayankudi.

யாவர்க்கு மாம்இறைவற் கொரு பச்சிலை
யாவர்க்கு மாம்பசு விற்கொரு வாயுறை
யாவர்க்கு மாமுண்ணும் போதொரு கைப்பிடி
யாவர்க்கு மாம் பிறர்க் கின்னுரை தானே. 252

It is possible for all to pick a leaf for or to put a leaf over God, *it is possible for all to give a handful of fodder* to cow; it is possible for all to part with a handful of food at the time of meals; and it is possible for all to *speak kind words to all.*

அற்றுநின் றூருண்ணும் ஊணே அறனென்னுங்
கற்றன போதங் கமழ்பவர் மானுடர்
உற்றுநின் றாங்கொரு கூவற் குளத்தினிற்
பற்றிவந் துண்ணும் பயனறி யாரே. 253

Ascetics are those who smell sweet with the conviction learnt that the Dharma is to part with food (a part of food) which they take. Men do not know the benefit of bringing water from well or tank and giving the same by way of charity.

Note

According to Parasara, Dana (gift or charity) is the main Dharma for this Kaliyuga—Food referred to in the text implies spiritual food, such as initiation, intellectual food, such as Sastraic teaching, professional food, such as industrial education and physical food, such as bread or rice.

அழுக்கினை யோட்டி யறிவை நிறையீர்
தழுக்கிய நாளிற் றருமமுஞ் செய்யீர்
விழித்திருந் தென்செய்வீர் வெம்மை பரந்து
விழிக்கவன் றென்செய்வீ ரேழைநெஞ் சீரே. 254

Driving off impurities, fill yourself with knowledge; do charity also in the days in which it is your privilege to live. *Ye poor souls, what avails ye all your vigilance, as in spite thereof heat flies, off (from your body) and your* eyes become fixed?

தன்னை அறியாது தானல்லா னென்றிங்
கின்மை யறியா திளையனென் றோராது
வன்மையில் வந்திடுங் கூற்றம் வருமுன்னந்
தன்மையு நல்ல தவஞ்செயு வீரே. 255

Before death comes by force without your knowing when he comes, without any room for denying your identity, without his regarding your poverty or youth, be good and perform *Tapas*.

துறந்தான் வழிமுதற் சுற்றமு மில்லை
இறந்தான் வழிமுத லின்பமு மில்லை
மறந்தான் வழிமுதல் வந்திலன் ஈசன்
அறந்தான் அறியும் அளவறி வாரே. 256

No relation from the line of him who has renounced the world; no pleasure from the line of him who is dead; no grace shown by God to him who practices what is non-Dharma (what is not virtuous). Charity or Dharma is the measure of knowledge.

Note—1.

Renunciation is a consequence of spiritual perception that God is all and all is God. In the case of a person renouncing the world, the notion of Duality as a relative and a person related to him does not arise and the question or Dharma or charity as a duty does not arise in his case.

Death is, as Mahopanishad says, death-birth. Birth is a round of sorrow—so no pleasure to him who dies. Disinterested charity will put the doer in the way of God and eventually to immortality.

Reward is regulated by merit or virtue. Arbitrary reward irrespective of merit is hereby denied. Charity or Dharma is the measure of knowledge as real knowledge is derived from a love of God which is established by a love of fellow creatures exhibited in the form of Dharma or charity.

தான்றவஞ் செய்வதாஞ் செய்தவத் தவ்வழி
மான்றெய்வ மாக மதிக்கும் மனிதர்கள்
ஊன்றெய்வ மாக உயிர்க்கின்ற பல்லுயிர்
நான் தெய்வ மென்று நமன் வருவானே. 257

The man who practises *Tapas* is reckoned as God by the world. Death will come unto them who worship their flesh as God, declaring himself as their God.

Note

According to a number of Upanishads, immortality is vouchsafed to him who perceives and knows Paramathma in all and all in Paramathma. Death is a punishment inflicted on him who identifies his self with his body.

திளைக்கும் வினைக்கடல் தீர்வுறு தோணி
இளைப்பின்றி நீக்கும் இருவழி யுண்டு
கிளைக்குந் தனக்குமக் கேடில் புகழோன்
விளைக்குந் தவம்அறம் மேற்றுணை யாமே. 258

There are two ways of propelling without exhaustion, the boat which will take us across the Ocean of sorrow—giving Karma. Such helps are Tapas and charity effected by the person of undying renown, for himself and for all mankind.

பற்றது வாய்நின்ற பற்றினைப் பார்மிசை
அற்ற முறையான் அறநெறிக் கல்லது
உற்றுங்க ளாலொன்றும் ஈந்தது வேதுணை
மற்றண்ணல் வைத்த வழிகொள்ளு மாறே. 259

Charity done with desire for worldly consequences or selfish attachments is conducive to sorrow. Whereas charity done for disinterested purposes as a dedication unto God is conducive to upward spiritual march in the way appointed by God.

Note

The importance of dedicating all acts including charitable acts to God irrespective of consequences as a "means of joining unto the Lord as one spirit" (I Corinthians VII, 17) is recognised by St. Paul in I Corinthians XI, 31 wherein he says "whether therefore Ye eat or drink or whatsoever Ye do, do all to the glory of God." Interested charity is conducive to bodied existence or birth which is a source of sorrow.

THE CASE OF HIM WHO DOES NO CHARITY

எட்டி பழுத்த இருங்கனி வீழ்ந்தன
ஒட்டிய நல்லறஞ் செய்யா தவர்செல்வம்
வட்டிகொண் டீட்டியே மண்ணின் முகந்திடும்
பட்டப் பகர் பயன் அறி யாரே. 260

What is the use of well-developed and ripe fruits falling from an *Etti* or *Kangara* tree? (these fruits are bitter and poisonous). The wealth of those who according to capacity do no charity is similar to *Etti* fruits. The benefit of charity, those day light sinners do not know, who exact usury (interest) and bury their wealth under ground.

Note

One of the duties attaching to wealth is doing charity according to capacity to the needy and the poor in the form or the way in which their want is felt. Usury is condemned in all the leading religions of the world.

ஒழிந்தன காலங்கள் ஊழியும் போயின
கழிந்தன கற்பனை நாளுங் குறுகிப்
பிழிந்தது போலத்தம் பேர்இடர் ஆக்கை
அழிந்தன கண்டும் அறம் அறி யாரே. 261

People do not understand the necessity of Dharma (charity) in spite of their knowledge that time is fled, that deluges are gone, that their ordained days are gone, that their body has become withered as if the essence is squeezed out from it, and that they see themselves or others dying.

அறம் அறியார் அன்னல் பாதம் நினையுந்
திறம்அறியார் சிவ லோக நகர்க்குப்
புறம் அறி யார் பலர் பொய்மொழி கேட்டு
மறம் அறி வார்பகை மன்னிநின் றாரே. 262

Those who do not know the ways or the necessity of charity do not know how to think of the feet of God; they do not know the way to the city of God; they listen to the false words of others and incur hatred.

Note

Love of God is impossible without love of our fellow creatures and without self-sacrifice according to capacity. Charity as *Naradaparivrajopanishad* says secures the goodwill and affection of all man-kind. The reverse policy from a false sense of economy or from want of belief in a future existence is punished in this world by the enmity of others.

இருமலுஞ் சோகையு மீளையும் வெப்புந்
தருமஞ் செய் யாதவர் தம்பால தாகும்
உருமிடி நாக முரோணி கழலைத்
தருமஞ் செய் வார்பக்கற் றுழுகி லாவே. 263

Hiccup, bilious complaints, consumption, and heat afflict those who do not show charity. Lightning shock, serpent, disease called *Roni* attend with inflammation of the throat, and undue development of glands will not approach those who are charitable.

Note

In this verse, the residual sufferings of those who are not charitable in a subsequent birth, in other words, certain diseases and accidents which are the indices of non-charitable hard-heartedness in a prior birth are stated. Hiccup, bilious complaints, consumption and heat are all the result of excessive heat due to sexual excesses etc. The *Thapa* or heat of those in need who were refused help by those who were capable of giving them help seems to be the ultimate cause of the incurable forms of hiccup, Soka (bilious complaints attended with paleness, want of digestive power, bitterness of tongue etc.) and consumption afflicting the latter in their subsequent birth. If for example A suffers from incurable form of consumption in this generation, we infer that he was a hard miser who did no charity in his prior birth though capable of doing it. The charitable in their subsequent birth are not killed by lightning, serpent or other accidents mentioned in the text.

பரவப் படுவார் பரமனை யேத்தார்
இரவலர்க் கீதலை யாயினும் ஈயார்
கரகத்தே நீராட்டிக் காவை வளர்க்கார்
நரகத்தி னிற்றிரோ நன் னெஞ்சி னீரே. 264

The worldly reputed or the worldly influential (people) would not adore the Lord; they would not even pay the tax due to the

king; they would not grow shady groves, watering the plants from water pots, (when difficult to grow them). Ye such good hearted (Ironical) people, will Ye not suffer in Hell?

Note

In this verse, non-adoration of God for fear of expense, non-payment of tax to Government out of miserliness or over attachment to money and not growing shady groves where most needed groves are all declared acts punishable with punishment in Hell.

வழிநடப் பாரின்றி வானோர் உலகங்
கழிநடப் பார்நடந் தார்கரும் பாரும்
மழிநடக் கும்வினை மாற வோட்டிட்
டொழிநடப் பார்வினை யோங்கிநின் றாரே. 265

Those who do not, like the uncharitable, tread the ways (as a burden), who tread on the ways of those whose acts lead them to heaven, avoiding the injurious or the evil or the loss-bringing acts of even the latter, are the really great or glorious.

கனிந்தவர் ஈசன் கழலடி காண்பர்
துணிந்தவ ரீசன் றுறக்கம தாள்வர்
மலிந்தவர் மாளுந் துணையுமொன் றின்றி
மெலிந்த சினத்தினுள் வீழ்ந்தொழிந் தாரே. 266

The sympathetic or the compassionate will see the feet of God; the courageous or the strong hearted will reign over the world of the Devas. The miserly will, without help at the time of death, with faded mind, perish and disappear.

இன்ப மிடரென் றிரண்டுற வைத்தது
முன்பவர் செய்கையி னாலே முடிந்தது
இன்பமது கண்டும் ஈகிலாப் பேதைகள்
அன்பிலார் சிந்தை யறமறி யாரே. 267

Happiness and misery are the results of acts done in prior birth. Witnessing the sight of happiness (some people being happy) they still do no charity. Such people are really without love and know no thought, no virtue (or they do not know the mighty effect or Dharma of inward disposition).

கெடுவது மாவதுங் கேடில் புகழோன்
நடுவல்ல செய்தின்ப நாட்டவு மொட்டான்
இடுவது மீவது மென்றுமி னின்பம்
படுவது செய்யிற் பசுவது வாமே. 268

Think of depositing for charity and of giving charity and do that which will give you bliss. To be ruined or to be prosperous depends on the Dharma you do. He that will not observe in practice the rule of Golden middle and will not establish a course of bliss without gaining spotless reputation, is simply a Pasu (an idiot or fool) or a creation in name.

செல்வங் கருதிச் சிலர்பலர் வாழ்வெனும்
புல்லறி வாளரைப் போற்றிப் புலராதே
யில்லங் கருதி யிறைவனை யேத்துமின்
வில்லிற் றெய்த விற்குறி யாமே. 269

Without praising and serving men with limited knowledge for the sake of wealth, think of Heaven, serve God and praise Him and like an unmissing arrow darted from a bow, it will have the desired effect.

— S. Ramaswamy Aiyar - *S. D., Vol. I, pp. 26.*

To be consulted:

Tirumantiram—By Viswanatha Pillai, 1912, Ripon Press.

—Edited by Thiru V. K., Sadhu Press.

—Kasi Mutt, Tiruppanandal, 1951.

—Edited by Siddhanta Pandithar, P. Ramaswamy Pillai, S. I. S. S. Works Publishing Society, 2 Vols., 1957.

—Saiva Siddhanth Maha Samajam, 1937.

—Tiruvavaduturai Adheenam, in parts, 1959.

SAINT APPAR

also named Tirunavukkarasar

VII Century

In the beautiful hymn quoted below, Saint Tirunavukkarasu.* records some facts of his own spiritual experience and exhorts all men to lead lives of piety and godliness in the world. No one can feel, more than I do, the feebleness and inadequacy of the translation; and I fear I have but vainly tried to reproduce in English the music of the original.*

திருச்சிற்றம்பலம்

மாசில் வீணையு மாலை மதியமும்
வீசு தென்றலும் வீங்கிள வேனிலும்
மூசு வண்டறை பொய்கையும் போன்றதே
ஈச னெந்தை இணையடி நீழலே.

The faultless harp, the evening moon
The fanning breeze the South bestows,
The early summer's swelling time,
The pond where bees do humming swarm,
—As soothing is the shelter sweet
Of god my father's holy feet. 1

நமச்சி வாயவே ஞானமுங் கல்வியும்
நமச்சி வாயவே நானறி விச்சையும்
நமச்சி வாயவே நாநவின் றேத்துமே
நமச்சி வாயவே நன்னெறி காட்டுமே.

Lord Siva's praise **—my wisdom, lore,
Lord Siva's praise—the art I know;
Lord Siva's praise—my tongue proclaims;
Lord Siva's praise—the right way shows. 2

ஆளாகா ராளானாரை யடைந் துய்யார்
மீளா வாட்செய்து மெய்ம்மையு ணிற்கிலார்
தோளாத சுரையோ தொழும்பர் செவி
வாளா மாய்ந்துமண் ணாகிக் கழிவரே.

---

* *N. B.*—Siddhanta Deepika 1898 Vol. II. p. 224—25.

[The Saint's hymn of praise of Siva's grace as he emerged out of the burning lime-kiln, after seven days, and was unscathed.—Editor.]

These men of world won't serve thee, Lord;
From those that serve, won't learn and live;
Engrossed in works that chain them down,
On truth's firm ground they will not stand;
Think they the men of God so deaf ?*
They vainly live, and vainly die,
To dust dissolve, and pass away. 3

*கடலை வாழ்வு கொண்டென் செய்தீர் நாணிலீர்
சுடலை சேர்வது சொற் பிரமாணமே
கடலி னஞ்சமு துண்டவர் கைவிட்டால்
உடலி னார்கிடந் தூர்முனி பண்டமே.*

Unblushing men, what have you done?
You lead a life but wretched, base.
Mere tale is it to grave you go?
If He that saves forsakes you all,
You earthlings grow the country's scorn. 4

*பூக்கைக் கொண்டரன் பொன்னடி போற்றிலார்
நாக்கைக் கொண்டரன் நாமம் நவில்கிலார்
ஆக்கைக் கேயிரை தேடி யலமந்து
காக்கைக் கேயிரை யாகிக் கழிவரே.*

With blooms in hand, they worship not
The holy feet of *Hara* Lord;
With willing tongue praise not His name;
Confounded, wearied, seeking stuff
To feed the flesh, they perish, fall.
Their body feeds the clam'rous crows, 5

*குறிக ளும்அடை யாளமுங் கோயிலும்
நெறிக ளுமவர் நின்றதோர் நேர்மையும்
அறிய வாயிரம் ஆரண மோதிலும்
பொறியி லீர்மன மென்கொல் புகாததே.*

Though signs and symbols, temples fair,
And creeds and thousand scriptures speak
To teach His ways that you may learn,
O stupid men, why, why is it
Your minds to Him do scarce incline? 6

வாழ்த்த வாயும் நினைக்க மடநெஞ்சும்
தாழ்த்தச் சென்னியுந் தந்த தலைவனைச்
சூழ்த்த மாமலர் தூவித் துதியாதே
வீழ்த்தவா வினை யேனெடுங் காலமே.

The Lord that gave us mouth to praise
A head to bow, and mind to think,—
To Him not praying, at His feet
Not laying flowers, lovely, sweet,
Why wasted I long years of life? 7

எழுது பாவைநல் லார்திறம் விட்டுநான்
தொழுது போகின் றேனையுஞ் சூழ்ந்துகொண்
டுழுத சால்வழி யேயுழு வான்பொருட்
புழுதை நெஞ்சமி தென்படு கின்றதே.

Plough runs in ease where plough has run.
As just I stand prepared to scape
The charm of women like picture fair.
My dullard mind, by habit bound,
To lure me tries to ways of old. 8

நெக்கு நெக்கு நினைபவர் நெஞ்சுளே
புக்கு நிற்கும் பொன் னார்சடைப் புண்ணியன்
பொக்க மிக்கவர் பூவுநீருங் கொண்டு
நக்கு நிற்பர் அவர்தம்மை நாணியே.

The Lord abides in hearts of men
That think of Him and love and pine,
He smiles at Water, flowers, shed
In worship by the false within;
Ashamed for them He smiling stands. 9

விறகிற் றீயினன் பாலிற்படு நெய்போல்
மறைய நின்றுளன் மாமணிச் சோதியான்
உறவு கோல்நட் டுணர்வு கயிற்றினால்
முறுக வாங்கிக் கடைய முன் நிற்குமே.

As fire in wood, as ghee in milk,
The Luminous one lies hid within.
First fix the churning-stick of Love,
Pass round the cord, Intelligence,
Then twirl*.—and God will bless thy sight. 10

* Refers both to drilling out fire and churning out butter.

Saint SUNDARAMŪRTI

VIII Century

"St. Sundaramurti was a most lovable character, in him was combined perfection of beauty of body and mind; for was he not created after the very image of God? (*Vide* the story in the Sanskrit *Bakta Vilasa*) And the yogis and the Rishis of ancient days, with their ever young and beautiful brides, the true Brahmins, were represented after the form of God Siva and His Consort, with braided hair and tiger skin: (*'மறையோர் கோல நெறியே போற்றி'*). And he mixed with the world and was all in all, and yet all out of it. What we seem incredulous about is that God should talk to us and move in us and be with us ever and always. This is because possessed as we are of mental eyes we are blind and cannot feel the Majesty and Glory of Him who is ever with us, behind us, in front of us, and all about us; and if we could only feel such Presence and obey His dictates, what a happier and better world shall we be living in. These sages saw God not with their mortal eyes and talked to Him not with their mortal tongues and heard Him not with their mortal ears. These sages with the God-consciousness fully developed in them, did everything according to the dictates of this God-consciousness and with no will of their own, and attributed every gifts to the God above". – *J. M. N.*

The saint tarried long at Tiruvorriyur, and suddenly remembering his Lord of Tiru-ārur yearns to be by His side again in the cestasic verse below. His companionateness with His God finds also expression here. Please note Sundarar's Life Story in Part I.

'ஏழிசையா யிசைப்பயனா யின்னமுதா யென்னுடைய
தோழனுமா யான் செய்யுந் துரிசுகளுக்குடனாகி
மாழை யொண்கண் பரவையைத் தந்தாண்டானை மதியிலா
ஏழையேன் பிரிந்திருக்கே னென்னாரூரிறைவனையே'.

"Him, the seven tunes, the sweetness of these tunes, the sweet Ambrosia, *my friend and partner even of my mischiefs.* Him who gave me the beautiful 'eyed Paravaiyar and made me His servant, Oh, My Lord of Ārur how can I, the senseless beggar, be separated from Him.'

—o—

ST. MANICKAVACHAKAR

IX Century

"St. Manickavachakar was as great a poet as he was a mystic. The poetic excellence and the devotional fervour of *Tiruvachakam* make it a unique work in Tamil literature. The Spiritual Autobiography of Manickavachakar is Tiruvachakam. It is a Pilgrim's Progress—a personal record of the various phases of his spiritual experience." Sir Charles Eliot referring to this work says: "In no literature with which I am acquainted has the individual religious life—its struggle and dejection, its hopes and fears, its confidence and triumph—received a delineation more frank and profound".* *Tiruvachakam* has exercised, for more than a thousand years, a powerful influence on the religious life of the Tamil people in South India and Ceylon. It is one of the cherished scriptures, pre-eminent for its devotional appeal.

** "It is impossible to notice with any particularity the more striking passages of the Hymns. Hymn xx, the Morning Hymn in the Temple, is certainly very beautiful throughout; but Hymn xivi., xiix., l., and li., are regarded by Dr. Pope as the most beautiful in the collection. Hymn xxxvii., verses 9 and 10, may be instanced as a fair specimen of the spirit of the Hymns generally:—

பாலினைந்தூட்டுந் தாயினுஞ்சாலப்
பரிந்து, நீ பாவியேனுடைய
ஊனினை உருக்கி, உள்ளொளி பெருக்கி,
உலப்பிலா ஆனந்தம் ஆய
தேனினைச்சொரிந்து, புறம் புறம் திரிந்த
செல்வமே சிவபெருமானே
யான் உனைத்தொடர்ந்து சிக்கெனப்பிடித்தேன்,
எங்கெழுந் தருளுவதினியே?

---

* Hinduism and Buddhism. Vol. II, p. 217.

** From a review of the Oxford Edition 1900—L. C. Innes.—THE INDIAN MAGAZINE AND REVIEW, London.

The mother's thoughtful care her infant feeds: Thou
deign'st with greater love to visit sinful me,
Melting my flesh, flooding my soul with inward light,
unfailing rapture's honied sweetness Thou
Bestowest,—through my every part infusing joy!
My wealth of bliss! O, Siva-Peruman!
Close following Thee—I've seized and hold Thee fast!
Henceforth,
Ah, whither, grace imparting, would'st Thou rise?

புன்புலால் யாக்கை புரைபுரைகனியப்
பொன்னெடுங் கோயிலாப்புகுந்தென்
என்பெலாம் உருக்கி எளியையாய் ஆண்ட
ஈசனே, மாசிலாமணியே,
துன்பமே பிறப்பே இறப்பொடு மயக்காந்
தொடக்கெலாம் அறுத்த நற்சோதீ,
இன்பமே, உன்னைச் சிக்கெனப்பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவதினியே? —பிடித்த பத்து

O, Ruler, spotless Gem, Who mad'st me Thine, thrilling my frame through every pore; in friendly shape
Did'st enter it, as 'twere a vast and golden shrine,—
making this body vile of sweetness full!
Affliction, birth and death, bewilderment,—all links
of life,—Thou hast cut off; O, beauteous Gleam!
My soul's delight—I've seized Thee and hold Thee fast;
Henceforth,
Ah, whither, Grace imparting, would'st Thou rise?

A bare translation might have rendered the text with more literal accuracy, while a more poetic translation, with less regard to accuracy, might have been more pleasing. Dr. Pope has preferred to present his translation in a rhythmic form, which, while it conveys the meaning and spirit of the poems better than a merely literal translation would do, steers clear of the failing common to many translators of reading into the text thoughts and images of a more poetic character than it actually possesses. It may be added that the rendering of many passages is extremely happy and well turned, and of considerable poetic merit, and the religious fervour of the poems is well reflected in the translation. In connection with this the English rendering of verse 10 of Hymn xlv, may be cited.—

புரள்வார் தொழுவார் புகழ்வாராய்
இன்றே வந்தாளாகாதீர்?
மருள்வீர், பின்னை மதிப்பாரார்?
மதியுட் கலங்கி மயங்குவீர்,
தெருள்வீர் ஆகில் இது செய்ம்மின்,
சிவலோகக்கோன், திருப்புயங்கன்
அருளார் பெறுவார்? அகலிடத்தே
அந்தோ, அந்தோ, அந்தோவே! —*யாத்திரைப் பத்து*

Will ye not come this day and be His own,
    and prostrate, fall and worship and adore;
Those lost in wilderment who would esteem?
    Ye who bewildered and comfounded stand
If ye would perfect clearness gain, this do!
    Ye who would gain in this wide world the grace
Of sacred Bhuyangan, of Siva-world
    the King! ah, haste ye, haste ye, haste ye on!"

*திருப்பள்ளி எழுச்சி—திரோதான சுத்தி**

Tiruppalli Ezhuchi or The Song of Rousing from the Sacred Couch.*

திருப்பெருந்துறையில் அருளியது

திருச்சிற்றம்பலம்

He is the Source of life

1. *போற்றிஎன் வாழ்முதல் ஆகிய பொருளே*
புலர்ந்தது பூங்கழற்கு இணைதுணை மலர்கொண்டு
ஏற்றிநின் திருமுகத்து எமக்கு அருள் மலரும்
எழில்நகை கொண்டுநின் திருவடி தொழுகோம்
சேற்று இதழ்க் கமலங்கள் மலரும்தண் வயல்சூழ்
திருப்பெருந் துறைஉறை சிவபெருமானே
ஏற்று உயர் கொடி உடை யாய் எமை உடையாய்
எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தருளாயே.

Praise, O Being, Thou the source of all my life! 'Tis dawn.
Bedecking Thy twain flow'r-Feet with the clust'ring
wreaths of flower,
Worship we Thy sacred Feet thro' lustre shed by Thy
Beauteous smile that blooms for us from Thy bright face
in grace.
Lord Siva Who dwellest in the sacred Perunthurai,
Girt with cooling paddy-fields wherein the lotus blooms!
Thou hast lengthy Bull-Banner and Thou hast myself too!
Our Lord, from off Thy couch arise and grant Thy grace
to us!

2. *அருணன் இந்திரன்திசை அணுகினன் இருள் போய்*
அகன்றது உதயம் நின் மலர்த்திரு முகத்தின்
கருணையின் சூரியன் எழ எழ நயனக்
கடிமலர் மலரமற்று அண்ணல் அம் கண் ஆம்
திரள் நிரை அறுபதம் முரல்வன இவை ஓர்
திருப்பெருந் துறை உறை சிவபெரு மானே
அருள்நிதி தரவரும் ஆனந்த மலையே
அலைகட லேபள்ளி எழுந்தருளாயே.

---

* By kind courtesy: *Tiruvachakam* of Saint Manickavachakar. Translation into English Verse with Introduction and Notes and Comments by *Tiruvachakamani* K. M. Balasubramaniam, B.A., B.L., 1958.

He is Mount of Rapture!

The east has Arunan reached and darkness has quite fled
and gone!
While the dawning Sun of mercy like Thy flower-like face
Rising shines, the fragrant flowers resembling beautiful
eyes
Blossom forth and shine! Then swarms of bees in
diverse rows
Even like the pairs of eyes of men do come and hum!
Note these. Lord Siva Who dwell'st in sacred
Perunthurai!
O Mount of Rapture that com'st forth to yield Thy
Treasure of grace!
O Sea of Waves, from off Thy couch arise and grant
us grace!

3. கூவின பூங்குயில் கூவின கோழி
குருகுகள் இயம்பின இயம்பின சங்கம்
ஓவின தாரகை ஒளி ஒளி உதயத்து
ஒருப்படு கின்றது விருப்பொடு நமக்குத்
தேவநல் செறிகழல் தாள் இணை காட்டாய்
திருப்பெருந் துறை உறை சிவபெருமானே
யாவரும் அறிவு அரியாய் எமக்கு எளியாய்
எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

He is affable to us!

Beauteous Kuyils have chirped their notes and cocks have
already crowed!
Diverse birds have sung aloud and conches too are blown!
The light of stars has fled away and now the dawning Sun
Hath emerged! O God, to us be pleased to disclose now
Thy goodly pair of Feet adorned with anklets beautiful!
Lord Siva Who dwellest in the sacred Perunthurai!
Too hard for all to know, Thou art so affable unto us!
Our Lord, from off Thy couch arise and grant Thy grace
to us!

4. இன்.இசை வீணையர் யாழினர் ஒருபால்
இருக்கொடு தோத்திரம் இயம்பினர் ஒருபால்
துன்னிய பிணைமலர்க் கையினர் ஒருபால்
தொழுகையர் அழுகையர் துவள்கையர் ஒருபால்
சென்னியில் அஞ்சலி கூப்பினர் ஒருபால்
திருப்பெருந் துறை உறை சிவபெரு மானே
என்னையும் ஆண்டுகொண்டு இன் அருள் புரியும்
எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

His diverse devotees

Those players on sweet-tuned lutes and on the lyres
stand there!
Those who chant the Rig Veda and sing the psalms
stand here!
Those with wreaths of close-knit flowers within their
palms stand there!
Those who worship and who weep and those who faint
stand here!
Those of palms adoring clasped above their heads stand
there!
Lord Siva who dwellest in the sacred Perunthurai!
Thou Who makest me too Thine and show'st Thy sweetest
grace!
Our Lord, from off Thy couch arise and grant Thy grace
to us!

5. பூதங்கள் தோறும்நின் றாய் எனின் அல்லால்
போக்கு இலன் வரவு இலன், எனநினைப் புலவோர்
கீதங்கள் பாடுதல் ஆடுதல் அல்லால்
கேட்டு அறி யோம்உனைக் கண்டுஅறி வாரைச்
சீதம்கொள் வயல்திருப் பெருந்துறை மன்னா
சிந்தனைக் கும்அரி யாய்எங்கள் முன்வந்து
ஏதங்கள் அறுத்துஎம்மை ஆண்டு அருள்புரியும்
எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

We know not these who have seen Him!

"Save that Thou dost bide in ev'ry element, Thou hast no
Either exit or advent"—Thus have sung the bards
In pleasing tunes and dance performed! Except for this,
only,

Of those who have Thee seen and known we have not
heard at all!
King of sacred Perunthurai of cooling paddy-fields!
Thou art rare for thought even! Thou com'st before our
eyes,
And dost kill our woes and makest ourselves Thine in
grace!
Our Lord, from off Thy couch arise and grant Thy grace
to us!

6. பப்புஅற வீட்டுஇருந்து உணரும்நின் அடியார்
பந்தனை வந்துஅறுத் தார்அவர் பலரும்
மைப்புஉறு கண்ணியர் மானுடத்து இயல்பின்
வணங்குகின் றார்அணங் கின்மண வாளா
செப்புறு கமலங்கள் மலரும்தண் வயல்சூழ்
திருப்பெருந் துறைஉறை சிவபெரு மானே
இப்பிறப்பு அறுத்துஎமை ஆண்டுஅருள் புரியும்
எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

Men worship Him with maid-like attitude!

Thy saints who, free from distractions abide in peace and do
Know Thy Self; and those rid of their bonds and those
like them
Also come and worship Thee as human beings and
As the paint-eyed maids worship! O Spouse of Dame
divine!
Lord Siva who dwellest in the sacred Perunthurai
Girt with cooling paddy-fields where purple lotus blooms!
Thou shalt cut this birth away and make me Thine in
grace!
Our Lord, from off Thy couch arise and grant Thy grace
to us!

7. அதுபழச் சுவைஎன அமுதுஎன அறிதற்கு
அரிதுஎன எளிதுஎன அமரரும் அறியார்
இதுஅவன் திருஉரு இவன்அவன் எனவே
எங்களை ஆண்டுகொண்டு இங்குஎழுந் தருளும்
மதுவளர் பொழில்திரு உத்தர கோச
மங்கைஉள் ளாய்திருப் பெருந்துறை மன்னு
எதுஎமைப் பணிகொளும் ஆறுஅது கேட்போம்.
எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

That the sacred Mal and One on flower should realise thus,
And that each of them should long for life upon this earth,
O My Lord Who dwellest in the sacred Perunthurai,
Thy Blossomed, Kindly Mercy and Thyself entered
the world,
And did make us all serve Thee as Thy own saints, in
grace!
Ambrosia rare, from off Thy couch arise and grant
Thy grace!

NOTES BY THE TRANSLATOR:

TIRUPPALLI EZHUCHI

or

SONG OF ROUSING FROM THE SACRED COUCH

This ceremony of waking up the Lord would mean a farce, if considered in relation with the mere idol in the temple which is incapable of sleep or wakefulness If this is applied to the all-pervasive Lord in reality, even then it will be absurd because He too knows neither sleep nor wakefulness; He is beyond these *dwandwam.* Then what on earth can it mean?

We think the late M. S. Purnalingam Pillai had very nearly hit the mark when he wrote that 'after the long night's restful sleep, the soul now wakes up revived in energy to start its fresh day's works and duties.' In all ceremonials connected with the Lord what passes for service to God in the temple is only a euphemism; it is in reality what we do unto ourselves. Feeding the God means feeding living beings. So also what waking up the God means and includes is waking up ourselves only. Nay, we only sing about a thing we have already done; we have awakened ourselves.

Stanza 1. L. 1.

> "Hail! Source of Being! Universal Soul
> Of heaven and earth! Essential Presence, hail!"
>
> —*James Thomson.*

L. 3 & 4.

> "Jesus the pleasing lustre of Whose Eye
> Kindles to glory all the Realm of Day".
>
> —*Samuel Codrington.*

Stanza 2. L. 1.

Arunan is the Sun's charioteer.
Indra's direction means the east.

If ever there is a puzzling passage in Tiruvachakam, it is this stanza. We find no interpretation to be satisfactory. Especially lines 2 to 5 are incapable of being accurately interpreted. We have given what seemed to us the best. But we must confess to a sense of dissatisfaction. We still hope to find a better version, God willing!

"And the Imperial Sun that seatters down
His sovereign splendors upon grove and town".

—*Longfellow.*

Stanza 3. Ll. 1 & 2.

"The birds made melody on branch and melody in mid-air"

—*Tennyson.*

Stanza 4 gives a picturesque and realistic description of the condition of the Siva temples of our Saint's days. See the equality enjoyed by both Sanskrit and Tamil.

Stanza 6. L. 4. "As paint-eyed maids worship". These words refer to the Erotic or Nuptial Mysticism which some of the saints of both the sexes adopt towards God in their advanced and intense stage of soul-culture. Sri Andal among Vaishnavites, Saint Manickavachakar among Saivities, St. Teresa among Christians, Jalal-ed-din Rumi among the Sufis might be cited as representative Nuptial Mystics of their respective religions.

Stanza 7. L. 7.

(a) "Give me simplicity that I may live;
So live and like that I may know Thy ways
Know them and practise them".

—*George Herbert.*

(b) "Teach me, O Jahve, the way of Thy statues;
And I shall keep it unto the end
....
Make me to go in the way of Thy commandments
For therein do I delight"

—*The Psalmist.*

(c) "For, whosoever shall do the will of my Father which is in heaven, the same is my brother, and sister and mother".

—*Jesus Christ* (*St. Matthew*: *12 50.*)

Stanza 8. L. 2. The point is that Brahma, Vishnu and Rudra—all these three themselves know not Sivan fully. Sivan, therefore is not one of the Trinity. He is the *Turiyam* and *Chaturtham.*

See Stanza 30: 1.2 (P. 63) and Stanza 4: 1.3 (P. 57) Our Saint is consistently adhering to this truth.

Ll. 3 & 4. "O, Lord of Chidambaram, wilt Thou not stop Thy chariot at my cottage door for a moment?"—Dr. Rabindranath Tagore.

Stanza 10. The idea contained in this stanza is a very excellent, original and favourite one of Saint Manickavachakar.

The fact that Lord Siva despises heaven and scorning the devas comes down into this world and delights Himself and His thralls by His divine Sports, would rather reverse the words of Robert Browning which should therefore read "God's on His worth; all's right with the world."

Thus thinking, both the gods Vishnu and Brahma regretted that instead of going to the hallowed earth and being born there they were wasting their precious time in their respective worlds. So they decided to leave their respective habitations and sojourn into this world.

"In fact this is the best of all possible worlds not only for the system in its entirety but for man."

—*James Thomson.*

—*Tiruvachakamani*

THE VAISHNAVA SAINTS:

NAMMALVAR

Mid IX Century

"The chief note of the religious experience of Nammalwar appears to be joy of an ecstatic sort, and his range of figures is well adapted for the expression of this and no less for the expression of the pain of unrealized desire. The figures are largely those familiar in erotic verse; and it is more by suggestion than by actual expression that this conception of joy as the supreme form of religious experience is conveyed. A. Govindacharya Svamin writes ("*Divine Wisdom of the Dravida Saints,*" III): "Briefly Nammalvar says that when one is overcome by Bhakti exaltation, trambling in every cell of his being, he must freely and passively allow this influence to penetrate his being and carry him beyond all known states of consciousness—never, from fear or shame that bystanders might take him for a madman, ought the exhibition of this Bhakti rapture, that deluges his being, to be suppressed. The very madness is the distinguishing character of the enraptured Saint, distinguishing him from the ordinary mortals to whom such beatific experience is necessarily denied. The very madness is the distinguishing character of the enraptured saint, distinguishing him from the ordinary mortals to whom such beatific experience is necessarily denied. The very madness is the Bhakta's pride. 'In that very madness,' the sain exhorts, 'run, jump, cry, laugh and sing and let every man witness it.' Most of the poems that deal with the subject are filled with longing for the absent one, with the sense of unutterable pain when night arrives, with the kind of homesickness that is produced by familiar sights and sounds. Only rarely does the poet allow himself to attempt the expression of the full joy of conscious communion. There is, perhaps, the danger under the influence of such erotic figures of forgetting that other emphases are possible in religion, and, perhaps, especially of forgetting the emphasis of the Hebrew Prophets and of Jesus Himself placing righteousness first and peace second, and only then finding room for joy.

"Seek ye first Joy," the Alvar seems to say. "Seek ye first righteousness, and all these things shall be added unto you," is the emphasis to which we are accustomed in the teaching of Jesus. This emphasis on emotion rather than on ethics involves an intense

susceptibility to environment, and explains to some extent the all-embracing symbolism of these poems. Passionate love is reminded of the loved one by everything. In the *Tiruvaimozhi*, food to eat, water to drink, betel to chew, all alike are Krishna, we are told; and in the same passage the girl who represents the devotees calls her toys, her pet birds, her basket of flowers, by the name of Tirumal. In the *Tiruviruttam* we read:

> "Is it by penance passing through rough grounds,
> Your stems' strength entering pools and standing there
> For days, that ye have won, blue flowers.' the hue
> Of sprightly Perumal ?"

And again:

> "All places shining like great lotus-pools
> On a blue mountain broad, are all to me
> The beauties of his eye."

—*J. S. M. Hooper.*

'Nammalvar's hymns are incomparable and untranslatable. They are the blossoms of Cosmic vision and realization of Vishnu in the self and in the World", and all inner experiences put in the form of beautiful poetic images. Below are two beautiful verses:

உயர்வற உயர்நலம் உடையவன் எவனவன்
மயர்வற மதிநலம் அருளினன் எவனவன்
அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி எவனவன்
துயரறு சுடரடி தொழுதெழன் மனனே.

மன்னக மலமற மலர்மிசை எழுதரும்
மனனுணர் வளவிலன் பொறியுணர் அவையிலன்
இனனுணர் முழுநலம் எதிர்நிகழ் கழிவினும்
இனனில னெனனுயிர் மிகுநரை யிலனே ....

திருவாய் மொழி—முதற் பத்து

Here is his Vision of the Golden Age and we sing with Nammalvar:

பொலிக பொலிக பொலிக போயிற்று வல்லுயிர்ச் சாபம்,
நலியும் நரகமும் நைந்த நமனுக்கிங்கி யாதொன்று மில்லை,
கலியும் கெடும் கண்டு கொள்மின் கடல்வண்ணன் பூதங்கள் மண்மேல்
மலியப் புகுந்திசை பாடி யாடி யுழிதரக்கண்டோம்.

"Prosperity, prosperity, felicity to all! The Cruel curse upon human existence is gone! Destroyed is the hell of misery! Death has nothing to do here. *Kali*, the iron age shall be no more. We have seen the devotees of the sea-hued Krishna enter the world in rich abundance, sing His glory, dance in ecstasy and prosper".

—*Yogi Shuddhananda Bharati.*

2. கண்டோம் கண்டோம் கண்டோம் கண்ணுக்கினியன
கண்டோம்
தொண்டீரெல்லீரும் வாரீர் தொழுது தொழுது
நின்றார்த்தும்,
வண்டார் தண்ணந்துழாயான் மாதவன் பூதங்கள் மண்மேல்,
பண்டான் பாடி நின்றாடிப் பரந்து திரிகின்றனவே.

3. "We have seen, We have seen, We have seen—seen things sweet in our eyes. Come, all ye lovers of God, let us shout and dance for joy with oft made surrenderings. Wide do they roam on earth singing songs and dancing, the hosts of Krishna who wears the cool and beautiful *Tulsi*, the desire of the Bees.

* * *

4. "The Iron Age shall change. It shall fade, it shall pass away. The gods shall be in our midst. The mighty Golden Age shall hold the earth and the flood of the highest Bliss shall swell. For the hosts of our dark-hued Lord, dark-hued like the cloud, dark-hued like the sea, widely they enter in, singing songs, and everywhere they have seized on their stations.

* * *

6. "These hosts of the Lord of the Discus, they are here to free this earth of the devourers of Life, Disease and Hunger, vengeful Hate and all other things of evil. And sweet are their songs, as they leap and dance, extending wide over earth. Go forth, Ye lovers of God and meet these hosts divine; with right minds serve them and be saved. —Nammalvar's *Tiruvoimozhi.*

—Translation by C. Subrahmanya Bharati—*Agni and other Poems.*

Here is another of Nammalvar's *Tiruvoimozhi*,
The sacred Utterance—in translation.

THE GOSPEL OF SPIRITUAL FREEDOM

"Leave all—
So leaving
Render your life
Unto the Master of Liberty."

O dear soul of Mine,
O great Life that made and pierced and ate and spouted and measured
All this immense space,
O Glorious Life that made the Oceans, dwelt therein and churned
And stopped and broke them,
Thou who art unto the Gods what the gods are unto men,
O Soul unique of all the worlds, whither shall I go to meet thee?
O Thou great cowherd that hath wedded my Soul,
Thou that tearest all my violence by Thine illusion,
Thou who art Death unto the Demons and the Cruel ones.
For thy banner Thou hast the mighty Bird,
For thy mattress the Great Serpent, thousand-hooded
O Lord of the Ocean of Milk,
I know not how to adore Thee,
For Thou art my Mind and my Speech and my Deed,
Thou art myself.
True, thou art me. Tho art the hells also,
What matters it then whether I acquire the high delights of heaven or I go to hell?
And yet, the more I realise that I am Thou, the more I dread my going to hell.
O Thou who art seated firm in the high delights of
Heaven, by grace, bestow Thy feet on me"

—C. S. Bharati—*Agni and other Poems 1937, and Translations.*

TIRU—EMBĀVAI

Tiruembāvai is a sacred text in Tiruvachakam sung with fervour in every home and in Siva temples early at dawn in the month of Margazhi corresponding to the latter half of December and former half of January. The reason is that for ages past, the young maids of ages ranging from seven to twelve in every village banded themselves together, to visit a number of their friends' houses waking up every one by turn and marched in the streets, singing the praise of God in chorus. They reached the village river bank or temple tank, to plunge in and bathe to the tune of the songs. Then they form an idol of the Goddess Uma and offer her worship for unfailing rains to the land and for bestowing on them real devotees as their husbands.

When the saint saw this ancient custom in vogue at Tiruvannamalai, in the course of his itineraries, he was so much struck with the music divine and the earnestness of the maidens that he sang this beautiful hymn, which has been adapted for a ten days festival preceding Tiruvathirai, and culminating on that auspicious day. A few verses are culled below:

கன்னிப்பெண் சிலர் மற்றோர் கன்னிப்பெண்ணை எழுப்புதல்

ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெருஞ்
சோதியை யாம்பாடக் கேட்டேயும் வாள் தடங்கண்
மாதே வளருதியோ வன்செவியோ நின்செவிதான்
மாதேவன் வார்கழல்கள் வாழ்த்திய வாழ்த்தொலிபோய்
வீதிவாய்க் கேட்டலுமே விம்மி விம்மி மெய்ம்மறந்து
போதார் அமளியின்மேல் நின்றும் புரண்டு இங்ஙன்
ஏதேனும் ஆகாள் கிடந்தாள் என் னேஎன்னே
ஈதேஎம் தோழி பரிசேலோர் எம்பாவாய். 1

We sing that Splendour, rare and great which knows nor first nor end!
Though thou heard'st it, Yet O Maid of large and shining eyes,
How dost thou sleep on? Are thy ears so hard and dull?
Even though was heard resounding through the streets the sound

under the tree, as revealed to them in their dreams. They took the child as directed to Pattinathar, and had him weighed, when it was found that not all the wealth that this merchant prince of the Chola capital had accumulated would balance the scale, because the child was Siva himself. In answer to the prayer of Pattinathar and his wife the scale was balanced by the gold placed upon it. The child was accordingly placed in their hands, and the gold was sent in a waggon, to the home of the Brahmin. Tradition narrates how many wonderful and amusing miracles this divine child performed in the house of his earthly parents. These stories are an instance of the pious fancy of narrators playing round the divine child. After some years, in which the child increased in wisdom and stature, he went on a mercantile enterprise along with other merchants of the place, and brought back immense stores of wealth to Pattinathar. On the day of his arrival it is recorded that he suddenly disappeared from the house; and not all the anxieties and enquiries of the fond parents could reveal where he had gone. Then it dawned upon them that, this extraordinary visitant was no earthly being, but was Siva himself, who had come in the guise of a child to comfort his servants in their solitude. Then occurred the great incident that opened the eyes of this merchant prince to the fleeting nature and vanities of life. His wife brought and placed before him a small casket that had been entrusted to her by their divine visitant. When it was opened there was found in it a small roll and an eyeless needle, and on the small roll it was written, "Not even an eyeless needle will follow you to your last resting-place. Think of it." This was regarded by Pattinathar as a final word from Siva himself; and so, entrusting all his wealth to the care of his *Kariasthan*, and leaving his wife and mother behind him, and divesting himself of all the rich garments that he used to wear, he went out as a *Sanyasi* from his home. This, of course, was a great blow to his aged mother, who asked him to stay with her in her declining years, and after performing her funeral ceremonies to adopt the yellow robe. Pattinathar promised his mother that he would appear on the day of her death and perform all the necessary ceremonies; and, after asking his wife to be satisfied with a portion of his great wealth, he went out. This course was disliked by all his dependants and rich relatives, who employed various expedients in order to tempt him away from the path of renunciation, but all to

no purpose. His sister, who could not bear to see her rich brother begging with a begging bowl in his hand from house to house in the very place where he had reigned as a king, administered poison to him in a cake; but, owing to the divine power of Pattinathar, the poison turned to fire and reduced to ashes the very house in which she lived.

And so the wandering ascetic roamed from place to place, from one famous temple to another, singing whereever he went of his great love to God and to utter vanity of the things of life. He earned an extraordinary reputation for his sanctity and unbending sincerity. One day it flashed into his mind that his aged mother lay dead in her house; and so, to redeem the promise that he had made, he arrived just in the nick of time at the cremation ground; and it is said that he cut down the plantain trees and laid the green cool barks on the ground and stretched his mother on it, and sang in priase of his mother, expressing his great grief. Then fire *descended and consumed her. The verses that are reported to have* been sung on this occasion have become house-hold property in the Tamil land, and for pathos and simplicity they stand unrivalled:

"In what birth shall I see my mother,
Who with great pain in her body carried me
Twice five moons,
And brought me into the world!

She bore me in her arms
And nursed me;

How can I set fire to my mother
Who fasted and prayed for three hundred days
Day and night,

And carried me in her womb,
Bearing everything in patience!

She rocked me in the cradle,
And carried me in her lap
And on her shoulders,
And laid me in her bosom,
How can I set fire to her body!

She carried me without giving any pain,
And gave her milk to me,

And spent sleepless nights to protect me,
How can I set fire to her tender body!

How can I cast rice on her mouth
Which called me her honey and her nectar,
And her rich young man;
When I ought to give to her all the riches that I once possessed!

She put her mouth into my face
And kissed me and called me her son,
How can I throw rice on such a mouth!

The first fire burnt the city of the three walls,
The second fire burnt Lanka. the city of Ravana,
The third fire has been kindled in my heart.
And let the last fire that I set to my mother
Burn on!

Oh! the body of my mother is now burnt
And rolls to ashes;
Oh! sinner that I am,
The hand that drove away the sparrow off from my face
Is now burning in the fire,
And I still remain to see it!

She has now been reduced to ashes, Oh Lord
And she has attained Thy blessed feet,
Has she now forgotten me, she who waited upon Thee always,
And prayed to Thee in order that she might give birth to me.

Yesterday she lived and walked about the streets,
To[illegible]s,
[illegible]
[illegible]
And do not be cast down by sorrow
Because all is the action of Siva,"

In his wanderings he went to *Kongu Nadu*; and there he was falsely charged as a thief, and the king, Batragiri, of the place, without enquiring into the particulars of the offence, sentenced him to be impaled. While he was taken to the ground of execution, this instrument of torture on which criminals were impaled was burnt down to ashes. On hearing this extraordinary incident the king came down to the place and fell at the feet of the *Sanyasi*, begging his pardon for this great act of utter thoughtlessness on his part. In expiation of this act, and under the instruction of Pattinathar, this king became his follower, and, renouncing his kingly state, he adopted the yellow robe. King *Batragiri* followed him from place to place, and almost rivalled his master in his asceticism and devotion to God. On one occasion Siva appeared as a beggar before Pattinathar, and entreated him for some food. Pattinathar directed the beggar to go to *Batragiri*, who was living on the other side of the temple, because he (Batragiri) was a family man. The divine beggar went and reported himself to *Batragiri*. On hearing this *Batragiri* began to think with himself as to why his master had called him a family man. It was because he carried with him a begging bowl, and also he was followed by a dog who used to eat what remained of the food that he got by begging. He then threw away the begging bowl, which fell on the head of the dog and killed it. The story goes on to say how this dog, in its previous birth, was a prostitute, and was condemned to expiate her sins as a dog. The dog on dying was born as the daughter of a great king in the north, who when she had grown up was brought to *Batragiri*, who gave her to God himself, and she attained *Moksha*. In his restless wanderings from shrine to shrine he at last came to Tiruvottiyur, a Saivite place of pilgrimage, about six miles from Madras, and there he went to the seashore and used to play with the cowherd boys who were grazing their cows. He used to ask them to bury him in a hole; then he would come out from the hole and appear standing on a hillock of sand, and this play was
[illegible] buried like this
[illegible] lay they found on
[illegible] relatives and his
[illegible] tion and attained
[illegible] ow called after his
name, is believed to have been built on the sands of the Tiruvottiyur beach.*

---

* *Adapted.*—V. Chakkarai, THE YOUNG MEN OF INDIA, Aug. '23.

KOYIL-NĀN-MANIMĀLAI *

By PATTINATTHAR

"The following is a stanza from கோயில்நான்மணி மாலை of Pattinathar I have added a translation in English almost literal but lacking the terseness and incisive vigour of the original. The reasoning about God's mode of being, which occurs in the middle of the stanzas, may be summarised thus:—Though God sees all things, none sees him. This must be because either all things are shrouded within Him or He who is the cause of their being has ceased to be. Neither. Or is it because He is hidden in the minutest atoms invisible to the eye? No, He is greater than the great. If great, is it that He is not seen because He is at an immense distance beyond the range of man's sight? No, He is nearer than your nearest self. Or perhaps some obstacle stands between you and Him. No, it cannot be; for, what thing can screen so the Infinite, etc.

கோயில் நான்மணிமாலை

அருளு வாழி யருளு வாழி
விரிசடைக் கடவுளருளு வாழி
தோன்றுழித் தோன்றி நிலைதபக் கறங்கும்
புற்புதச் செவ்வியின் மக்கள் யாக்கைக்கு
இமைப்பினுங் கடிதே யிளமை நீக்கம்
அதனினுங் கடிதே மூப்பின் றொடர்ச்சி
அதனினுங் கடிதே கதுமென மரணம்
வாணாள் பருகி யுடம்பை வறிதாக்கி
நாணாள் பயின்ற நல்காக் கூற்றம்
இனைய தன்மைய திதுவே யிதனை
யெனதெனக் கருதி யிதற்கென்று தொடங்கிச்
செய்தன சிலவே செய்வன சிலவே
செய்யா நிற்பன சிலவே யவற்றிடை
நன்றென்ப சிலவே தீதென்ப சிலவே
ஒன்றினும் படாதன சிலவே யென்றிவை
கணத்திடை நினைந்து களிப்பவுங் கலுழ்பவும்
கணக்கில் கோடித் தொகுதிய வைதாம்

* N.B.—*Siddhanta Deepika* V. xi. p. 178—180.

ஒன்றென் றுணர்வழி வருமோ வனைத்தும்
ஒன்றுவுணர்வழி வருமோ வென்றென்று
தெளிவழித் தேறல் செல்லே மனைய
மனத்தின் செய்கை மற்றதுவே நீயே
அனைய சாலேம் பெரும நினைவுறின்
உண்டாய்த் தோன்றுவ யாவையு நீயே
கண்டனையவை நினைக்காறு மிலைதாம்
நின்வயின் மறைத்தோ யல்லையுன்னை
மாயா மன்னினை நீயேவாழி
மன்னியுஞ் சிறுமையிற் கரந்தோயல்லை
பெருமையிற் பெரியோய் பெயர்த்து நீயே
பெருகியுஞ் செறிவிடை நின்றோயல்லை
நேர்வோர்க்குத் தம்மினு மணியை நீயே
நண்ணியு மிடைபோன்றின் மறைந்தோயல்லை
இடை யிட்டுநின்னை மறைப்பது மில்லை
மறைப்பினு மதுவும்
நீயாகி நின்றதோர் நிலையே
அஃதான்று
நினைப்பருங் காட்சிநின் னிலையிதுவே
நினைப்புறுங் காட்சி பெர்நிலை யதுவே
இனையனி யிரப்பதோன் றுடையமன மருண்டு
புன்மையி னினைத்துப் புலன்வழி படரினும்
நின்வயி னினைக்கே மாறுத னின்வயின்
நினைக்குமா நினைக்கப் பெறுதலைத் தோன்றும்
நீபெருவல் வேண்டும் வெம்முதிர்
கவிழ்புல்லென வெறிவிசும்பு வறிதாக
இம்பருப்ப வம்பலம் பொலியத்
திருவளர் தில்லைமூதூர்
அருநடங் குயிற்று மாதிவானவனே.

"Hail! Grant Thy grace. Hail! Grant Thy Grace,
Hail! Grant, O Lord of the Matted Hair!
A bubble that stands just where it shows
And wheeling vanishes in a breath
The human frame endures as long.
From it youth passes quicker than thought;
And quicker still comes senile age

And quicker still comes sudden death
Unyielding, daily trained to kill,
Death drinks our life and recks our frame.
While thus it is, I deeming as mine
This transient body, for its good sake
Some acts have done, some acts shall do,
Some acts in doing have, Of these,
Some acts are good, some acts are ill,
Some acts to neither class pertain.
Thoughts, pleasant some and painful some,
In a trice in countless myriads flash.
If such conscious states rise one by one,
Or in a group rush all together—
E'ven this I cannot solve. So poor
Is mind in strength. And thou, O Lord.
Dost transcend far our power to know.
All things that rise and show as being
Thou see'st. They see Thee not. And them
Thou dost not in Thyself enveil;
Nor dost Thou pass, but endurest e'er.
Blest be Thou!
Thou art not hid in little things,
But greater than the great art Thou
Though great Thou dost not stand afar;
To those that know, Thou art, in sooth,
Nearer to them than their own selves.
Though near, Thou screen'st Thee not in aught
That lies between. Nor can a thing
So screen Thee. Yet, if aught such be,
E'en that is a form of Thy Being's self
Such is
Thy mode of being beyond conceit.
What conceivable mode is thine?
But a single boon of Thee I crave.
Though wildered sore and thinking base
My mind is lured to sense's ways,
As I think but through Thee, so may I

Think of Thee ever as I ought.
This only gift grant me, Lord
That, leaving the bamboo-wooded Kailas
And Heav'n above to darken and gloom,
To bless this earth gracest the Hall,
In lovely ancient Tillai,
And dost perform Thy wondrous dance,

* * * *

"*The doctrine of transmigration* was not to Pattinathar a metaphysical belief, but a dark and dreary certainty that spread out its arms over that soul. Hence he cries:

திரு ஏகம்ப விருத்தம்

அன்னை, எத்தனை எத்தனை அன்னையோ
அப்பன் எத்தனை, எத்தனை அப்பனோ
பின்னை, எத்தனை, எத்தனை பெண்டிரோ
பிள்ளை, எத்தனை, எத்தனை பிள்ளையோ
முன்னம் எத்தனை, எத்தனை சென்மமோ
மூடனாய் அடியேனும் அறிந்திலேன்
இன்னம் எத்தனை எத்தனை சென்மமோ
என் செய்வேன் கச்சி ஏகம்பனே —41

"How many, many mothers have I had,
How many, many fathers have I had,
How many, many wives have I had,
How many, many children have I had,
How many, many former births have I had,
I am a fool,
Thy servant does not know,
How many more births I have before me
I do not know, what shall I do?"

He is quite conscious that the resultant effects of previous births cannot be escaped from, and therefore he hastens to God to cut them asunder and fly to the feet of God, from which no force can hurl him back into the whirlpool of life."

—*V. Chakkarai.*

St. ARUNAGIRIAR*

XV Century.

St Arunagiriar, an inspired poet of early XV Century was born at Tiruvannamalai, of parents in affluence, and whose names are not preserved. Early it is said he led a profligate life, and was ultimately re-claimed by Lord Muruga Himself, while the young man was about to take away his life throwing himself down the great temple tower. Lord Muruga appeared before him, and helpd him with the beginning of his insired poesy in His praise with

The author's chief work is *Tiruppugazh* of 1367 verses now extant * and these are almost in everybody's lips in Southern India noted for its devotional fervour and beauty of expression with the musicology of their winsome metres. The verse

"முத்தைத்தரு பத்தித் திருநகை............

வாக்கிற் கருணகிரி வாதவூ ரார்கனிவில்
நாக்கிற் றிருஞான சம்பந்தர்—நோக்கிற்கு
நக்கீர தேவர் நயத்துக்குச் சுந்தரனார்
சொற்குறுதிக் கப்பரெனச் சொல்.

is panegyric of the poet's mastery of his diction. :

The author's other works are *Kandar-andathi* of 120 verses, *Kandar-alamkaram* of 102 verses and *Kandar-anubhoothi* of 51 stanzas and *Tiru-vakuppu.* His contemporaneity with poet Villiputturār does not stand ground owing to disparity of their times.

The verse below is almost biographical, reminiscent of his past ways and his reclamation.

"மனையவள் நகைக்க ஊரி லனைவரு நகைக்க லோக
மகளிரும் நகைக்க தாதை தமரோடும்
மனமது சலிப்பநாய னுளமதுசலிப்ப யாரும்
வசை மொழி பிதற்றிநாளு மடியேனை
அனைவரு மிழிப்ப நாடுமனவிருள் மிகுத்து நாடி
அகமதை எடுத்த சேமம் இதுவோ வென்று
அடியனு நினைத்து நாளுமுடலுயிர் விடுத்தபோதும்
அநுதினமுன் அளித்த பாதம் அருள்வாயே" —1131

---

*Vide V. T. Subrahmanya Pillai's Edition of the Poets works in three volumes

In Chidambaram, the poet sings of Muruga enshrined in Pandyanayakam.

" இருவினையின் மதிமயங்கித் திரியாதே
எழுநரகி லுழலு நெஞ்சுற் றலையாதே
பரமகுரு வருணினைந்திட், டுணர்வாலே
பரவுதரி சனையை யென்றெறற் கருள்வாயே
தெரி தமிழை யுதவு சங்கப் புலவோனே
சிவனருளு முருக செம்பொற் கழலோனே
கருணை நெறி புரியு மன்பர்க் கெளியோனே
கனக சபை மருவு கந்தப் பெருமாளே "

A few verses are in Translation below *

அபகார நிந்தைபட் டுழலாதே-
அறியாத வஞ்சரைக் குறியாதே;
உபதேச மந்திரப் பொருளாலே-
உனைநான் நினைந்தருட் பெறுவேனோ;
இபமா முகன் தனக் கிளையோனே-
இமவான் மடந்தையுத் தமிபாலா;
ஜெபமாலை தந்த சற் குருநாதா-
திரு ஆவினன்குடிப் பெருமாளே.

Oh! Ye! Younger brother of the Elephant-faced Ganesa!
Oh! Ye! Son of the blessed daughter of the Himalayan King!
Oh! Ye! Who blessed me with the rosary of sacred beads!
Oh! Ye! The Lord of the Tiruvāvinankudi *Kshetram*!
Pray! Grant me these boons:—
Let me not waste my life as one doomed to vilification as an ungrateful wretch
Let me not associate myself with persons who do not understand thy grace
Let me be worthy tô receive thy Grace by constantly chanting the sacred *mantras* which you were pleased to impart unto me.

---

*By kind Courtesy of Rao Bahadur *Tanigaimani* V. S. Chengalvaraya Pillai, M.A., Editor of *Tiruppugazh Tirumurai-ttirattu* in 8 Volumes.

Oh! Lord of the World shining with replendent glory!
Oh! Lord with the Cock-banner in your hand!
Oh! You who are dear and near to those who are devoid of all desires!
Oh! You who are beyond all space and time!
Let me not be soaked in the womb of a woman and be born again
Let me not wander in this world toiling with a heavy heart!
Be pleased to give me shelter under your Holy Feet blessing me with superior wisdom.

நினைத்த தெத்தனையிற் றவறாமல்-
நிலைத்த புத்திதனைப் பிரியாமற் ;
கனத்த தத்துவமுற் றழியாமற்-
கதித்த நித்தியசித் தருள்வாயே ;
மனித்தர் பத்தர்தமக் கெளியோனே
மதித்தமுத்தமிழிற் பெரியோனே !
செனித்த புத்திரரிற் சிறியோனே !
திருத்தணிப் பதியிற் பெருமாளே. —294

Oh! You! who are ready to help your devotees!
Oh! You! Master of the three respected branches of Tamil culture *viz.*, Literature, Music and Dance
Oh! You! the youngest of the sons of God (Lord Siva)
Oh! You! the Lord of the sacred place Tiruttani!
Let me not fail even a bit in attaining whatever I think fit:
Let not my firm faith weaken in any way!
Pray! Let me, by your Grace, attain supreme wisdom and be crowned with the ever radiant and everlasting bliss.

இத்தரணி மீதிற் - பிறவாதே-
எத்தரொடு கூடிக்-கலவாதே ;
முத்தமிழை ஓதித்-தளராதே-
முத்தியடி யேனுக் கருள்வாயே
தத்துவ மெய்ஞ் ஞானக்-குருநாதா !
சத்த சொரு பாபுத்-தமுதோனே !
நித்தியக்ரு பாநற்-பெருவாழ்வே !
நிர்த்தஜக ஜோதிப்-பெருமாளே. —1280

Oh ! Ye ! the Master and Lord of True Knowledge !
Oh ! Ye ! the fresh ambrosia in the Form of the Universe of sound waves !
Oh ! Ye ! the daily architect of all that is ever good and the seat of the great Heavenly Bliss !
Oh ! Ye ! the Dancing Lord of supreme effulgence.
Let me not be born again in this world;
Let me not associate myself with impostors;
Let me not tire myself by reading and reading the three branches of Tamil *viz.*, Literature, Music and Dance.
Pray : Bless me with the attainment of Eternal Bliss.

"அதிருங் கழல் பணிந்துன்-அடியேனுன்
அபயம் புகுவ தென்று நிலைகாண
இதயந் தனிலிருந்து க்ருபையாகி
இடர் சங்கைகள் கலங்க அருள்வாயே,
எதிரங் கொருவ ரின்றி நடமாடும்
இறைவன் தனது பங்கில் உமைபாலா!
பதிபெங் கிலுமி ருந்து விளையாடிப்
பலகுன் றிலுமமர்ந்த பெருமாளே! 233

Oh ! Ye ! the son of Uma–the partner of Lord Siva who has no equal in the art of Dance !
Oh ! Ye ! who show Thy Grace in every town and village !
Oh ! Ye ! who have your abode in all the mountains !
Pray ! Let me know when I could attain permanent bliss by taking shelter under Your Holy Feet which are adorned with resounding anklets !.
Pray ! Take your seat in the recess of my heart and be pleased to drive away all my afflictions and apprehensions.

"மதியால் வித் தகனாகி
மனதா லுத் தமனாகிப்
பதிவாகிச் சிவஞான
பரயோகத் தருள்வாயே;
நிதியே! நித் தியமேயென்
நினைவே! நற் பொருளாயோய்!
கதியே! சொற் பரவேளே!
கருவூரிற் பெருமாளே! 927

Oh ! Ye ! My Treasure ! the Ever-lasting Being !
Oh ! Ye ! the Centre of my Thought, the seat of all that is good !
Oh ! Ye ! my refuge ! the Lord Praised by all !
Oh ! Ye ! the Lord of the sacred place Karur !
Bless me, please, with supreme intellect;
Bless me with purity and nobility of thought;
Bless me with Godly wisdom;
And Bless me with high Yogic powers–the unruffled contemplation of the Supreme spirit.

* * * *

Here below are some prayer lines pregnant with sense found in *Tiruppugazh*,

1. "அஞ்சா நெஞ் சாக்கம் தரவல பெருமாளே

   Oh ! My Lord ! Who alone can bless me with a *fearless heart and with all kinds of prosperity*

2. "அடியவ ரிச்சையில் எவை எவை உற்றன
   அவை தரு வித்தருள் பெருமாளே.

   Oh ! Lord ! Who is ready to satisfy your devotees by granting whatever they wish to have.

3. "அரசாகி வாழினும் வறுமை கூரினும் உனது
   வாரி கழ லொழிய மொழியேனே.

   Whether I am a King blessed with all kinds of wealth and prowess or a mendicant stricken with dire poverty, my humble prayers to you will be constant and know no stop.

4. "இறைவர, எதுதர, அதுதர.

   Oh ! My Lord ! Give me whatever you are pleased to give me. The choice is yours, not mine.

5. "கசிவார் இதயத் தமிர்தே.

   Oh ! My Lord ! You are the ambrosia oozing out from the hearts of devotees who pine after you.

6. "உளநெகிழ்ந் தசத்தான உரைமறந்து சத்தான உனை
   உணர்ந்து.

   Pray ! Let all my thoughts centre on you with an understanding and melting heart, giving up all useless words and deeds.

ARUNAGIRIAR

XV Century

HYMNS TO MURUGA

So be my songs—

"Like a child unto the barren womb,
Like a mine of new-found treasure,
Like a floor of diamonds, so be my songs.

Like the wilful embrace of Love's soft bosom,
Like a string of the purest gems
Like a garden of fragrant blossoms,
Like the River that descends from Heaven
Even so be my songs,

Like the daughter of the Ocean,
Like eyes unto poets,
Like a stream full to the brim easy to drink of,
Like the taste of the nectar of Thy beauty,
So be my wondrous songs of love,
By Thy grace, O Lord.

S. S. Bharati—*Agni and other Poems*, p. 30

St. KUMARAGURUPARA SWAMIGAL

XVII Century

St. Kumaragurupara Swamigal was born of a Saiva Vellala family at Srivaikuntam on the northern bank of the Tambraparani in the Tirunelveli District. His parents Shanmukha Sikhamani Kavirayar and Sivakami Ammaiyar were blessed with the child after a long penance to the Lord of Tiruchendur. The boy grew up and until his fifth year of age, showed no signs of speech. The parents were much pained and resorted to Tiruchendur for penance. Weary of waiting and seeing no signs of approaching speech, the parents determined to drown themselves in the sea along with the child if he would not speak by a particular day. The day dawned and yet there were no signs. At last, both the parents and the child entered the foaming waves. Deeper and deeper they went from knee to neck and as they were about to sink with the waves over their heads, a human form appeared with a flower in His hand and asked the child what it was; when lo the child broke out in praise of the Lord, with the words. பூமேவு செங்கமல புத்தேளுந் தேறரிய: பாமேவு தெய்வப் பழமறையும்...the opening lines of (கந்தர் கலி வெண்பா) *Kandhar Kali Venba*. This delightful piece of the Lord's praise and the truths of Saiva Siddhanta is of 244 lines. During his early years he was a court poet of Tirumalai Nayak (1623—1659 A. D.) at Madurai; and later of the Emperor at Delhi. While at Madurai it is related the poet shook off the mental disquietitude of the Nayak King Tirumalai by explaining to him the truth of a couplet in *Tirukkural*, "வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லாற் கோடி தொகுத்தார்க்குந் துய்த்தலரிது" which soon restored him to equilibrium. And the Nayak King, then requested the poet to compose a didactic work rendering the terse truths of *Kural* into venba verses, easy of comprehension by the many. This was his *Neethi Neri Vilakkam* (நீதிநெறி விளக்கம்.) The poet discusses the incident in one of the verses in another of his later works சிதம்பரம் மும்மணிக்கோவை (Vide Text and Translation). Again, it is related, that one day when the poet was inaugurating his devotional piece *MeenakshiammaiPillait-Tamil* in praise of Goddess Meenakshi at the royal court, the Goddess Meenakshi herself as a young maiden appeared and seated herself

on the lap of the Nayak King, and taking out a necklace of pearls, put it on the neck of the poet and vanished. The poet's other works are *Meenakshi Ammai Kutam*, *Madhuraik—Kalambagam* and others, which are popular and widely read. The poet now became a *sishya* of his *gnana acharya* Silasri Masillamani Desikar of Dharmapuram Saiva mutt. The saint stayed at Banaras, between the years 1658—1688 and won the admiration of the Nawab of Banaras and Emperor Aurangazeb (1658—1707) at Delhi, at his mastery over the Hindustani language and the philosophic disquisitions and rode to the Mogul court on the back of a Lion on his invoking goddess Sarasvathi in his சகல கலா வல்லி மாலை. He also won several religious disputations at the royal court and on which the Nawab was so much impressed to bestow on him a *sanad* of a large tract of land chosen by the encircling of the Vishnu kite at the moment of selection of the site. The mutt that the swamigal built at Banaras on the site granted to him by the Nawab was Kumaraswami mutt and the Kedar ghat on the bank of the Ganges with the Kedareswarar temple; And further the wealth showered on the Swamigal formed the benefactions and the endowments of the Mutt. The Kasi Mutt at Tiruppanandal in Kumbakonam Taluq was another founded by Kasivasi Thillainayaga Swamigal, 6th in the line after St.Kumaraguruparar in the year 1720 as a branch of the parental mutt. Sila Sri Kasi Vasi Arulnandi Thambiran Swamigal Avargal now presides over the parental as well this South Indian branch as founder-acharya in the holy line of the Ādhi Kumaragurupara Swāmigal.

சிதம்பர மும்மணிக் கோவை

"கொடியு முரசுங் கொற்றவெண் குடையும்
பிறர்கொளப் பொறாஅன் றுனே கொண்டு
பொதுநீங்கு திகிரி திசை திசை போக்கிச்
செவியிற்* கண்டு கண்ணிற் கூறி
யிருநிலம் புரக்கு மொருபெரு வேந்தன்
மிக்கோ ரொருவன் வெறுக்கை நோக்குழித்
தொக்கதன் வெறுக்கை சுருங்கித் தோன்ற
விழுப்புறு விழுமமெய்தி யழுக்கறுத்து
மற்றது பெறுதற் குற்றன தெரீஇ
யயிர்க்கவை பெறாஅன் றுயிர்க்கவை புறாஅன்
மாணிழை மகளிர் தோளலங் கொளான்

சிறுகாற்று வழங்காப் பெருமூச் செறிந்து
கவலையுற் றழிவ தூஉங் காண்டு மதா அன்று
விறகெடுத் தூர்தொறுஞ் சுமந்து விற்றுக் (கூலிகொண்டு)
புற்கையு மடகு மாந்தி மக்களொடு
மனையும் பிறவு நோக்கி யயன் மனை
முயற்சியின் மகனை யிழித்தன வெள்ளி
யெனக்கினை யிலையென வினையன் மற்றொருவன்
மனக்களிப் புற்று மகிழ்வதூஉங் காண்டும் (அதனால்)
செல்வ மென்பது சிந்தையி னிறைவே
யல்கா நல்குர வவாவெனப்படுமே
யையுணர் வடக்கிய மெய்யுணர் வல்லதை
யுவர்க்கடல் சிறுக வுலகெலாம் விழுங்கு
மவாக்கடல் கடத்தற்'கரும்புணை யின்றே (அதனால்)
இருபிறப்பமைந்த வொருபிறப் பெய்து
நான்மறை முனிவர் மூவாயிரவரு
மாகுதி வழங்கும் யாக சாலையிற்
றாஉ நறும்புகை வானுற வெழுவ
தெழுநாப் படைத்த முத்தீக் கடவுள்
கடலமிழ் தமிழ்ந்தாங் கவியமிழ் துண்ணா
வரும்பெருந் தேவரை வானவர் கோனொடுந்
விருந்தெதிர் கொள்கென விடுத்தது கடுக்கும்
வளனுயர் சிறப்பிற் புலியூர்க் கிழவனின்
னருள் பெற்றுய்தற் குரிய வியானெனிற்
பல்லுயிர்த் தொகுதியும் பவக்கடலழுந்த
அல்லல் செய்யு மவாவெனப் படுமவ்
வறுமையினின் றும் வாங்கி
அறிவின் செல்வ மளித்தரு ளெனக்கே. 476

(String of triple gems for Chidambaram.)

"Many lands a mighty king rules o'er,
With ears seeing, with eyes speaking,*
The tyrant wheel of conquest sending
In one direction, then another,
Not bearing other kings should own

*This is the oriental ideal of a potentate. The kingdom was so extensive, that the ruler could not see everything for himself but has to depend upon the reports of his Ministers and Viceroys. The orders he had to issue were so many that, in taciturn dignity, he signified his wishes by a nod of his head or a motion of his eye. Elsewhere we have:—"கண்ணிற் சொலி ச்செவியி னொக்கு மிறைமாட்சி."

The flag, the drum, the Umbrella white
(Symbols all of victorious might)—
Such monarch to his surprise sees
The wealth of a greater king than he.
His own less wealth seems lesser still,
Him seizes ruinous envy foul.
Devising means to glut his greed,
He eats no food and sleeps no sleep;
He tastes no joys of women's love;
With saddened heart he oft heaves forth
Long sighs of grief and discontent.
In misery groaning pines he thus;
On the contrary,
A cutter poor that carries wood
From place to place, and crying vends,
And, with the little earn'd, lives
With children all on gruel and greens—
He, proud of hut and trifles few,
Despising mocks the next door man,
Like him a son of labour too,
With brag He is no equal of me
Thus lives right pleased and happy he.
Therefore,
Wealth is but the heart's contentment
Desire is ceaseless penury
No bark so sure, as Intelligence pure,
The senses five that has subdued,
To cross Desire's e'er widening sea
That all the world, enfolds within,
And tiny makes the surging main.
Therefore
O Lord of famous Tiger-town,
Thy saving Grace if I may claim,
From grip of Desire—poverty
That drowns all souls in painful births*
In mercy me release,
And grant me wealth of knowledge, Lord"

N.B.—*Siddhanta Deepika* II p. 250

---

* "அவாவென்ப எல்லா உயிர்க்கு மெஞ்ஞான்றும்
தவாஅப் பிறப்பீனும் வித்து"
To all souls ever is Desire, the unfailing seed of birth"

St. THAYUMANAVAR

XVIII CENTURY

Thāyumānavar was the second son of his father, Kediliappa [illegible]

for Theology he sat at the feet of Mouna Guru—a sage of exalted piety and profound wisdom. From his master he imbibed his knowledge of God and spiritual life. On the death of his father, his young son, famed already for his scholarship and administrative ability, was asked to accept his father's position as Palace steward which he accepted out of respect to the ruler. Always centered in the path of piety and devotion to the Lord and his duties he led a holy life of piety and service. His yearnings towards a Guru, brought him into contact with Mouna Guru Desikar, one of the Tirumulars' lineage, and who presided over the Saiva Mutt then. The young Thayumanavar's adoration to the Guru is seen in the decad எனது குருவணக்கம் which he poured [illegible]

foresaw the impending danger, and quietly departed the city with one of his disciples Arulayyar and joined his elder brother at Ramanathapuram. Pressed to marry, he married and after a time begat a son, Kanakasabapathi.

The birth of the son ended in the death of the mother, where upon Thayumanavar renounced life, gave up all and took to the life of a wandering sage—going from one holy place to another, singing high devotional hymns in praise of Siva, elevating and drawing to himself and his god the hearts of all who saw or heard him, by the sweet serenity of his presence and the honeyed melody of his songs. At Rameswaram, there was famine and the saint sang a hymn "If the true religion is the Saiva religion, and the lord of that religion is the moon-bedecked God, and if the goal is to over-come the five senses and to be absorbed in the Blissful Peace, Oh, ye., Clouds, pour forth in torrents." And it rained in abundance.

He passed his closing years as the head of the Mounaguru Mutt from 1644 and finally at Ramanathapuram in spiritual communion he attained samadhi on Vaisakam the 28th day in the month of Thai of the year 1662.

The subtle yet deep religious emotion that permeates Thayumanavar's poems defies all description. He steals into our hearts, keeps us spell-bound, often raises us into ecstasies of piety; we feel it, we are filled with it, but we cannot express it. As a poet Thayumanavar, is unrivalled for sweetness blended with simplicity, as a philosopher he clearly grasped abstruse doctrines and expressed them in popular language; as a *Yogi*, he practised all the stages; and as a *Jnani* he saw and lived in the Light of Wisdom.

He conceived God as the Absolute Existence, Consciousness and Bliss, and as the source of all Power and Light.

தாயுமான சுவாமிகள் பாடல்

திருவருள் விலாசப் பரசிவ வணக்கம்.

அங்கிங் கெனாதபடி யெங்கும் ப்ரகாசமாய்
ஆனந்த பூர்த்தியாகி
அருளொடு நிறைந்ததெது தன்னருள் வெளிக்குளே
அகிலாண்ட கோடியெல்லாந்
தங்கும் படிக்கிச்சை வைத்துயிர்க் குயிராய்த்
தழைத்ததெது மனவாக்கினில்
தட்டாமல் நின்றதெது சமயகோ டிகளெலாந்
தந்தெய்வம் எந்தெய்வமென்
றெங்குந் தொடர்ந்தெதிர் வழக்கிடவும் நின்றதெது
எங்கணும் பெருவழக்காய்
யாதினும் வல்லவொரு சித்தாகி யின்பமாய்
என்றைக்கு முள்ளதெதுமேல்
கங்குல்பக லறநின்ற எல்லையுள தெதுஅது
கருத்திற் கிசைந்ததுவே
கண்டன வெலாமோன வுருவெளிய தாகவுங்
கருதிஅஞ் சலிசெய்குவாம்.

WORSHIP IN SPIRIT AND TRUTH

"What is that which of Grace is full, which is neither here nor there only, but is everywhere as the fulness of Peace?

What is that which, willing myraids of worlds to float in the expanse of Its Grace, is the life of all things living?

What is that which the mind cannot grasp and speech cannot define?
What is that which exists impartially, while countless creeds in every land claim It, each as its own?
Amid such contending claims, what is that which endlessly is knowledge, Love and Power?
What is that whose bourne is without day or night? That indeed is soul-satisfying!
That let us worship, deeming all things visible as Phenomena in the expanse of the Silent Spirit".

Translated by Sir P. Ramanathan—*Stanford quotations of Eminent men and women.* Compiled by Ronald Petrie—p. 176.

"This poem of the Saint Thayumanavar, remarkable alike for beauty of ideas and of setting, and to which no translation can do justice, describes (as far as words can) God the only reality, and by contrast the World, with its "lust of the flesh, and the lust of the eyes and the pride of life" clinging to the pleasures of the senses as heaven and as real, only to find its mistake, when in the throes of death and to learn too late that God is the only help and should have been the only goal. Not that the saint altogether condemns sensuous enjoyments. He has elsewhere suggested the spirit in which they should be enjoyed and the evil effects, warded off:

God and the World—*

கொந்தவிழ் மலர்ச்சோலை நன்னீழல் வைகினுங்
குளிர்தீம் புனற் கையள்ளிக்
கொள்ளுகினுமங்கீ ரிடைத்திளைத்தாடினுங்
குளிர்சந்தவாடை மடவார்
வந்துலவுகின்றதென முன்றிலிடை யுலவவே
வசதிபெறுபோதும் வெள்ளை
வட்ட மதிப்பட்டப் பகற்போலநிலவுதர
மகிழ்போதும் வேலையமுதம்
விக்ஷதபெறவறுசுவையில் வந்ததெனவமுதுண்ணும்
வேளையிலுமாலைகந்தம்
வெள்ளிலைய டைக்காய் விரும்பிவேண் டியவண்ணம்
விளையாடி விழிது யிலினுஞ்

* Sir P. Arunachalam In Studies and Translations. 1937.

சந்ததமு நின்னருளை மறவாவரந்தந்து
தமியேனை ரக்ஷை புரிவாய்
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்த சிவமே.

"Whether in grateful shade I dwell of groves
Rich in clustered blooms, or cool sweet draughts
I quaft from limpid stream,
Or in its waters bathe and sport,
Or, fanned by fragrant breezes fresh.
That like maidens in the courtyard play,
I revel in the full moons day-like splendour.
Or in dainties I feast where in ocean's ambrosia
Haply hath wondrous entered, or in garlands,
Perfumes, betel I joy, or rest in sleep,—
Thy grace may I never forget! This boon
To me grant and from the world guard me,
O Sivam, all prevading. infinite, true,'
Thou art the one Reality, Knowledge, Pure and Bliss"!

ஆழாழி கரையின்றி நிற்கவிலை யோகொடிய
ஆலமமு தாக விலையோ
அக்கடலின் மீதுவட வனனிற்க வில்லையோ
அந்தரத் தகில கோடி
தாழாமல் நிலைநிற்க வில்லையோ மேருவுக்
தனுவாக வளைய விலையோ
சப்தமே கங்களும் வச்ரதர னாணையிற்
சஞ்சரித் திடவில் லையோ
வாழாது வாழவே யிராமனடி யாற்சிலையு
மடமங்கை யாக விலையோ
மணிமந்திர மாதியால் வேண்டுசித் திகளுலக
மார்க்கத்தில் வைக்க விலையோ
பாழான வென்மனங் குவியவொரு தந்திரம்
பண்ணுவ துனக் கருமையோ
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணானந்தமே.

O! Thou Omnipresent Being who dost fill all with Beatific Bliss! Is it a difficult thing for Thee to devise me a contrivance to concentrate my wicked mind in meditation? No. Nothing is

difficult or impossible for Thee. For instance, it is by Thy-Will that with the mare-like fire fixed in the centre, the great deep stops in its limit without an embankment round it; the terrible poison was easily taken in as food and the Meru mountain bent into a bow. Endless worlds stop where they are in the heavens and the seven clouds gather and move under the orders of Indra who is holding the thunder-bolt. Sri Rama's foot-dust turned the stone into a girl; and in this world various powers are resorted to with success such as alchemy etc.

ஆசைக்கோ ரளவில்லை அகிலமெல் லாங்கட்டி
ஆளினுங் கடன்மீ திலே
ஆணைசெல வேநினைவ ரளகேச னிகராக
அம்பொன்மிக வைத்த பேரு
நேசித்து ரசவாத வித்தைக் கலைந்திடுவர்
நெடுநா ளிருந்த பேரு
நிலையாக வேயினுங் காயகற் பந்தேடி
நெஞ்சுபுண் ணாவ ரெல்லாம்
யோசிக்கும் வேளையிற் பசிதீர வுண்பது
உறங்குவது மாக முடியு
உள்ளதே போதுநா னெனக் குளறியே
யொன்றைவிட் டொன்று பற்றிப்
பாசக் கடற்குளே விழாமன் மனதற்ற
பரிசுத்த நிலையை அருள்வாய்
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணானந் தமே.

O! Thou Omnipresent Being who dost fill all with Beatific ! There is no limit for the human desires in this world: ... of more power, the rulers of land want to extend their rule over the Sea; coveting for more riches, the richest men, who next to Kuvera, aspire for learning the art of alchemy, seized with lust; men who have already existed too long, want to remain here more and struggle in vain for such medicaments as can give them physical strength. What is the real use of all this? I think it is nothing but to eat well and sleep well.

O Lord! I would rest content with gifts I am already possessed of. Grant we now the power to concentrate my mind in *mona* by the help of which I can free myself from the trammels of haughtiness and get off safe across the depth of passions.

எத்தனைவிதங்கடான் கற்கினுங் கேட்கினுமென்
இதயமுமொடுங்கவில்லை
யானெனுமகந்தைதா னெள்ளளவுமாறவிலை
யாதினு மபிமானமென்
சித்தமிசை குடி கொண்ட திலைபோடிரக்கமென்
சென்மத்து நானறிகிலேன்
சீலமொடு தவவிரத மொருகனவிலாயினுந்
தெரிசனங்கண்டுமறியேன்
பொய்த்த மொழியல்லால் மருந்துக்கு மெய்ம்
மொழி புகன்றிடேன் பிறர்கேட்கவே
போதிப்பதல்லாது சும்மாவிருந்தருள்
பொருந்திடாப் பேதைநானே
பத்தனை குணக்கேடர் கண்டதாக் கேட்டதா
வவனியிசையுண்டோசொலாய்
அண்டபகிரண்டமு மடங்க வொருநிறைவாகி
ஆனந்தமானபரமே.

O The Supreme One of Beatitude, the Grand Receptacle of both seen and unseen Universes!

I have to think that, to no purpose, I have cultivated my intellect and laden it with many kinds of knowledge acquired by reading and by hearing; because my heart is still impure and concerned: I have not freed myself from the affections of 'me' and 'mine'. I am devoid of the noble instincts of love, charity and sympathy and have never even thought of righteousness, virtue and penance. Nor would I recommend myself to strict observance of truth.

And I simply sermonise to others without finding time to contemplate Thee to procure Thy Grace.

O God! I am the greatest fool that the world has ever seen or heard of.

3. கல்லேனு மையவொரு காலத்திலுருகுமென்
கன்னெஞ்சமுருகவிலையே
கருணைக்கிணங்காத வன்மையையு நான்முகன்
கற்பிக்கவொரு கடவுளோ
வல்லான் வகுத்ததே வாய்க்காலெனும்பெரு

difficult or impossible for Thee. For instance, it is by Thy Will that with the mare-like fire fixed in the centre, the great deep stops in its limit without an embankment round it; the terrible poison was easily taken in as food and the Meru mountain bent into a bow. Endless worlds stop where they are in the heavens and the seven clouds gather and move under the orders of Indra who is holding the thunder-bolt. Sri Rama's foot-dust turned the stone into a girl; and in this world various powers are resorted to with success such as alchemy etc.

ஆசைக்கோ ரளவில்லை அகிலமெல் லாங்கட்டி
ஆளினுங் கடன்மீ திலே
ஆணைசெல வேநினைவ ரளகேச னிகராக
அம்பொன்மிக வைத்த பேரு
நேசித்து ரசவாத வித்தைக் கலைந்திடுவர்
நெடுநா ளிருந்த பேரு
நிலையாக வேயினுங் காயகற் பந்தேடி
நெஞ்சுபுண் ணாவ ரெல்லாம்
யோசிக்கும் வேளையிற் பசிதீர வுண்பது
உறங்குவது மாக முடியு
உள்ளதே போதுநா னானெனக் குளறியே
யொன்றைவிட் டொன்று பற்றிப்
பாசக் கடற்குளே வீழாமன் மனதற்ற
பரிசுத்த நிலையை அருள்வாய்
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணானந் தமே.

O! Thou Omnipresent Being who dost fill all with Beatific Bliss! There is no limit for the human desires in this world: Desirous of more power, the rulers of land want to extend their rule over the Sea; coveting for more riches, the richest men, who are next to Kuvera, aspire for learning the art of alchemy, seized with lust; men who have already existed too long, want to remain here more and struggle in vain for such medicaments as can give them physical strength. What is the real use of all this? I think it is nothing but to eat well and sleep well.

O Lord! I would rest content with gifts I am already possessed of. Grant me now the power to concentrate my mind in *mona* by the help of which I can free myself from the trammels of haughtiness and get off safe across the depth of passions.

ஆனந்தமான பரம்

எத்தனைவிதங்கடான் கற்கினுங் கேட்கினுமென்
னிதயமுமொடுங்கவில்லை
யானெனுமகந்தைதா னெள்ளளவுமாறவில்லை
யாதினும் மபிமானமென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட தையோடிரக்கமென்
சென்மத்து நானறிகிலேன்
சீலமொடு தவவிரத மொருகனவிலாயினுந்
தெரிசனங்கண்டுமறியேன்
பொய்த்த மொழியல்லான் மருந்துக்கு மெய்ம்
மொழி புகன்றிடேன் பிறர்கேட்கவே
போதிப்பதல்லாது சும்மாவிருந்தருள்
பொருந்திடாப் பேதைநானே
பத்தனை குணக்கேடர் கண்டதாக் கேட்டதா
வவனியிசையுண்டோசொலாய்
அண்டபகிரண்டமு மடங்க வொருநிறைவாகி
ஆனந்தமானபரமே.

O The Supreme One of Beatitude, the Grand Receptacle of both seen and unseen Universes!

I have to think that, to no purpose, I have cultivated my intellect and laden it with many kinds of knowledge acquired by reading and by hearing; because my heart is still impure and concerned; I have not freed myself from the affections of 'me' and 'mine'. I am devoid of the noble instincts of love, charity, and sympathy and have never even thought of righteousness, virtue and penance. Nor would I recommend myself to strict observance of truth.

And I simply sermonise to others without finding time to contemplate Thee to procure Thy Grace.

O God! I am the greatest fool that the world has ever seen or heard of.

3. கல்லேனுமையவொரு காலத்திலுருகுமென்
கன்னெஞ்சமுருகவிலையே
கருணைக்கிணங்காத வன்மையையு நான்முகன்
கற்பிக்கவொரு கடவுளோ
வல்லான் வகுத்ததே வாய்க்காலெனும்பெரு

வழக்குக்கிழுக்குமுண்டோ
வானமாய்நின்றின்ப மழையாயிறங்கியெனை
வாழ்விப்பதுன்பரங்காண்
பொல்லாதசேயெனிற் றாய்தள்ளனீதமோ
புகலிடம் பிறிதுமுண்டோ
பொய்வார்த்தை சொல்லிலோ திருவருட்கயலு
மாய்ப் புன்மையேனாவனந்தோ
சொல்லால் முழக்கிலோ சுகமில்லை மௌனி
யாய்ச் சும்மா விருக்க வருளாய்
சுத்தநிற்குணமான பரதெய்வமே பரஞ்
சோதியே சுகவாரியே.

3. O Ocean of Joy, the characterless Supreme Being of Transcendent Brightness!

My mind is too hard to be softened to Thy Love. A stone may, perhaps, be melted but *not* my mind. Was the four-faced Brahma possessed of an independent power to create so hard a mind for me? No, I could say. Because no Deity however mighty and strong can assert independence in Thy Presence. Nor can there be any Heavenly Being to confront Thy Will, since the proverb runs 'The Almighty's decree is inscrutable always'?

Thou must, O Lord of All-blessedness, rain forth Thy Love for me and plunge me in Eternal Beatitude There is no other go for me than to seek refuge in Thee. How can Thy Motherly care miss me, Thine infant son, my evil tendencies withal.

Do Thou, then, grant me the *mona* of bliss, in as much as I fear that mere eloquence may beget the sin of lying and unfit me for Thy Blessing.

Translation by R. Shunmugha Mudaliar
in *Siddhanta Deepika* Vol. I, p. 222 *ff.*

SWAMI RAMALINGAM

XIX Century

The life history of the Swamigal is: "He was born in the village of Marudur, near Cuddalore, of pious parents Ramayya Pillai and Chinnammaiyar, on 5th October in the year 1823. It is said that he was the very gift of Siva to his parents because a Saivite sanyasi appeared to the mother and promised her a pious son. After his father's death his elder brother came to Madras, and became a Tamil Pundit in one of the schools. He undertook the education of Ramalingam, who became even in his seventh year possessed of aspirations tending towards the religious life. He was a frequent worshipper in the temple at Tiruvottiyur, about seven miles from Madras, and became intensely attached to the God. And it was while he was wrapt in meditation in that temple that his God appeared to him in vision, and initiated him into His love; and from that time he began to sing the praises of God. From the beginning of this new knowledge of God down to the last days of his life on earth, there flowed forth from him a multitudinous stream of poetry, more than, I believe, ten thousand in number, in all metres, expressing his love of God in all the profusion of poetic beauty, of which he was a consummate master.

"In one of the poems dedicated to the God who possessed him, and besides whose love he did not know any happiness, he speaks of the God coming to him, into the poor hut of his soul, when he was lying tired and sleeping in the night, awakening him to give food. He speaks, again and again, of how, in the cold and dreary nights, when all around him was intense darkness, God appeared to him and spoke words of consolation. He came and opened the door of his hut, and gave to him the great gift of the golden mango, the taste of which transformed the poverty of the soul into the richness of God. It was this religious experience that he had in the temple—that was the starting-point of his life as a religious teacher and as the author of *Tiru Arulpa*, that is, the Poems of Grace, as his admirers and people call them.

He was induced by his relatives to enter the married state, although by his own inclinations he was averse to it; and he seems to have led the married life as if he was not married, in the language

of St. Paul; and to him it was one of the most agonising things in life that he should go before any man and stretch out his hand for pecuniary help, because, like all other saints of the world, he depended solely upon God, and he rather preferred to starve and die than be dependent upon the help of the people who would scorn him. An older poet, Pattinathar, sterner than Swami Ramalingam used to say, "The heaven is the canopy of my bed, the outer pial is my mat, and the broken pot thar I carry in my hands is for the food that I can get; and therefore I shall not be troubled in mind as to what I shall eat and drink".

"The name and fame of Swami Ramalingam and his devotion went beyond the limits of Madras; and soon there was no lack of disciples and admirers to do him all that an Indian *sishya* is expected to do to his *guru*. Soon he retired from Madras, and betook himself to a small village, a few miles from Chidambaram, a place of pilgrimage, and there built for himself a kind of Ashramam, where he spent his time in teaching his disciples and in pouring out his soul in poetry. His followers, actuated by the sincere desire that his poems should be more widely known, brought out an edition, entitled *Tiru Arulpa.* The poems alone printed in Royal Octavo forme take up over 1000 pages or well nigh 36,000 lines, not to speak of the many that have either been not traced out yet or lost altogether besides hundreds of pages of folio of his prose work and grammar besides. At this time there came to Madras Arumuga Navalar, of Ceylon, one of the greatest scholars and grammarians of the nineteenth century in the South, who objected in the strongest language possible to style these poems *Tiru Arulpa*, because he asserted that there was only one kind of inspired poetry—the poetry of Manikka Vasagar and the Thevaram writers—that should be called by this name, and that human poetry, such as that composed by Swami Ramalingam should not arrogate to itself this great claim. He therefore contemptuously called this poetry, the poems of darkness. Hence there arose a bitter controversy between the two parties, in which Swami Ramalingam, with his characteristic humility, did not take any part; but his disciples were not wanting in enthusiasm and zeal for their master, to carry on the fight against the most learned scholar of the day.

"Swami Ramalingam founded what is called "*Gnana Sabah*", or the "Hall of Wisdom," which he dedicated to the worship of God. In his latter days he became convinced more and more of the wonderful unity of all religions; and, as a necessity of harmonising the religions of India, he became a great teacher of the quality of religions; and although his poetry is primarily Saivite in-tone and is addressed to the God Siva and to Nataraja, 'the "Lord of the Dance' in Chidambaram, there is yet nothing sectarian in his poetry. It is not the fanatical zeal of enthusiasm, but the calm, steady, and passionate attachment to God as manifested in this particular way—that was the object of all his thought and meditation. In this stage of life he preached the doctrine of non-killing (ahimsa) which is characteristic of all the Saivite saints.

"There is a mystery that hangs over his last days. Those who are acquainted with his later poems, what he called the *Sanmarga samayam*, or the Catholic religion, know that he not only preached with unusual vehemence the doctrine of *ahimsa*, or non-killing, but with his great ambition was to obtain the great secret by which he could live for ever in this body and also raise those who are dead. This aspiration is one of the most remarkable in the life of Swami Ramalingam. Unlike the great saints of India, he regarded death as blessing in disguise, and the body as a vesture to be thrown off when it had accomplished its purpose. He was desirous to live an undying life and so prayed that God might give him the "*sāvamal varam*," that is, the gift of not dying. Again and again he calls on his disciples to follow him in his religious aspiration, and obtain this wonderful gift of "not dying". Evidently in this great desire of his he was no doubt influenced by the great Siddhar School in South India, who, among other precious physical endowments, claimed the right to keep this body in life for ever.

Swami Ramalingam one day asked his disciples, when his time should come, to lock the room in which he was in *Samadhi*, and he informed them that when they should open the door, a few days hence, they would not find his body. The disciples firmly believed that he had been taken, with his body of flesh, into the great being of Siva himself, and had attained the final stage of *sayujya*, or oneness with him. It is even reported among his disciples that he would come back to the world; so that even to-day, in his Ashramam

in the Southern Village, his disciples gather annually on the Thai Poosam Day to celebrate the assumption of their master. Such, in brief outline, is the life history of this saint.

Here below are some of his out-pourings to the Blessed:

இன்பப் பெருக்கே யருட்கடலே யிறையே யழியா
விரும்பொருளே
யன்பர்க் கருளும் பெருங்கருணை யரசே யுணர்வா
லாம்பயனே
வன்பர்க் கரிதாம் பரஞ்சோதி வடிவே வடிவேன்
மணியேயென்
றுன்பத் திடரைப் பொடியாக்கிச் சுகந்தந் தருளத்
துணியாயே.

O! Thou the transcendental pleasure;
Thou, the Ocean of Grace;
Thou, the Lord protector;
Thou, the wealth Imperishable and un-impaired
Thou, the Lord Gracious unto thine *Bakthas*;
Thou, the fruit of one's feeling;
Thou, the great light inaccessible to the wicked;
Thou, the Gem bearing the sharpest lance;
Cans't Thou not deign to annihilate the miserable obstacles in
the way of my life and lead me on to the province of Bliss.

காற்றாலே புவியாலே ககன மதனாலே
கனலாலே புனலாலே கதிராதி யாலே
கூற்றாலே பிணியாலே கொலைக் கருவியாலே
கோளாலே பிறவியற்றுங் கொடுஞ் செயல்களாலோ
வேற்றாலே யெஞ்ஞான்று மழியாதே விளங்கும்
மெய்யளிக்க வேண்டுமென்றேன் விரைந்தளித்தானெனக்கே
ஏற்றாலே யிவெனநீர் நினையாதீ ருலகீர்
எந்தையருட் பெருஞ்சோதி யிறைவனைச் சார்வீரே.

I prayed for a never-decaying body such as is not liable to be destroyed either by the wind, or by the earth, or by the sky, or by the fire, or by the water, or by the Sun and the Moon or by the Lord of Death, or by the diseases, or by the destructive weapons, or by the (nine) planets, or by the ever so many other destructive acts of living beings. O! People! Sure, it is. Don't think meanly of this. Bestir yourselves to reach my Heavenly Father, the Sovereign Lord of the Eternal Light.

நினைந்துநினைந் துணர்ந்துணர்ந்து நெகிழ்ந்துநெகிழ்ந் தன்பே
நிறைந்துநிறைந் தூற்றெழுங்கண் ணீரதனா லுடம்பு
நனைந்துநனைந் தருளமுதே நன்னிதியே ஞான
நடத்தரசே யென்னுரிமை நாயகனே யென்று
வனைந்துவனைந் தேத்துதுநாம் வம்மினுல கியலீர்
மரணமிலாப் பெருவாழ்வில் வாழ்ந்திடலாங் கண்டீர்
புனைந்துரையேன் பொய்புகலேன் சத்தியஞ்சொல் கின்றேன்
பொற்சபையிற் சிற்சபையிற் புகுந்தருண மிதுவே.

O! People! come unto me and hearken to my words. We shall think of Him in season and out of season; feel Him in the depth of our own consciousness; be moved to raptures from excess of emotion (fullness of the divine current of joy) by melting and merging ourselves into the exhuberance of joy with body all drenched by the tears rolling down from the eyes as if from a spring; and adore Him by addressing "O Thou the Ambrosia of Grace! Thou the excellent Good! Thou the supreme Dancer of knowledge! Thou my *de facto* Lord!" over and over again.

Beware, we can then enjoy the eternal life that knows no death; And be assured of it. I'll never tittle-tattle, neither will I indulge in lies. And I speak the veriest truth. Now is the time to enter the Hall of knowledge.

ஒருமையுட னினதுதிரு மலரடி நினைக்கின்ற
உத்தமர்த முறவு வேண்டும்
உள்ளொன்று வைத்துப் புறம்பொன்று பேசுவார்
உறவுகல வாமை வேண்டும்
பெருமைபெறு நினதுபுகழ் பேசவேண் டும்பொய்மை
பேசா திருக்க வேண்டும்
பெருநெறி பிடித்தொழுக வேண்டும்மத மானபேய்
பிடியா திருக்க வேண்டும்
மருவுபெண் ணாசையை மறக்கவே வேண்டுமுனை
மறவா திருக்க வேண்டும்
மதிவேண்டு நின்கரு ணைநிதிவேண்டு நோயற்ற
வாழ்வினான் வாழ வேண்டும்
தருமமிகு சென்னையிற் கந்தகோட் டத்துள்வளர்
தலமோங்கு கந்த வேளே
தண்முகத் துய்யமணி யுண்முகச் சைவமணி
சண்முகத் தெய்வ மணியே

O! Thou, the Lord Kandaswami of the Kandaswami Temple at Madras, a city progressive alike in charity and sanctity! Thou, the Lord gracious and spotless! Thou the immaculate soul of souls indwelling! Thou, Shanmukha, the God of Gods!

One should court the company of the good that focus their thoughts on thine lotus-like feet with single devotion; should shun the society of those whose heart and lip disagree (differ); should extol the greatness of Thine august Self; should desist from uttering falsehood; should walk in the path of Righteousness; should not be possessed of the devil *madham*; should clean forget the tempting lust of womenfolk; should never forget Thee; be endowed with *Mathi* and the wealth of Thy Grace, and enter eternal life, free from disease.

காயெலாங் கனியெனக் கனிவிக்கு மொருபெருங்
கருணை யமுதே யெனக்குக்
கண்கண்ட தெய்வமே கலிகண்ட வற்புதக்
காட்சியே கனக மலையே
தாயெலா மனையவென் றந்தையே யொருதனித்
தலைவனே நின்பெரு மையைச்
சாற்றிட நினைத்திட வறிந்திடச்
சார்கின்ற தோறு மர்தோ
வாயெலாந் தித்திக்கு மனமெலாந் தித்திக்கும்
மதியெலாந் தித்திக்கு மென்
மன்னியவே னறிவெலாந் தித்திக்கு மென்னிலதில்
வருமின்ப மென்புகலு வேன்
ஆயெலாம் பெற்றநிலை மேலருட் சுகமெலாந்
தோன்றிட விளங்கு சுடரே
ஆரியவெளி நடுநின்ற பெரியபொரு ளேயருட்
ஜோதிநட ராஜ குருவே.

O! Thou, the stupendous Grace of the Elixir of life that ripens the unripe fruit! Thou, my visible God;
Thou, the wonderful Apparition even in this Kali age;
Thou, the mountain of the veriest Gold;
Thou, my Father equal to a multitude of Mothers;
Thou, my single—chief and Lord;

Whenever I try to express in words, think, imagine and understand or realise Thy Greatness, my mouth waters, mind exults in joy, intelligence becomes pleased and all my knowledge runs into raptures. O! how is language to keep pace with this happy experience.

O! Thou the flame pregnant with all the happiness resulting from divine grace which has its seat in the ecstasic joy of the pure-hearted.

Thou, the real Essence in the centre of the mysterious and limitless Void which goes by name *Turiya* (the Fourth State) Thou, the Teacher, Nataraja, effulgent with grace.

களக்கமறப் பொதுநடநான் கண்டுகொண்ட தருணங்
கடைச்சிறியே னுளம்பூத்துக் காய்த்ததொரு காய்தான்
விளக்கமுறப் பழுத்திடுமோ வெம்பியுதிர்ந் திடுமோ
வெம்பாது பழுக்கினுமென் கரத்திலகப் படுமோ
கொளக்கருது மலமாயைக் குரங்குகவர்ந் திடுமோ
குரங்குகவ ராதெனது குறிப்பிலகப் படினுங்
துளக்கமற வுண்ணுவனோ தொண்டை விக்கிக்கொளுமோ
ஜோதிதிரு வுளமெதுவோ ஏதுமறிந் திலனே.

O! Thou Almighty!—When I happened to meet Thee in Thy Universal dance, my lowly self, moved by ecstacy, obtained a single fruit only. I am at a loss to know if it will remain with me till it becomes fully ripe conferring on me discrimination, or simply perish before its time; Granting that it does not perish before its time, I doubt whether it will come into my possession without being snatched away by the monkey, the sinful Maya which is always wakeful in the matter of leading me into devious paths.

Even supposing that I am vigilant enough to secure the fruit vary of the above mentioned monkey, still is it Thy intention to allow me heartly consume the fruit or to make it get stuck in my throat. And I do not know what Thy grace has in store for me.

In addressing God, says the Swami:—

அன்பெனும் பிடியுள் அகப்படும் மலையே
அன்பெனும் குடில் புகும் அரசே
அன்பெனும் வலைக்குட் படுபரம் பொருளே

அன்பெனும் கரத்தமர் அமுதே
அன்பெனும் கடத்துள் அடங்கிடும் கடலே
அன்பெனும் உயிர் ஒளிர் அறிவே
அன்பெனும் அணுவுள் அமைந்த பேரொளியே
அன்புரு வாம்பர சிவமே.

Mountain-like as Thou art, Thou art in the hand-grip called Love.
Treasure-like as Thou art, Thou art caught in the net called Love,
Ambrosia-like as Thou art, Thou art in the hollow of the palm called Love.
Ocean-like as Thou art, Thou abideth in the vessel called Love,
Thou art *Love* that illumines life and understanding,
Thou art *Love* the all luminous that abideth even in a small atom,
Thou art the great SIVA whose form is LOVE.*

---

*By Courtesy: T. V. Govindarajulu Chetty—Sri Chidambaram Ramalingam Swamiji, 1935.

A TAMIL FOLK SONG

Many are the Tamil songs sung by wandering beggars in the street. They contain philosophic truths, so forcibly expressed and in such simple language, that they appeal at once to the popular mind in a manner that elaborate philosophical treatises do not. Oftentimes when, while walking in the streets of a town or a village, our attention wanders listlessly, snatches of such songs catch it suddenly and furnish our minds with topics for thought and meditation.

திருசிற்றம்பலம்

ஆதிபகவனையே பசுவே
வன்பாய் நினைப்பாயேல்
சோதிபரகதிதான் பசுவே
சொந்தமதாகாதோ.

The Primal Lord, O Soul!
Shouldst thou with love adore,
Wilt not be thine, O Soul!
The glorious State beyond? 1

எங்கு நிறைபொருளைப் பசுவே
எண்ணிப் பணிவாயேல்
தங்கும் பரகதியில் பசுவே
சந்ததஞ் சாருவையே.

The All-pervading, O Soul!
Shouldst thou devoutly pray,
Enduring bliss, O Soul!
Thou wilt for e'er attain. 2

அல்லும் பகலு நிதம் பசுவே
ஆதிபதந்தேடில்
புல்லுமே மோட்சநிலை பசுவே
பூரணங்காண்பாயே.

Each day and night, O Soul!
Do seek the First One's feet;
Salvation will come, O Soul!
The Perfect thou wilt know. 3

ஒன்றைப்பிடித்தோர்க்கே பசுவே
உண்மை வசப்படுமே
நின்ற நிலை தனிலே பசுவே
நேர்மை யறிவாயே.

Who clings to The One, O Soul!
Will win command of Truth
E'en as thou stand'st, O Soul!
The Right thou wilt learn.

எல்லாமிருந்தாலும் பசுவே
ஈசரருளிலையேல்
இல்லாத தன்மையென்றே பசுவே
எண்ணிப்பணிவாயே.

Whate'er else thou have, O Soul!
Lord's grace if thou have not,
Thou hast but nought, O Soul!
Deem, and Him adore.

தேவனுதவியின்றிப் பசுவே
தேர்ந்திடில் வேறொன்றில்லை
ஆவிக்கு மாவியதாம் பசுவே
அத்தன் திருவடியே.

God's help without, O Soul!
In truth we nought can gain:
The life of thy life, O Soul!
Are the Lord's holy feet.

தாயினு மன்பனன்றோ பசுவே
சத்திக்குள்ளானவன்றான்
நேயமுடையவர் பால் பசுவே
நீங்கா திருப்பானே.

His love passes a mother's, O Soul!
He who to Sakthi is bound
Will ne'er be apart, O Soul!
From whomso that has love.

முத்திக்கு வித்தானோன் பசுவே
மூலப்பொருளானோன் பசுவே
சத்திக்குறவானோன் பசுவே
தன்னைத் துதிப்பாயே.

Adore thou Him, O Soul!
Who is salvation's source,
Who is the first cause, Soul!
And who to Sakti is kin. 8

ஐயன் திருப்பாதம் பசுவே
அன்புற்று நீ பணிந்தால்
வெய்ய வினைகளெல்லாம் பசுவே
விட்டோடுங் கண்டாயே.

The Lord's holy feet, O Soul!
Shouldst thou with love adore,
All sin, how great O Soul!
From thee will flee away.

சந்திரசேகரன்றன் பசுவே
தாழ்ந்து பணிவாயேல்
இந்திரன்றன் முதலோர் பசுவே
ஏவல் புரிவாரே.

The Moon-crowned Lord, O Soul!
If thou shouldst humbly pray,
Indra and Others, O Soul!
Will sure thy bidding obey. 10

கட்புலன் காணவொண்ணாப் பசுவே
கர்த்தனடியிணையை
உட்புலன் கொண்டேத்திப் பசுவே
உன்னத மெய்வாயே.

The Maker's feet, O Soul!
Which sense of eye can'st see,
With thy inner sense, O Soul!
Adore, and soar thou high. 11

சுட்டியுங்காண வொண்ணாப் பசுவே
சூனியமான வஸ்தை
ஒட்டிப்பிடிப்பாயேல் பசுவே
உன்னை நிகர்ப்பவர் யார்.

The formless Being O Soul!
Which none can point and show,
Draw near and grasp, O Soul!
Who then will be thy peer? 12

தன்மனந் தன்னாலே பசுவே
தானுவைச் சாராதார்
வன்மர மொப்பாகப் பசுவே
வையத்துரைப்பாரே.

By one's own wisdom, O Soul!
He who the Lord seeks not
The world will liken him, Soul!
To a hardy barren tree. 13

சொல்லொன்று நற்பொருளாம் பசுவே
சோதியைப் போற்றாக்கால்
இல்லென்று முத்தி நிலை பசுவே
எப்பொருளுஞ் சொலுமே.

If thou adorest not, Soul!
The glory all words connote,
All lore declares, O Soul!
Salvation thou hast none.

N.B. In *Siddhanta Deepika*, V. p. 125